

TRẦN VĂN

# Chiến đấu Kỹ thuật



NHÀ XUẤT BẢN  
C. PHẢI

Tron. bộ

NGŨ. LANG

# GIANG HỒ KỶ HIỆP



Nhà Xuất Bản  
**LE. PHAI**  
224 ĐƯỜNG GIA. LONG  
**TÂN. PHÁT**  
Tổng phát hành

Tập 1

CLICHE. ĐAU

**Giá 1 đồng**



**≡ GIANG HỒ KỶ HIỆP ≡**  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

---

## HỒI THỨ NHỨT

*Con vì cha băng rừng vượt núi,  
Em vì sắc mong đoạt ngôi anh.*

**K**

H I ấy, dưới nhà  
đời Tống, ở vùng  
xa ngoài biên giới, tức toàn tỉnh Quảng-Tây bây giờ,  
tuy tiếng nói trị yên và đâu đâu cũng có quan quân  
chiếm đóng, nhưng trộm cướp vẫn nhiều nhưong,  
đôi khi bọn còn nắm cả quyền sanh tử của dân chúng.

Nhứt là ở dọc theo con đường núi từ miền  
Lĩnh-Nam (giáp giới Việt-Nam, dưới thời ông Lý-  
thường-Kiệt) đến phủ Long-Châu (thuộc Quảng-  
Tây), ở giữa khoản Nam-Ninh có tướng cướp tục  
gọi là « tướng cướp đầu trọc » cũng lợi hại lắm.



Dường như không ai được rõ biết tên họ thiệt của hắn, chỉ một vài đứa lâu la thường được ở gần, nghe nói, hắn tự xưng là cháu mấy đời của Tiêu-Bình-Quí, một danh tiếng nhà Tống trong « Ngũ hồ bình Nam » là . . . Tiêu-bình-Ngưu tự Thiết-Ngưu, con trâu sắt.

Võ nghệ tuy không phải hàng xuất sắc nhưng Thiết-Ngưu cố sức mạnh và gan dạ hơn người, không hề biết có sự nguy hiểm hay sợ hãi là gì.

Và mặc dầu là một tướng cướp ngang dọc trong núi rừng, luôn luôn nghịch ngợm với quan quân tại vùng, chớ Thiết-Ngưu cũng giàu lòng nghĩa khí và có mắt tinh đời.

Hơn nữa, đối với tay « mã thượng giang hồ » trong thời buổi ấy mà ai ai cũng yêu danh mến tiếng là Nùng-đại-Huỳnh thì Thiết-Ngưu hằng tỏ lòng ái mộ vô cùng.

Có điều, Thiết-Ngưu chưa hề có dịp gặp gỡ Nùng-đại-Huỳnh để biết mặt Đại-Huỳnh như thế nào, vì lẽ Thiết-Ngưu ẩn núp trong vùng núi non hiểm trở miệt Nam-Ninh, còn Đại-Huỳnh là trưởng nam của Nùng Viên-ngoại (hay tù trưởng) ở Lĩnh-Nam là một bộ lạc xa cách phương trời.

Tuy nhiên, oai danh và đức độ của Nùng-đại-Huỳnh vẫn từ lâu bay đi khắp xa gần, gieo cảm mến trong nhiều người, vì chẳng những Đại-Huỳnh là tay

võ dũng anh hùng mà còn được tiếng là một trang Công tử giang hồ không hề giết người dưới ngựa hay uy hiếp một kẻ dưới tay bao giờ.

Chính Nùng Viên-ngoại, tức cụ Nùng-vân-Long, dường như là cháu mấy đời của Nùng-chí-Cao, từ bấy lâu cha truyền con nối, làm Chúa tể một vùng Lĩnh-Nam xa vời ; cụ cũng hằng lấy làm sung sướng và hãnh diện được có một trưởng nam anh hùng chí khí như Đại Huynh để kế nghiệp cho cụ mà cầm vận mạng dân chúng ở Lĩnh-Nam về sau này.

Nhưng cũng vì lẽ Nùng Đại Huynh được Viên ngoại mến yêu và thành lập gia đình, Viên ngoại đã cưới vợ cho Đại Huynh là nàng Yến-Nga, một trang quốc sắc và chung tình ; việc ấy đã làm cho người con trai thứ của Viên ngoại (tức em ruột của Đại Huynh) là Nùng Tiều-Đệ đâm ra ganh tị bất bình.

Nùng Tiều Đệ lại có bè đảng với tên Tôn-Tú là một kẻ tay sai vốn được Viên-ngoại tin dùng, chúng hằng mưu toan ám hại Nùng-Đại-Huynh để chiếm đoạt ngôi Chúa tể vùng Lĩnh-Nam, nhứt là Tiều-Đệ còn ước mong sao được lấy Yến-Nga làm vợ mới phỉ tình.

Song lẽ, Tiều-Đệ bất quá chỉ là một Công-tử, con cưng, thất đức bất tài, nên mọi việc mưu mô đều nhờ có Tôn-Tú vẽ bài. Tôn-Tú lại là một tên gian ác nếu phải giết người cũng không gớm ghiết, trong đời chỉ biết có địa vị và tiền tài.

Mặc dầu, sự ganh đua hiềm khích giữa bọn Tôn-Tú và Tiều-Đệ đã chông chất từ bao lâu ngày, nhưng với một Đại-Huynh chí khí cương cường, anh hùng vô dống lại được Viên-ngoại luôn luôn đặt lòng tin nhiệm thì quân khiếp nhược dầu có manh tâm liệu cũng chẳng làm gì.

Ấy mà dịp đâu đưa đến cho quân gian ác được phỉ tình, vì mới đây Nùng Viên ngoại vừa tiếp được thông tri của quan Tri phủ Long-Châu sai quân đưa đến thúc hối Viên ngoại phải lo nạp thuế vụ của dân chúng vùng Lĩnh-Nam còn đọng lại từ ba năm rồi.

Thật ra thì thuế vụ của dân chúng miền Lĩnh-Nam do Nùng Viên ngoại thu góp hằng năm để gửi về phủ Long-Châu vẫn không hề trễ hay thiếu hụt một đồng nào.

Ngặt vì mấy năm sau này, tỉnh Quảng-Tây nhiều nơi giặc cướp nổi lên làm trở ngại vô cùng ; thậm chí quan phủ Long-Châu còn không dám cất quân binh đi lấy thuế về, sợ dọc đường bị cướp bóc mà chẳng ai làm gì.

Trái lại, quan phủ Long-Châu lại cứ buộc Nùng Viên ngoại phải tự động quân binh ở vùng Lĩnh-Nam đưa giải đến; làm vậy để đổ bớt trách nhiệm cho mình.

Như thế, công việc giải nạp thuế vụ từ Lĩnh-Nam về Long-Châu trong lúc bấy giờ là cả một phận sự không phải dễ dàng.

Vì vậy mà ba năm nay Nùng Viên-ngoại vẫn yêu cầu qua Tri phủ Long-Châu cất quân binh đến lấy thuế đem về ; trái lại, lần này Tri phủ Long-Châu lại bắt buộc Nùng Viên-ngoại phải gánh vác luôn cái công việc kêu là « Gánh vàng vào kho » ấy mới thiệt là quan trọng, rắc rối và nặng nề.

Hơn nữa, vì trong thông tri quan phủ Long-Châu còn có lời hăm he sẽ đem chuyện bê trễ thuế vụ ấy tấu về Triều mà như thế, địa vị của Nùng Viên-ngoại ở Lĩnh-Nam sẽ phải bị lung lay chớ chẳng phải vừa.

Đành rằng, từ ba năm nay, việc giải nạp thuế vụ về Long-Châu không phải là ở Lĩnh-Nam không có người ; hơn nữa là chính Nùng-đại-Huynh đã tình nguyện xin đem đi mấy lần mà Viên-ngoại chưa bằng lòng.

Một là Viên-ngoại không chịu để cho quan phủ Long-Châu ép chế mình, đã phải đi thu góp thuế vụ là điều phiền phức lồi thối cực nhọc rồi ; bây giờ còn phải lo băng rừng vượt núi giải nạp thuế vụ về phủ nữa, vậy chớ quân binh ở Long-Châu nuôi để làm gì ?



Hai là Viên ngoại vốn không muốn đề cho Đại-Huynh là một viên cột trụ của Lĩnh-Nam phải vất vả lla thành ; nhứt là trong khi Viên-ngoại tuổi già và lờ như có loạn lạc xảy đến thì biết lấy ai đề ra tay bình định bây giờ.

Nhưng đến nay tình thế đã bắt buộc không thể chối từ, vả lại, ngoài Đại-Huynh là người có đủ bản lãnh đề giải nạp thuế khóa về tỉnh thì tướng Viên-ngoại cũng chẳng còn dám tin cậy vào kẻ nào.

Thế là sự bất đắc dĩ và cùng là vì muốn giữ vững ngôi Chúa tề ở một vùng cõi bờ, lần này Viên-ngoại phải kêu Đại-Huynh mà phó thác trách vụ nặng nề.

Khỏi phải nói, với một đức tin nơi mình, vừa là một tay võ dũng hào hiệp khét tiếng trong các giới giang hồ nên nội đêm đó Đại-Huynh đã uống cạn ly rượu tiễn đưa, cùng Yến-Nga căn dặn việc nhà và nội sáng ngày hôm sau, Đại-Huynh tuyển chọn mười lăm tên quân lực lưỡng rồi cùng nhau người ngựa

Điều nên biết là chuyến đi này là cả một chuyến đi quan trọng vô cùng, vì cả ba năm thuế vụ vập đồn, tiền bạc đựng đầy trong một bao lớn rất dễ làm mồi cho bọn cướp dọc đường.

Hơn nữa, ngoài mười lăm tên quân mã, Đại-

Huynh còn phải đem hờ theo những ba con ngựa để thay phiên mà chở bao vàng bạc nặng trĩu gồ ghề.

Mà như thế cả đoàn kỵ mã ra đi đã không được mau lẹ gọn gàng vì phải còn chờ đợi mấy con ngựa chở bao vàng bạc cố nhiên là đi không lẹ làng.

Nhưng, nếu Đại-Huynh ra đi với một trách vụ nặng nề đầy lo ngại dọc đường thì trái lại đó là cả một dịp cho bọn Tôn-Tú và Nùng-Tiêu-Đệ hết sức vui mừng.

Và để ám hại cho kỳ được Đại-Huynh phen này, Tôn-Tú còn bàn riêng với Tiêu-Đệ rồi sai kẻ tâm phúc đêm ngày phi ngựa đến cho bọn cướp ở Nam-Ninh đón đường, lấy được của thì chia hai, còn giết được Đại-Huynh sẽ trọng thưởng.

## HỒI THỨ HAI

*Nạp công nho Đại-Huỳnh gặp cướp,  
Giải lâm nguy khuất phục Thiết-Ngưu.*

**N**

H U đã nói, oai danh của Nùng-đại-Huỳnh bấy lâu làm khâm phục các giới giang hồ thì thiết tưởng các tướng cướp ở Quảng-Tây đều biết tiếng, chưa chắc đã dám giở thủ đoạn gì.

Nhưng Tôn-Tú vốn khôn ngoan dư biết về chỗ ấy nên đã khéo dặn kẻ tâm phúc nói cho bọn cướp biết là kẻ giải nạp công nho vốn không phải là tướng lợi hại của Lĩnh-Nam sai giải nạp công nho. Chẳng qua vì thấy tiền của nhiều và kẻ ấy có chút thù riêng với Tôn-Tú nên muốn nhờ tay bọn cướp «thủ tiêu»

để khỏi phải gai mắt còn trông thấy kẻ nghịch trở về.

Cũng do bởi có Tôn-Tú khéo tuyên truyền như thế lại thêm nghe nói cả ba năm thuế vụ của một vùng Lĩnh-Nam thôi thì bọn cướp Nam-Ninh mặc sức xôn xao bàn tán và... vui mừng.

Có điều, làm sao đề xuất cho trôi cái « gió lớn » ấy bây giờ ?

Vì dẫu sao tướng Lĩnh-Nam phụng mạng ra đi ít ra cũng không phải tầm thường thêm có binh sĩ theo hộ tống, người ngựa đầy đủ, khí giới hẵn hoi. Trái lại, ở đây bọn cướp tuy có đông mà hầu hết đều là những tên ăn hại báo đời, như thế, cần phải xếp đặt nhứt là kiếm cho được tay có bản lĩnh cầm đầu, chớ đề xây tay một mẻ « gió lớn » như thế thì cả đời cũng không còn gặp được dịp may nào.

Mà xét ra trong vùng rừng núi Nam-Ninh hiểm hóc này, chỉ có mình « tướng cướp dầu trọc » tức thằng trọc Thiết-Ngưu con trâu sắt ấy là có dư sức mạnh đánh lui một số đông binh mã hoặc « cầm chun » được một tướng lãnh đề cho nội bọn thừa cơ cướp giựt dễ dàng.

Nhưng nói đến « Tướng cướp dầu trọc » cùng cả là một vấn đề, vì Thiết-Ngưu vốn quen tánh ngang tàng, đã mấy lần đâm chỉ cho va « ăn hàng » no đủ



như thế và lại không theo luật lệ giang hồ mà chia của cướp ra đồng đều, thường va tự ý muốn chia cho kẻ nào ít hay nhiều, có khi giữ lấy hết cả phần.

Mà mỗi lần như vậy nào ai có dám nói gì, chọc va giận còn thêm mạng khổ với va, thiệt là một tướng cướp khó lòng.

Song le, nếu không cho Thiết-Ngưu hay biết đề dự vào thì quyết không làm sao trôi vụ này, hơn nữa là tướng cướp Hắc-Miêu đã nhận tiền « đặt cọc » của Tôn-Tú và lấy danh dự mà hứa hẹn đủ điều rồi.

Như vậy, dầu khó cũng phải đành, buộc lòng bọn cướp ở Nam-Ninh gồm có các tay tự coi mình là đầu đảng như Hắc-Miêu, Phi-Hồ, Độc-giác-Long thấy không thể không nhờ đến sức Thiết-Ngưu mà công chuyện đắc thành.

Một hôm bọn chúng liền họp nhau lại quán rượu của Lão-Đế ở mé rừng, bày tiệc ăn uống vui say và cho người vào hang núi trịnh trọng mời Thiết-Ngưu ra đánh chén rồi đem việc luận bàn.

Trước hết bọn chúng khéo lời bắt buộc Thiết-Ngưu phải hứa hẹn ăn chia đồng đều rồi bọn chúng mới cho hay việc tướng Lĩnh-Nam giải nạp ba năm thuế vụ về phủ Long-Châu nay mai sắp qua tới nơi này.

Vốn biết bọn Hắc-Miêu cũng đều giả mưu sự đủ điều, nhưng vì cả năm không gặp mỗi nay lại được bọn chúng đãi rượu nên Thiết-Ngưu cũng bằng lòng.

Thế là từ đó bọn cướp Nam-Ninh đã có người cầm đầu, bọn chúng lấy quán rượu của Lão-Đế làm căn cứ đêm ngày ăn uống vui say vừa cho lâu la bộ hạ thay phiên nhau đi thăm dò coi chừng nào đoàn người ngựa ở Lĩnh-Nam sẽ đi đến truông Hùm-Xám là nơi mà nội bọn đã bày binh bố trận đánh úp quân binh được một cách dễ dàng.

Trong lúc ấy, đường kia, mấy hôm nay Đại-Huynh cũng cẩn thận đưa đoàn người ngựa ra đi với tất cả sự dòm trước xem sau và lúc nào cũng sẵn sàng...

Hơn nữa vì tiền bạc tải đi quá nhiều và nặng nề mà con đường thì kẻ cũng không xa lắm tới phủ Long-Châu nên Đại-Huynh lúc nào cũng cho quân đi chậm đề dưỡng sức và ban ngày chỉ ra đi hai lượt buổi sáng và buổi chiều vừa thấy Trời về đêm là đã kiếm chỗ dừng lại cơm nước nghỉ ngơi và tổ chức canh phòng.

Vì vậy mà từ Lĩnh-Nam ra đi, đến gần miền núi Nam-Ninh phải mất hết bảy ngày, trong lúc ấy bọn Hắc-Miêu và Thiết-Ngưu ở quán Lão-Đế chờ đợi cũng muốn nản lòng.

Nhưng sáng hôm nay bọn Thiết-Ngưu ở quán Lão-Đế đã bắt được tin đoàn binh Lĩnh-Nam sắp đến gần và rất có thể họ sẽ vượt qua truông Hùm-Xám vào trưa này để đến tối thì trở ra đường cái quan, khỏi còn phải lo ngại gì.

Mà quả như lời bọn lâu la thám thính, không sai chút nào, vì từ sáng sớm hôm nay khi hướng dẫn đoàn người ngựa ra đi, Đại-Huỳnh có nói trước rằng :

— Hôm nay thì chúng bây hãy rán ăn no một lần vì trưa nay chúng ta sẽ không dừng lại nấu cơm mà là phải vượt qua truông Hùm-Xám để trở ra đường cái quan thẳng đến phủ Long-Châu chừng đó mới yên lòng.

Đại-Huỳnh không muốn nói thêm nhiều, e quân sĩ bồn chồn, vả lại, một lời của Đại-Huỳnh nói ra là binh sĩ đều răm rắp nghe theo dầu sanh tử cũng liều ; huống chi là chỉ nhịn một bữa ăn trưa để băng qua cho hết khoản đường rừng.

Vì vậy mà đoàn người ngựa vẫn tiến đi một cách trật tự bình tĩnh như lúc mới khởi hành.

Tuy nhiên, đi đến khi mặt Trời lên cao đứng bóng, người ngựa đều thấm mệt, Đại-Huỳnh muốn cho dừng lại nhưng thấy cả đoàn đã lọt vào khoảng giữa đường rừng, thêm dự biết ở đây là ổ của bọn cướp giết người, nên Đại-Huỳnh càng đốc xuất binh

sĩ rần đi mau, còn mình thì tay cầm cương ngựa tay không rời cán gươm; khi tới phía trước khi lùi lại phía sau để giữ chừng.

Thấy Đại-Huỳnh lo ngại, binh sĩ cũng hồi hộp, nhưng rồi chúng cũng yên lòng vì vững tin nơi Đại-Huỳnh là tay võ dũng cang cường.

Nhưng bất ngờ khi đoàn người ngựa cố sức leo qua khỏi một cái dốc cao hơn hết trong khoản đường núi này và lúc vừa tuột xuống phía bên kia chưa ai kịp thở lấy một hơi thở, cho khỏe người thì bỗng nghe có tiếng hò hét vang vầy, bọn lâu la từ đâu bốn phía đổ ra vây đoàn người; ngựa lại đánh xáp lá cà.

Và một tướng cướp đen thui hiện ra ngay trước mặt Đại-Huỳnh tay cầm đoản đao chém bừa.

Biết mình đã bị phục kích, Đại-Huỳnh cũng liền hét lên một tiếng lớn vừa rút kiếm ra hất lưỡi đao của tướng cướp rớt bay vào trong đá núi nghe cái rảng vừa thúc ngựa tới quyết chém đầu.

Trái lại, tướng cướp đen thui cũng lẹ như chớp ản mình vào cây cỏ thọc một tướng khác xong ra phía tay mặt vừa dùng kiếm đâm vào mông con ngựa, làm nó nhảy dựng lên rồi ngã ngựa đổ Đại-Huỳnh xuống đất liền.

Biết gặp bọn cướp không vừa, Đại-Huỳnh cũng thì bỏ ngựa và chận đánh với tướng cướp thứ nhì tức thì cũng vừa thoát nghe một đường kiếm thứ ba từ phía sau lưng chém tới cái vù.



Đại-Huynh lại phải bỏ tướng cướp thứ nhì và hoành thân đưa gươm lên đỡ lưỡi kiếm của tướng cướp vô hình; bất ngờ đường kiếm của kẻ ấy quả là tay lực lưỡng phi thường, làm lưỡi gươm của Đại-Huynh rớt ra khỏi tay và... trong khi chiến đấu mà sa gươm như thế là thấy nguy đến tánh mạng rồi.

Có điều rất may là tướng thứ ba cũng chỉ chém nhẫu một cái rồi rút lui ra ngoài, thừa dịp Đại-Huynh nhảy bay đến lượm lấy cây gươm thì không dè chính ngay khi ấy tướng cướp thứ ba đã leo lên mình ngựa và lùa con ngựa chở bao vàng bạc, ba năm thuế vụ của toàn cõi Lĩnh-Nam mà chạy dài...

*Muốn biết việc ra thế nào, xin xem*  
*« Giang hồ kỷ hiệp » TẬP II !*

---

*Giấy phép số 790/TXB của NTTNV ngày*  
*8-9-53. In tại nhà in Tấn-Phát, 70 A. Roze Saigon.*



Hải Lang

# GIANG HỒ KỲ HIỆP



Nhà Xuất Bản  
**LE. PHẢI**  
224 ĐƯỜNG GIA. LONG  
**TÂN. PHÁT**  
Tổng phát hành

**TẬP 2**

Giá 1 đồng

CLICHE - BAO

# Lời Nhà Xuất Bản

---

*ĐỂ* hiển bạn đọc một lối tiểu thuyết  
kiếm hiệp bình dân với giá phổ thông, chúng tôi bắt  
đầu xuất bản loại 16 trang giá 1 đồng.

Mỗi bộ định trong 10 tập trọn chuyện, xuất  
bản mỗi tuần một tập.

Nhà xuất bản chúng tôi sẽ ra đúng kỳ, không  
chậm trễ, để được bạn đọc khỏi mong đợi.

Các bạn hãy đón mua xem ngay từ tập đầu và  
để dành đến tập chót đóng thành một bộ kiếm hiệp  
tiểu thuyết rất có giá trị.

**Nhà xuất-bản LÊ PHẢI**

224, đường Gia-long — Saigon

**TẤN-PHÁT**

— Tổng phát hành —

# ≡ GIANG HỒ KỲ HIỆP ≡

*KIỂM HIỆP TIÊU THUYẾT*

## HỒI THỨ NHÌ

(Tiếp theo)

*Nạp công nho Đại Huynh bị cướp,  
Giải lâm nguy khuất phục Thiết Ngưu.*

**M**

ẶC dầu đã lượm lại được cây gươm cầm vững nơi tay, nhưng nhìn thấy con ngựa chở bao vàng bạc đã bị cướp lừa đi rồi, Đại Huynh không khỏi lấy làm tức mình, dậm chân hét vang một tiếng và không cần lên ngựa, dùng thuật phi hành rượt theo liền. . .

Nhưng... cũng đã trễ rồi !

Vì phía trước tướng cướp dầu trục cũng lẹ như chớp mắt, vừa lừa con ngựa chở bao vàng bạc xuống dốc, rẽ sang một khúc quanh thì . . biến đi đâu mất.

Rượt theo cho tới chỗ thấy dấu chun ngựa quẹo vào rừng, dừng lại trông vào thấy đường lối bịt bùng, cỏ cây sẫm uất thêm trên cao núi đá chập chồng, nhiều tảng đá to mọc vọt ra ngoài chót vót cheo leo như đợi ai động đến thì sẵn sàng rơi xuống liền.

Đại Huynh thở ra một hơi dài, biết mình đã đến trước cửa huyết của bọn cướp lợi hại mà không thể xuất lộ bất ý muốn vào hang cọp được dễ dàng.

Nhưng, lẽ cố nhiên là Đại Huynh không hề có ý « cưỡi ngựa » bọn này, nên rút gươm ra vạch vào thân cây lớn một chữ thập để làm dấu rồi quày trở lại chỗ bị cướp, với ý định coi bọn còn ở đó đánh bắt sống vài đứa, khảo chúng thì lời... ra hang ghách.

Không dè, khi Đại Huynh trở lại tới khoản truông Hùm Xám, thì chỉ còn là một cảnh... tang thương hiện ra một cách ảm đạm lu mờ trước mắt.

Tư bề lạnh lùng !

Đó đây năm bảy cái thân người chết, trong số có lâu la và binh sĩ Lĩnh Nam vài đứa, còn bao nhiêu có lẽ bị bắt hay đã chạy trở lộn về rồi.

Lần này, Đại Huynh mới thấy thất vọng và nhìn trước xem sau thấy chỉ còn lại vồn vện một mình, ngựa cỡi đã không có mà lương phạn cũng không còn, thêm chẳng biết chung quanh, gần đây có

xóm làng, có nhà ai để vào đó kiếm cơm ăn cho đỡ lòng vì trời cũng đã xế bóng mà khi trưa lại không bỏ bụng hột nào.

Đại Huynh dứt gươm vào vỏ và lần theo con đường núi mà lê chân đi như người thất chí điên cuồng. . .

Trong lúc đó thì ngay tối hôm đó ở Lĩnh-Nam đã được tin Đại-Huynh bị cướp dọc đường, do một binh sĩ phi ngựa chạy chết về cho hay với hy vọng Nùng Viên ngoại sẽ phát binh tiêu trừ.

Song le, tên binh sĩ chạy về cố nhiên là chưa có thể gặp mặt Nùng Viên ngoại, nó chỉ đem việc Đại Huynh bị cướp cấp báo với Tiều Đệ kể bị Tôn Tú chém đầu liền.

Tại sao Tôn Tú lại chém đầu tên quân sĩ trung tín này ?

Vì Tôn Tú muốn ếm nhem việc Đại Huynh bị cướp ở dọc đường và sau đó Tôn Tú và Tiều Đệ kéo nhau vào tâu dối với Nùng Viên ngoại rằng :

— Đại Huynh đã làm phản và sang đoạt hết ba năm thuế vụ mà trốn đi đâu mất rồi.

Nùng Viên ngoại vốn biết Đại Huynh là bậc người quân tử, bấy lâu giữ tròn tín nhiệm, lẽ nào lại đi làm điều hèn mạt như thế này, nên không tin bằng lời và hỏi lại Tôn Tú và Tiều Đệ :

— Vậy chớ ai đem tin này ?

Tiều Đệ đáp ứng thì Tôn Tú liền hước trả lời :



— Tâu Viên ngoại, chính một quân sĩ cùng ra đi với Đại Huynh, không chịu làm phản, đã bỏ chạy về cho biết rõ sự này.

— Vậy thì tên quân sĩ trung tín ấy ở đâu, đem nó vào hầu cho ta hỏi thêm đôi điều.

Tôn-Tú liền đáp :

— Tâu Viên ngoại, vì khi vừa nghe nó nói Đại Huynh làm phản, Đệ công tử (chỉ Tiểu Đệ) không dằn được cơn nóng giận đã rút gươm ra chém đầu.

Nghe nói, Viên ngoại giương mắt nhìn cả hai Tiểu Đệ và Tôn Tú tỏ ra không bằng lòng vừa giận trách mắng :

— Chuyện quan hệ như thế, vả lại hư thiệt chính ta chưa được rõ biết, sao chúng bây lại tự ý chém đầu một binh sĩ trung tín, không để nó cho ta hỏi chứng cớ ?

Bị quả trách cả hai Tôn Tú và Tiểu Đệ đều cúi đầu rồi. . . phục lạy như mưa bắt và sau đó Tôn Tú còn khéo khóc lóc tâu rằng :

— Tâu Viên ngoại, nhưng việc Đệ công tử có vì quá nóng giận mà chém đầu một tên quân tốt, cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng đề ý. Điều quan trọng là bây giờ đây Đại Huynh đã làm phản và sang đoạt ba năm thuế vụ đem giấu đi đâu chưa biết ; trong lúc ấy, nếu nay mai quan Tri phủ Long Châu sai người qua thúc hối, nếu không kịp chạy ra đủ số

tiền đề nạp mới là điều đáng lo và đáng nghĩ đến trước hết.

Nghe Tôn Tú nói, Viên ngoại cũng hơi giựt mình và thấy vậy Tôn Tú lại trồ tài mồm mép :

— Tâu Viên ngoại, hưởng chi, thuế vụ đã ba năm rồi không đóng góp, việc ấy đã làm quan Tri phủ Long Châu phật ý, hăm he sẽ chạy sớ về Triều, hân Viên ngoại còn nhớ. Thiết không dè cái ngôi Viên ngoại ở Lĩnh Nam bấy lâu bền vững nay chỉ vì Đại Huynh trở lòng trong một phút mà... nghiêng nghèo.

Làm Viên ngoại cũng ghen ngào muốn rung rung nước mắt và Tôn Tú được nước tâu vào :

— Tình thế đã lỡ dở như thế này, theo tôi thì chỉ có một cách...

Tấu đến đây Tôn Tú lại ngưng, đợi cho Viên ngoại hỏi đến rồi mới chịu bày kế.

Và theo Tôn Tú thì ngay bây giờ Viên ngoại nên ra ngay yết thị tập nã cho đâu đâu thiên hạ có gặp Đại Huynh thì hắt, hoặc biết tung tích mà chỉ ra.

Đồng thời, Viên ngoại cũng lập tờ trình sai người đưa tới phủ Long-Châu đề yêu cầu quan phủ cũng ra yết thị tập nã như thế; còn việc thuế khóa thì xin hẹn sẽ bắt đền sau.

Như vậy thì công việc mới rõ ràng, việc mất

thuế vụ một mình Đại Huynh chịu trách nhiệm mà Viên ngoại khỏi bị khiển trách.

Mặc dầu Viên ngoại vẫn không hề có thể tin được rằng Đại Huynh lại đi vì tiền tài chớa mất, nhứt là quên cha phản chúa như thế ; song le, nghĩ mấy lời tâu của Tôn Tú cũng có lý và thấy chuyện đã xảy ra, không làm vậy thì cũng chẳng còn cách gì đối phó được nữa hết.

Thế là mưu hại Đại Huynh của bọn Tiều Đệ và Tôn Tú đã đắc thành, nhứt là đợi sau khi ra yết thị tập nã Đại Huynh như một phản tặc rồi, Tiều Đệ liền đem việc ấy vào cung đề nói cho Yến Nga hay được ngỏ lời... ông bướm.

Vì cứ như thế thì cái ngôi Viên ngoại ở Lĩnh Nam nay mai sẽ về tay Tiều Đệ một cách chắc chắn, Yến Nga còn đợi gì mà chưa chịu trao thân gởi phận cho Tiều Đệ chớ.

Huống chi, theo tập quán ở Lĩnh Nam thời ấy, nếu người chồng mà chết đi một cách rõ ràng danh tiếng thì người sẽ hoặc bị thiêu hoặc uống thuốc độc mà chết theo cho tròn danh tiết.

Trái lại, khi người chồng làm điều quấy (có án) thì người vợ không bị bắt buộc phải thủ phận theo lẽ lối. Hơn nữa là tục lệ của người ở Lĩnh Nam còn định rằng, kẻ nào được kế vị cho một kẻ khác (con kế vị cha hay em lên giữ ngôi anh) thì kẻ ấy được

thừa hưởng tất cả sự nghiệp gia tài cả... vợ con và hầu thiếp.

Như vậy, một khi Tiểu đệ đã ngấm ngấm ám hại được Đại Huynh rồi là sẽ được thỏa mãn mọi điều mong ước.

Duy có điều, Yến Nga vốn không phải là một gái trác nết; đã vậy còn một lòng chí quyết, không thể nào tin được rằng chồng mình đã quên cha phản chúa nên một mực kiếm cách từ chối, nói đợi chừng nào hành động bạo phản của Đại Huynh có đủ bằng có thì nàng mới sẽ liệu tính.

Vả lại, từ hay tin chồng biệt tích, Yến Nga lẳng đùng ra than khóc; vì thế mà Tiểu Đệ khó thể nài ép, đành tạm gác việc muốn gấp được gần gũi với Yến Nga lại một bên.

Trong lúc đó thì mọi việc tráo trở ở nhà, Đại Huynh làm sao được biết, vả lại, lòng đang căm giận bọn cướp, Đại Huynh quyết tìm tới tận sào huyệt bọn chúng, không chỉ để lấy bao vàng bạc mà còn quyết sửa trị bọn chúng.

Nhưng từ chiều hôm ấy, sau khi bị cướp, Đại Huynh một mình bơ vơ trên con đường núi, mỗi công tìm kiếm mà không gặp được nhà nào để nghỉ chân và mua ăn đồ đạc.

Thêm nữa, giữa tình thế này, Đại Huynh không khỏi lấy làm bối rối khó tính, vì không biết nên đi tới nữa hay lần mò trở về?

Tới nữa, tới phủ Long Châu với hai bàn tay không để làm gì, còn trở về mà sứ mạng chưa hoàn thành còn mặt mũi nào.

Bỏ bấn khoăn như thế mà Đại Huynh thả đi trên con đường núi như kẻ không hồn và cũng chẳng hay trời đã sụp tối hồi nào.

Đêm ấy, Đại Huynh phải leo lên một cây lớn, lấy gươm dọn dẹp nhánh nhóc xếp đặt một chỗ nằm ngủ tạm giữa rừng và nằm gác tay lên trán nghĩ thầm giận bọn cướp dám không kiêng mình và do đó, Đại Huynh quyết định không tới Long Châu cũng chưa vội trở về Lĩnh Nam mà là nhút định ở lại vùng này, tìm cho ra bọn cướp lấy lại được bao vàng bạc mới thôi.



## HỒI THỨ BA

*Vào Côn Lôn gặp khách tài hoa,  
Trả thuế vụ vẫn thân tù tội.*

**S**ÁNG hôm sau, Đại Huynh thức dậy thả lần theo con đường xuống núi, tức là theo hướng của tướng cướp hôm qua đã chạy đi ngã ấy và lần hồi đến khi mặt trời chính bóng, bụng đói thêm khát thì cũng vừa ra gặp một lão phu đánh xe ngựa đường kia đi tới, Đại Huynh liền chặn lại thì lễ và ngỏ ý vì lộ độ đường muốn tìm nơi tạm trú.

Lão phu giương mắt nhìn Đại Huynh, thấy ăn vận theo lối nhà tướng, dung mạo khôi ngô khí sắc anh hùng chí khí, nên không ngần ngại chi hết, mời

Đại Huynh lên xe đánh đi vào một con đường hẻo lánh...

Đi được một quãng xa, hai người mới đem chuyện ra nói, bấy giờ Đại Huynh mới được biết đây là vùng núi Côn Lôn, một nơi cách phủ Long Châu không xa lắm ; còn lão phu là một chủ ông Hàng cối, họ Lý tên Sơn, vợ đã qua đời, hiện sống với hai con, một trai một gái.

Người con trai tên Lý Quảng và cô con gái tên Lý cô Nương năm nay mười chín tuổi, gia đình cũng thuộc hạng khá giả.

Trái lại, khi nghe Đại Huynh xưng tên họ và cho biết rõ sự tình, ông Lý Sơn vô cùng mừng rỡ, cho rằng bấy lâu hằng nghe danh ái mộ không đề hôm nay gặp gỡ thành linh.

Nhờ vậy mà ông Lý Sơn rước Đại Huynh về Hàng cối thắt dải một cách ân cần vừa giới thiệu với hai con, Lý Quảng và Lý cô Nương đều tỏ ra lấy làm vinh hạnh mà được tiếp đãi Nùng công tử ghé lại nhà mình.

Thế là đã có nơi nương náu, hơn nữa, chẳng những ông Lý Sơn và người con trai là Lý Quảng đối đãi hết sức tử tế mà hai hôm ở lại đây Đại Huynh còn sanh lòng cảm mến vì sự săn sóc của Lý cô Nương đã đem lại nơi tâm hồn Đại Huynh một

nguồn yên ủi nhẹ nhàng, có thể tạm gác qua một bên việc bị cướp dọc đường để lặng nhìn một đóa hoa rừng nhưng nó cũng có một vẻ đẹp khiêu gợi vô cùng.

Tuy nhiên, đó chẳng qua là giây phút chạnh tình, chứ Đại Huynh làm sao quên được cái nhục đã bị bọn cướp chặn đường còn lấy mất ba năm thuế vụ là cả một vấn đề.

Nên khi lưu ở tại đây, sau khi được ông Lý Sơn chỉ cho biết, ở một nơi trích về phía đông có xóm miếu Ông Địa, dân cư được ít nhiều, tại đó có quán của Lão Đẽ được tiếng rượu ngon thịt béo, thường các tay « giang hồ tứ chiến » ở khắp vùng núi Côn Lôn hay tụ tập đến đó. Nghe ông Lý Sơn nói, Đại Huynh đã nóng lòng như lửa đốt, liền sáng ngày thứ ba, Đại Huynh vào từ giả ông Lý Sơn đề lên đường.

Khỏi phải nói, tuy ghé lại có mấy hôm chớ trên « thanh khí lễ hăng » đôi bên chủ khách đều lưu luyến cảm tình, nên lúc chia tay Đại Huynh không ngớt lời hứa hẹn thế nào cũng còn tái ngộ nơi này.

\* \* \*

Nhắc lại, từ khi bọn cướp ở Côn Lôn được tin có tướng Lĩnh Nam giải ba năm thuế về phủ Long

Châu, liệu tự lực « ăn hàng » không kham, chúng buộc lòng phải cho tướng cướp đầu trọc là Thiết Ngưu hay đề cầm đầu « gió lớn ».

Và quả đúng như chỗ lo lường của bọn chúng là Thiết Ngưu luôn luôn hay chơi « cửa cha » lắm, mặc dầu trước khi ra tay đã có lời thề thốt, đánh cướp được sẽ phân chia tùy theo kẻ nhỏ người lớn ; thế mà liền khi lừa được con ngựa chở bao vàng bạc chạy đi thì Thiết Ngưu cũng trốn biệt vào rừng đem cái gia tài kết xù ấy chôn giấu đâu mắt đề thừa hưởng một mình.

Tuy nhiên, cũng không nỡ đề cho bọn cướp mỗi lòng mong chờ, chôn giấu bao vàng bạc vào một nơi kín đáo xong, Thiết Ngưu lấy ra chút ít bỏ lưng rồi trở lại quán Lão Đẽ đêm ngày mở tiệc đãi đằng.

Cổ nhiên là mấy hôm nay bọn gian hồ tứ chiến cứ đến đó mặc tình ăn uống cho say mèm, xài phí bao nhiêu, Thiết Ngưu trả tiền, nhưng chỉ trừ một việc là có ai đòi chia của là Thiết Ngưu chỉ trả lời bằng một trận cười.

Khỏi phải nói, cử chỉ ngang ngược của Thiết Ngưu lần này đã làm cho các tướng cướp có tên tuổi như Hắc Miêu, Phi Thử, Độc giác Long hết sức bất bình.

Nhưng làm gì ?

Từ Hắc Miêu, Phi Thử đến Độc giác Long chẳng một tướng cướp nào dám động đến sợi lông chân « con trâu sắt » kia mà.

Thiết Ngưu chẳng từng coi cả bọn chúng như một bầy chuột đồng, có tử lễ thì đái cho mà ăn bằng muốn lộn xộn ông hét lên một tiếng là . . . bẻ đầu.

Song le « mạnh hồ cũng nang địch quần hồ », hưởng chi vụ cướp này được tiền của quá nhiều mà mà Thiết Ngưu cũng cứ chơi cái mừng cũ thì bọn Hắc Miêu quyết không thể nào nhịn được nữa rồi.

Vì vậy bọn Hắc Miêu đã toa rập luận bàn, chúng đợi đến ngày thứ ba nếu thiết tình Thiết Ngưu không bằng lòng chia của thì cả bọn đồng mở tiệc ăn uống vui đùa, hơn dịp phục rượu cho Thiết Ngưu thiết say đoạn hè nhau bắt trói lại mà khảo cho ra Thiết Ngưu đã đem giấu bao vàng bạc nơi nào. Nếu Thiết Ngưu không chịu chỉ thì bọn chúng cũng sẽ giết quách còn hơn là phải ôm mối hận thù.

Vì vậy mà từ sáng sớm hôm nay bên trong quán rượu của Lão Đế có vẻ rộn rịp, khách khứa ngồi choán hết bàn ghế vừa ăn uống lu bù.

Có điều ngoài cái cảnh vui say ấy hãy còn có một cuộc âm mưu ngấm ngấm đã tạo nên một bầu



không khí có vẻ bí mật lạnh lùng ; mặc dầu thỉnh thoảng nó lại bị phá tan do một trận cười, nhứt là tiếng cười của Thiết Ngưu càng to lớn hơn hết và nghe bắt ghê hồn. . .



**Các bạn muốn biết :**

- \* *Bọn cướp ở Côn Lôn có làm gì được Thiết Ngưu không ?*
  - \* *Đại Huynh có lấy lại bao vàng bạc và tránh khỏi bị tội không ?*
  - \* *Sự gặp gỡ giữa Đại Huynh và gia quyến ông Lý Sơn còn có những hứa hẹn gì ?*
- Mời các bạn đón xem «Giang hồ kỷ hiệp» Tập III sẽ biết rõ.*

---

Giấy phép số 790 / TXB của N.T.T.N.V. ngày 8-9-53.  
In tại nhà in TẤN-PHÁT 70, Amiral Roze — SAIGON.

# GIANG-HỒ KỲ-HIỆP

NGŨ.  
LANG



NHÀ XUẤT - BẢN

**LÊ PHẢI**

CHÍNH ĐỒNG

**Giải đồng**

# ≡ GIANG HỒ KỲ HIỆP ≡

## KIẾM HIỆP TIỀN THUYẾT

### HỒI THỨ TƯ

*Bọn cướp tung hoành quán Lão Đẽ,  
Đại Huynh múa kiếm trước hang hùm.*

**Đ**ƯƠNG khi mọi người quay quần ăn uống vui vầy, mùi rượu hâm nóng xông lên nức nồng thì ngoài kia Đại Huynh cũng đã lần dò đến xóm Miếu Ông Địa và tìm vào quán Lão Đẽ. . .

Nhưng trước khi vào quán Lão Đẽ, cái hy vọng bắt được quân cướp chưa hiện ra thì một vật nằm chắn ngang đường đủ làm cho Đại Huynh tối mắt,

Xin nói mau đó là cái tấm bảng yết thị, kẻ tội trạng Đại Huynh nào quên cha phẫn chúa, đã cướp đoạt ba năm thuế vụ của Linh Nam đem nạp đến phủ Long Châu mà trốn mất.

Vậy từ nay, Đại Huynh chẳng những đã không còn được kể như một vị công tử kẻ nghiệp cho họ Nùng trái lại còn bị coi như một kẻ tử tù.

Cho nên, Nùng Viên ngoại đã cáo báo việc này về phủ Long Châu và đồng ý với quan Tri phủ ra yết thị này, truyền rao cho khắp nơi dân chúng biết rằng :

Một, nếu ai được biết tung tích của Đại Huynh nơi nào, lập tức cho nhà chuyên trách sở tại hay, sẽ được thưởng 10 nén bạc.

Hai, còn ai biết rõ nơi trú ngụ và tình nguyện hướng dẫn quan quân đến vây bắt tại trận, sẽ thưởng 30 nén bạc.

Ba, kẻ nào có sức đánh lại, làm cho Đại Huynh bị thương, sẽ được thưởng 20 nén bạc, ai có thể giết lấy đầu đem nộp được thưởng 50 nén bạc, kẻ nào có đủ tài bắt sống Đại Huynh giải đến phủ Long Châu hay về Lĩnh Nam sẽ được trọng thưởng 5 thoi vàng.

Trái lại, với tất cả kẻ nào đồng lõa, chấp chứa đều cũng phải chịu đồng tội như Đại Huynh: Tử hình.

Khỏi phải nói, đứng lại yên lặng đọc xem các bảng yết thị, tuy lời lẽ đại khái như nhau, nhưng xét ấn dấu, Đại Huynh nhận ra ngay có hai thứ, một của quan Tri phủ Long Châu, một của dinh Nùng Viên ngoại.

Nhét là nhìn thấy tấm yết thị của dinh Nùng Viên ngoại, Đại Huynh càng không thể cầm lòng uất hận.

Thoạt tiên, Đại Huynh muốn nhờ tấm yết thị ấy mà ném đi, tự suy nghĩ :

« Chờ lẽ nào cả cha ta và em ta lại có thể coi ta như một tên hèn mạt khiếp nhược và lên án ta như thế được ? »

Nhưng rồi Đại Huynh cũng dần con thịnh nộ kíp, nhớ ra đây là giữa chỗ thập mục sở thị, gì không hay, nếu thân hạ xét trong cử chỉ nhận ra được ta đây là « thú phạm » biết đâu chẳng sanh thêm lăm chuyện lộn xộn.

Huống chi, cả bạo vàng bạc, ba năm thuế vụ hiện đã lộn quân gian cướp đoạt, chưa lấy lại được, nay thêm có yết thị càng khó mà xuất đầu lộ diện.

Vì vậy, Đại Huynh bước lẩn vào quán Lão Đẽ mà tâm hồn còn bơ vơ chưa ổn định, cái chí quyết theo đuổi bọn cướp phải tạm gác qua một bên để nhường chỗ lại cho sự phân vân nghĩ ngợi.

Cổ nhiên, một ý tưởng đã đập vào đầu óc Đại Huynh một cách êm chề rùn rợn, là tại sao Nùng Viên ngoại và Tiểu Đẽ lại có thể truyền rao bằng yết thị làm bôi lọ thanh danh của Đại Huynh từ lâu



vang dậy và còn lên án tử hình một cách không ngần ngại ?

Quên cha phản chúa ?

Ôi ! Tên Nùng Đại Huynh này dẫu sao cũng là một bậc người sanh vi tướng tử vi thần, lẽ đâu chỉ vì ba năm thuế vụ mà làm điều xằng bậy.

Thành thử bước chun vào quán Lão Để đã lâu mà Đại Huynh vẫn còn mê man nghĩ ngợi. Và lại, gặp ngay khi trong quán bọn cướp Hắc Miêu, Phi Thử và Độc Giác Long cũng đang bày tiệc rượu, hôm nay chúng quyết hạ mình đề dâng món ăn vật uống để làm cho « Con trâu sắt » phải bị rớt mề; vì vậy mà Lão Để một mình lo chăm rượu nướng thịt đã không kịp hờ tay, hơi sức đâu hòng đón tiếp khách mới vào.

Cũng ngộ là gặp cơn Đại Huynh đang lo buồn, tuy vào quán nhưng cũng không màng ăn uống hay tìm một chỗ ngồi, Đại Huynh đến đứng vào một góc giương mắt nhìn bờ thò, như đợi coi đến chừng nào mới có ai mời mọc đến mình.

Trái lại, sự có mặt của Đại Huynh vào quán tuy đã lâu mà cơ hồ chẳng ai để ý đến, cả Lão Để là một chủ quán có tiếng hay chiêu khách, cũng dè mặc Đại Huynh đứng nhìn ngơ ngáo, không hỏi tới.

Trong lúc đó, mấy tay đầu đảng cướp như Hắc Miêu, Phi Thử, Độc giác Long và nội bọn lâu la ở trên hai ba chục đĩa ngồi ăn uống choán hết bàn ghế, còn dư ra kẻ đứng phía trên, kẻ ngồi lết phía dưới, coi chừng kẻ nào cũng đã có chén.

Bỗng nghe tiếng vỗ tay rập ràng và tiếng khàn khàn nổi lên ca hát, bấy giờ Đại Huynh như bị đánh thức, quay lại để ý nhìn xem đám người đang say sưa ăn uống, Đại Huynh mới nhận thấy một số đông người, đều là hạng bất lương đang chen chúc với một vài tay ra vẻ giang hồ tứ chiến, chúng đang quây quần chung quanh một tên Đầu trọc đầu, thân người to lớn, gương mặt tuy không mất nét dữ dằn, nhưng hầy còn có chút khí sắc con nhà tướng.

Hay xét cho đúng ra thì tên Đầu trọc cũng có một bộ gió không hơn không kém một kẻ cướp, nhưng được cái là trội hẳn hơn bọn người kia riêng về một chút gương mặt có vẻ hào hùng và cử chỉ cứng cỏi ngang nhiên và do đó, Đại Huynh thấy có hơi mến.

Tuy nhiên, cả bọn chúng như đang chìm trong trong trận rượu thịt no say và dương ca vui hát xướng, bọn chúng lại vừa vỗ tay vừa nhảy múa chung quanh tên Đầu trọc, từ chập ngưng lại giây phút, kẻ có kẻ thay phiên nhau đưa dâng rượu thịt ra mời tên Đầu trọc ăn uống.

Thoạt trông qua cuộc vui ấy, Đại Huynh vẫn không biết tên Đầu trọc này có điều gì sung sướng, hoặc thăng quan tiến chức mà đám bộ hạ kia tỏ ra bộ dõ dái đằng một cách cung kính.

Tánh hiếu kỳ, Đại Huynh định kêu lão chủ quán đến tiếp khách mình và nhân dịp hỏi thăm coi đám người kia có hi sự gì.

Thì cũng liền ngay khi ấy Đại Huynh chợt thấy lão quán mặt bỗng nhiên đổi sắc, thân người như run rẩy cả lên, buông tay đánh rớt bầu rượu một cái rảng. . .

Đồng thời với tiếng bầu rượu rớt bẽ, Đại Huynh lại vừa nghe tiếng vỗ tay vừa ca hát của đám người kia cũng chấm dứt một cách gọn gàng, Đại Huynh quay mặt lại xem như có chuyện gì thì. . .

Ồ ! Lạ lùng !

Đại Huynh không khỏi lấy làm ngạc nhiên nhìn thấy trong bọn có vài ba tay ra vẻ giang hồ tứ chiến đều tuốt gươm ra giáo và cả đám bát lương kia đều tay gậy tay hèo, bao vây chung quanh tên Đầu trọc vừa la lối.

Bọn họ nói gì tuy vang rân nhưng nghe không rõ lắm và vừa la hét bọn chúng vừa cố chặn nghẹt tên Đầu trọc vào chỗ thất thế.

Bộ tịch hung dữ nhứt là có tướng cướp mặt mày đen thui mà Đại Huynh chợt nhớ dường như đã có lần gặp thấy (tức Hắc Miêu) hai tay đang cầm một ngọn giáo dài, chĩa ngay vào bụng tên Đầu trọc và nói lớn :

— Mày mà định tuốt gươm ra tức thì tao cho mày về châu ngay Diêm chúa. Mày có « chịu » hay « không » chỉ trả lời cho anh em một tiếng.

Xin nói rõ, trên đây là bữa tiệc của bọn các tên đầu đảng Hắc Miêu, Phi Thử, Độc giác Long quyết phục rượu tướng cướp Đầu trọc tức Thiết Ngưu cho say và tấn vào chỗ thất thế đè ép buộc Thiết Ngưu phải chia « cái gió lớn » không thì cũng phải chỉ ra chỗ giấu bao vàng bạc, trái lại, bọn chúng sẽ giết.

Nhưng, riêng phần Đại Huynh vừa tới đây, chưa tường ắt giáp, vả lại, chỉ nghe Hắc Miêu hỏi Thiết Ngưu cái gì mà « chịu » hay « không » và thoát tiên, thấy Thiết Ngưu một mình bị bọn chúng uy hiếp, Đại Huynh bỗng động lòng nghĩa khí, tuy chưa vội ra tay chớ đã bước lên đến.

Không dè, mặc dầu đứng trước sự uy hiếp, cái chết thấy kề bên bao nhiêu ngọn gươm giáo thêm ở trong chỗ chật hẹp lúng túng, tướng dẫu cho người võ nghệ đến đâu mà bị ép vào tình thế ấy cũng phải

lo sợ bối rối ; trái lại, tên Đầu trọc không hề nhúc nhích.

Và một mực thản nhiên như không hề coi sự hù dọa của bọn kia ra gì hết, một tay vẫn cầm miếng xương thịt nhai ăn, một tay cầm chén rượu uống và ăn uống xong, thay vì trả lời câu hỏi gắt của tên mặt đen cầm giáo, tên Đầu trọc lại phá lên một trận cười ngạo nghễ nhưng ngấm giọng gay gắt ghê gớm.

Biết ngay tên Đầu trọc cũng là tay gan ruột cang trường, Đại Huynh không khỏi lấy làm ngạc nhiên ở trong chỗ giang sơn của bọn đầu trộm đuôi cướp như thế này mà cũng còn có được một người hảo hớn ; nên Đại Huynh lại càng không vội đến tiếp, chỉ sẵn sàng đứng lại xem coi bọn kia sẽ làm gì cho biết.

Thật ra thì chính Thiết Ngưu cũng đã biết mình bị mắc kẹt và ngã chết, vì rất có thể chỉ trong nháy mắt, chưa kịp rút gươm ra để chiến đấu là đủ bị Hắc Miêu thích cho một giáo.

Song le, bản tính ngang tàng của Thiết Ngưu, ở đâu và lúc nào cũng thế, chỉ biết cười khinh đời mà chưa hề biết năn nỉ ai một liếng.

Và bọn Hắc Miêu cũng biết rõ nơi Thiết Ngưu với cái nết « bất trị » ấy, nhưng vì số tiền quá lớn và lần này đã là lần thứ mấy mà Thiết Ngưu « chơi



cha » bọn chúng như thế ; nên hôm nay bọn Hắc Miêu đã quyết xử trí, chúng chỉ chờ nghe Thiết Ngưu trả lời « không bằng lòng » một tiếng là . . xuống tay.

Thế mà Thiết Ngưu cứ cười nhe răng ngạo nghễ mãi mà không nói, Hắc Miêu đã giận quá trí, gầm lên một tiếng và kêu hỏi lần chót :

— Thăng Trọc đầu, mày muốn sống hay chết, « chịu » hay là « không ».

Tuy nhiên, mãi cho đến đây, Thiết Ngưu vẫn không trả lời ngay cho bọn chúng là « chịu » hay là « không » mà chỉ đáp gọn :

— Tao muốn chết.

Và vừa nói ra tiếng . . nghe lạnh người ấy, Thiết Ngưu cũng liền hất chén rượu vào mặt Hắc Miêu vừa ngã lảo đảo qua một bên để tránh lưỡi giáo.

Đường kia, vừa bị tạt chén rượu tức thì Hắc Miêu cũng liền đâm xuống, nhưng lưỡi giáo không trúng Thiết Ngưu mà chỉ đâm thủng vào cái sập ván và mắc kẹt lại đó.

Như thế là chỉ sảy tay trong nháy mắt, để cho Thiết Ngưu kịp rút gươm ra là đã hiểm khó tính ; Hắc Miêu lại kêu nội bọn tiếp đánh, tức thì hai tướng Phi Thử và Độc Giác Long đứng kèm hai bên cũng liền chém xuống, kể đó, bọn bất lương tay gậy tay hèo đều xông vào vây đánh.

## HỒI THỨ NĂM

*Đến tồ cọp gieo tình huynh đệ,  
Về Lĩnh Nam cửa đóng then gài.*

**B**ẮT ngờ là một trận hỗn chiến và dợt mãi không thấy tên Đầu trọc thoát ra khỏi vòng vây, Đại Huynh chưa chi đã lấy làm hối tiếc và tự trách mình sao không ra tay trước một chút.

Nhưng đã đến nước này không lý để vậy ngó, vả lại, trễ còn hơn không... tiếp cứu, vì bỏ mất đi một tay hảo hớn trong đời cũng là phí.

Nghĩ vậy, Đại Huynh tức thì hét vang một tiếng vừa kêu chữi bọn kia om lên nào là đồ lang sói, quân bây hấy tránh ra vừa vạch đường xông vào.

Thình lình lại nghe có tiếng thét lên như sấm, đám lâu la quay lại nhìn, thấy Đại Huynh hàm hừ tiến tới, nhiều đứa chưa chi đã khiếp vía, ù té chạy tản mát.

Và cũng lẹ như chớp, Đại Huynh cũng nắm ngay eo ếch tướng Hắc Miêu đưa - hồng lên rồi « bung » ra tận ngoài cửa ném xuống đất.

Chỉ nội vừa trở tài sơ một chút đó cũng đủ làm cho hai tướng Phi Thử, Độc giác Long và cả đám bọn cướp đều ngán.

Nhưng vì Hắc Miêu bị ném đau quá, cơn giận càng bốc lên như lửa cháy, vả lại, nghĩ bọn mình « vắn nạn » Thiết Ngưu đâu phải là áp chế hay vô lý, thế mà lại có kẻ lạ từ đâu đến, không biết đầu đuôi ất giáp, còn muốn binh vực thằng Đẩu trọc kia và thị oai như thế ; nên Hắc Miêu liền gượng ngồi lên chạy trở vào trong quán la lối.

Lần này Hắc Miêu gọi Lão Đẽ phải đóng chặt cửa nẻo lại hết và hô hào cho nội bọn nỗ lực chiến đấu, Hắc Miêu còn kêu riêng Phi Thử và Độc giác Long nói :

— Hai anh còn khí giới trên tay phải hạ cho được ngay kẻ lạ mặt ở đâu đến làm nhục chúng ta đây.

Tức thì hai lưới kiếm liền bay tới, lần này

Phi Thử và Độc giác Long lại tách riêng ra và nhắm một mình Đại Huynh mà đánh, bỏ Thiết Ngưu cho bọn lâu la dè vật cẩu xé.

Thấy các tay đầu đảng đã chịu lấy mình làm mục phiêu và như thế là đã gỡ rồi được giùm cho Thiết Ngưu rồi đó, Đại Huynh cũng lùi lại mấy bước, tới chỗ trống, rút gươm ra chiến đấu.

Khỏi phải nói, chính hôm nay Đại Huynh mới thấy mình có dịp múa gươm một cách thỏa thích, nên Đại Huynh cũng cao hứng, đi sơ vài đường giả vờ, dờ gạt qua loa như dè lấy gân cốt và cũng làm cho Phi Thử, Độc giác Long khinh thường hăng hái tiến tới.

Rồi bất thành lình, Đại Huynh lại hét vang lên một tiếng vừa chặt lưỡi gươm vào đôi kiếm của đối phương một cái vút, tiếng sắt chạm khua lên một tiếng chát chúa, đồng thời hai lưỡi kiếm của Phi Thử và Độc giác Long bị sút ra khỏi tay, bay rớt đi một nơi xa lắc.

Ngay khi ấy thì Hắc Miêu cũng đã rút lấy lại được cây giáo mà khi nãy đâm hụt Thiết Ngưu mắc kẹt lưỡi vào dưới ván, vừa thấy Phi Thử và Độc giác Long bị đánh rớt kiếm, Hắc Miêu liền quơ giáo đâm tới.

Làm vậy là dè cứu Phi Thử, Độc giác Long

khỏi bị hạ sát và bắt buộc Đại Huynh phải quay lại đánh với mình, cho Phi Thử và Độc giác Long có đủ thì giờ đi lượm lấy hai lưỡi kiếm quay lại chiến đấu.

Đường kia, Đại Huynh chợt thấy Hắc Miêu quơ giáo đâm tới, tức thì nghiêng mình vừa đưa tay trái lên đỡ ngọn giáo trượt qua một bên, còn tay mặt ví lưỡi gươm đến trước ngưỡng cổ Hắc Miêu. . . nhưng không đâm thẳng tới mà chỉ nói :

— Coi chừng nhé !

Làm Hắc Miêu thất thế và cũng chỉ còn có nước buông cây giáo đề ngã mình té ngửa về phía sau mới có thể tránh.

Thì cũng ngay khi ấy Đại Huynh đã lại thoát nghe hai đường kiếm múa vút, biết Phi Thử và Độc giác Long xen vào tiếp cứu, Đại Huynh liền đưa gươm lên che phía trên vừa quanh thân trở lại phía sau lẹ như biến và đó cũng là một cách để lừa hết cả ba địch thủ về phía trước cho dễ bề chiến đấu.

Thấy Đại Huynh lui sang bên kia, tướng Hắc Miêu lẹ làng ngồi lên nhảy tới lượm lấy cây giáo và lần này cả ba cùng hướng về phía trước mặt Đại Huynh vây đánh, Hắc Miêu còn giận nói :

— Tên kia ! Mày ở đâu đến, sao lại can thiệp vào việc của chúng tao, bộ mày lại muốn chết thế mạng cho thằng Đầu trọc ấy à ?



Vừa nói Hắc Miêu vừa nhắm ngay yết hầu của Đại Huynh đâm tới và thay vì trả lời cho Hắc Miêu cái câu vừa hỏi đó, Đại Huynh lại chỉ lấy gươm hất mạnh một cái, làm cho cây giáo của Hắc Miêu sút ra khỏi tay rớt xuống đất.

Thiệt là không ngờ đường kiếm của Đại Huynh lại lực lưỡng như thế và đồng thời để làm cho Phi Thử, Độc giác Long chóa mắt, Đại Huynh ví lưỡi gươm như vò đâm vào mặt chúng rồi lấy lưỡi gươm lại, giương mắt nhìn bọn chúng ; cái miếng ấy bất ngờ làm Phi Thử và Độc giác Long rối rích, lật đật nghiêng mình ngã đầu né tránh khủng khiếp.

Bỗng nghe có tiếng cười giòn. . . hắc hắc ! Đã vậy còn vỗ tay lên vừa nói :

— Hay hay ! Hay lắm !

Thoát nghe tiếng nói ở phía sau lưng, cả bọn Hắc Miêu có lẽ đã biết đó là tiếng nói của... Thiệt Ngưu rồi, nên vụt tránh dạn ra hai bên, để dựa lưng vào hai phía vách và cũng để tránh khỏi phải thọ địch cả hai phía sau và phía trước.

Vì trong lúc cả bọn lo áp đánh với Đại Huynh thì từ nãy giờ đã bỏ mặt Thiệt Ngưu cho bọn lâu la cấu xé ; nhưng bọn lâu la đâu có đông dứa cũng chả nghĩa lý gì đối với Thiệt Ngưu, tuy rằng Thiệt Ngưu đã say khướt. . .

## NHƯNG...

- \* Quán Lão Đế có bị bọn cướp hỏa thiêu không ?
- \* Đại Huỳnh và Thiết Ngưu có thoát khỏi vòng lưới lửa không ?

## HƠN NỮA...

- \* Đại Huỳnh sẽ lấy lại được bao vàng bạc bằng cách nào. Dem trả phủ Long Châu rồi bị tù tội ra sao ?
- Mời các bạn đón xem «**GIANG HỒ KỲ HIỆP**»  
Tập IV sẽ rõ.



Cùng một tác giả NGŨ LANG  
Cùng một tác giả NGŨ LANG

---

— NAY MAI —

## LÊ PHẢI

Sẽ xuất bản tiếp theo, một  
bộ truyện dài nghĩa hiệp.

— NHAN ĐỀ —

## Tiểu anh hùng quái kiệt

Các bạn hãy đón mua xem ngay từ tập đầu và  
đề dành cho đủ bộ.

---

Giấy phép số 790 / TXB của N.T.T.N.V. ngày 8-9-53.  
In tại nhà in TẤN-PHÁT 70. Amiral Roze — SAIGON.

NGŨ-  
LANG

# GIANG HỒ KỶ-HIỆP



Nhà Xuất bản

**LE. PHAI**

224 ĐƯỜNG GIA. LONG

**TÂN. PHÁT**

Tổng phát hành

TẬP  
**4**

CLICHE. BOU

**Giá 1 đồng**

---

# ≡ GIANG HỒ KỲ HIỆP ≡

## KIỂM HIỆP TIÊU THUYẾT

### HỒI THỨ NĂM

(Tiếp theo)

*Đến tồ cạp gieo tình huynh đệ,  
Về Lĩnh Nam cửa đóng then gài.*

**C**H O nên, Thiết Ngưu chỉ lặn qua lộn lại như một người lớn giỡn chơi với đám con nít, rồi chỉ còn chút thất công là đưa chun lên đá cho mỗi thằng một đá, hoặc đưa tay lên túm cổ từ đũa mà ném tung ra ngoài xa thế hết.

Và từ lâu Thiết Ngưu đã rảnh tay ngồi lên phủi quần áo vừa xem Đại Huynh một mình đánh với Hắc Miêu, Phi Thử, Độc giác Long như... « Tam chiến Lữ Bố », cho đến khi thấy Đại Huynh



hất bay ngọn giáo của Hắc Miêu vừa ví gươm vào mặt Phi Thử và Độc Giác Long. . . làm Thiết Ngưu thích chí quá mới vỗ tay khen hay vừa cười lớn.

Thế là, chỉ một mình Đại Huynh mà cả bọn còn không làm gì, bây giờ lại thêm thằng Đầu trọc rảnh tay kia nữa, tuy đã biết thân nhưng hãy còn tức mình, Hắc Miêu liền đưa mắt ra dấu cho Phi Thử, Độc Giác Long lui lần ra ngoài. . .

Thấy vậy, Thiết Ngưu liền đứng lên và đến trước mặt Đại Huynh thi lễ, vừa nói mấy lời để cảm ơn Đại Huynh đã cứu tử. . .

Không dè ngay khi ấy bọn Hắc Miêu ra phía ngoài rồi truyền lệnh cho chúng lâu la bít cửa, một mặt hô hào khuân bồi đến chắt lên và... nổi lửa.

Hắc Miêu còn nghiêng răng nói lớn rằng :

— À ! Bận này thì chúng ta lại phải dùng đến thể hỏa công và đề coi hai thằng ấy ý mình võ nghệ cao cường mà có khối phải chết cháy !

Lại nghe bọn Hắc Miêu bên ngoài kêu nhau bít cửa chắt bồi để dùng thể hỏa công, Đại Huynh liền vừa đáp lễ vừa nói với Thiết Ngưu :

— Đại trượng phu ở đời, giúp nhau là lẽ thường, có gì đáng kể. Nhưng rất tiếc, hiện bọn kia



đang còn muốn làm dữ, vậy chúng ta mau thoát ra cho khỏi chỗ này.

Nhưng không dè Thiết Ngưu vẫn một mực bình tĩnh và nói rằng :

— Xin Đại Ca hãy thông thả, để em được rót mời chén rượu, tỏ chút lòng thành. Bọn ấy mà làm nên cái trò gì.

Thấy Thiết Ngưu ở trong cảnh bị bao vây mà lòng vẫn khinh thường, Đại Huynh không kể đến nhác sợ phải lo thoát thân một mình, nên cũng bình tĩnh đứng lại chờ Thiết Ngưu đi kiểm bầu rượu và hai cái chén rót ra mời :

— Xin Đại Ca cùng em uống cạn chén gọi là để cho kẻ hèn mọn này không bao giờ quên ơn cao đại.

Thật ra, từ sáng sớm ở nhà ông Lý Sơn ra đi đến bây giờ Đại Huynh cũng có hơi khát, nên bưng chén rượu lên uống ngon lành và vui miệng, Đại Huynh muốn nhơn dịp hỏi Thiết Ngưu, tại sao mà bị chúng vây đánh tơi bời.

Thì không dè ngay khi ấy, chính ông chủ quán là Lão Đề từ đâu phía ngoài chui vào, bò đến trước mặt Đại Huynh và Thiết Ngưu mọp lạy vừa kêu rằng :

— Tôi lạy hai ông nên vì cái quán của tôi, vì sanh mạng của tôi, vì công cuộc làm ăn sanh sống.

của tôi mà vui lòng. . . rồi bước lập tức ra khỏi nơi này. Bởi tướng Hắc Miêu và nội bộ ở bên ngoài có trên năm bảy chục người, họ đã bít cửa, chốt bồi và kỳ cho tôi một phút đồng hồ, nếu không mời được hai ông đi ra. . . đi ra đề đánh với bọn chúng thì bọn chúng sẽ nổi lửa đốt cái quán này.

## HỒI THỨ SÁU

*Đá lười giảo làm kinh bọn cướp,  
Cứu Thiết Ngưu lấy lại bao vàng.*

**N**ÓI xong, Lão Đẽ sụp lạy vừa kêu ca hoài, làm Đại Huynh không khỏi động lòng tội nghiệp, gương mặt ngó Thiết Ngưu, như nghĩ ý :

— Thôi, chúng ta hãy ra ngoài.

Không ngờ Thiết Ngưu lại cười vang lên ầm ầm, thản nhiên, vừa rót rượu ra vừa nói :

— Xin mời Đại ca uống cạn chén thứ nhĩ. Có phải gấp gì. Rồi kẻ hèn mạt này sẽ đưa Đại ca ra khỏi đây như ra chỗ không người.

Và trân trọng chờ Đại Huynh uống cạn chén

rượu. Thiết Ngưu đi cắt chén dẹp bình đoạn trở lại xắn tay áo vừa kêu Lão Đẽ, nói :

— Thế là xong rồi, tiền rượu thịt đề đó khi khác sẽ đến trả cho không thiếu một đồng. Bây giờ đây thì phiền lão quán hãy trở ra nói lại với bọn « mèo chuột » ấy là . . . « ông nột và cha của chúng nó sẽ đi ra cửa này ».

Thiết Ngưu vừa nói vừa lấy tay chỉ vào cửa trước và còn dặn thêm mấy lời : « Biều chúng nó sẵn sàng gươm giáo đợi chờ, đứa nào muốn được biết mặt Diêm chúa thì ta sẽ đưa cho nó về châu ».

Nói xong, đề Lão Đẽ đi ra và độ chừng chủ quán đã thuật lại với bọn kia y lời, sau đó Thiết Ngưu mới dạy lại thừa với Đại Huynh :

— Mời Đại ca hãy tuốt gươm ra và cho phép kẻ hèn hạ này đi đầu.

Cũng không đợi nghe Đại Huynh trả lời, vừa dứt tiếng, Thiết Ngưu đã bước tới sát bên cánh cửa, kê lưng vào đầy một cái ngã rầm, đoạn dừng lại đưa gươm lên chờ coi có kẻ nào dám nhảy vào.

Đợi một lát không thấy, Thiết Ngưu lại phá lên cười rồi đưa tay về phía sau như ra dấu cho Đại Huynh theo mình rồi nhảy phóc một cái ra phía ngoài.

Đại Huynh cũng nhón chun phóng theo một cách êm thấm lẹ làng.

Nhưng liền khi hai người vừa đạp chân xuống đất tức thì đã bị bọn Hắc Miêu đồ xô đến bao vây chặt chẽ và lần này chặn đánh một cách quyết liệt dường như sống chết gì cũng phải liều.

Ban đầu Thiết Ngưu muốn trở lại chiến đấu một mình vừa dẹp đường đưa Đại Huynh ra khỏi trùng vây cho khỏi mất mặt mày, không dè bọn Hắc Miêu thêm căm giận có kẻ lạ mặt (tức Đại Huynh) lại xen vào làm hư công việc của mình, nên hờ hào vừa khiêu khích làm cho bọn lâu la chiến đấu một cách như điên cuồng.

Thành thử mặc dầu Thiết Ngưu đã phải đồ quạu vung gươm chém chết hai ba mạng rồi vẫn không làm cho bọn chúng khiếp sợ dưng ra mà trái lại còn chui vào đánh nhào.

Thấy vậy, chẳng lý vì chuyện không đâu mà nỡ dè cho Thiết Ngưu giết người, Đại Huynh liền đổi chiến lược, rút gươm vào giỏ đoạn dùng thế bắt từng người.

Nghĩa là cứ thộp được tên này đưa hông giò lên rồi thả vào đầu đứa kia cho cả hai đều té nhào và bắt thả như thế một hồi coi bộ vòng vây của bọn cướp đã muốn rã rời.

Kể nghe Hắc Miêu đứng ngoài đốc xuất cho bọn lâu la lẫn vào, Thiết Ngưu nổi dóa và nhưn



vòng vây đã bị phá vỡ liền nhảy bay đến trước mặt Hắc Miêu đâm liền.

Nãy giờ Hắc Miêu đã nghỉ khỏe hơn nhiều nên vừa đánh vừa không quên kêu Thiết Ngưu nói rằng :

— Cái thằng trọc này, ta khuyên cho một điều, vàng bạc giấu đâu hãy chỉ lấy ra chia cho mọi người, bằng không ta cũng quyết lấy « lãi » mi một cái đầu.

Bị chọc tức, Thiết Ngưu càng nỗ thần lực đánh vù tới và vì vậy mà càng thấm mệt hơn nhiều, thêm có Phi Thử nhảy vào trợ chiến với Hắc Miêu, đưa trước đưa sau đánh ép Thiết Ngưu phải lùi mái về phía dưới cây cổ thụ và bất ý chon vuron phải một khúc rễ ngã nhào.

Tức thì không đề mất một nháy mắt, Hắc Miêu liền dùng ngay ngọn giáo thay vì một cây lao, nhắm cái bụng mỡ của Thiết Ngưu phóng tiếp theo một cái vút...

Nhưng, Đại Huynh còn lẹ làng hơn sấm chớp từ lúc thấy Thiết Ngưu bị đánh tuột về phía gốc cây đã đề ý, nên khi Thiết Ngưu vừa ngã té, Đại Huynh đã xong tới và sẵn sàng. . . đưa chun đá với ngọn giáo một cái làm nó bị đổi hướng bay cắm mũi vào một thân cây ở cách xa đó.

Và lần này, Đại Huynh lại rút gươm ra chiến đấu, có điều đến đây thì Đại Huynh đã hết nghĩ tới

việc hơn kém, vì nhận thấy rõ Thiết Ngưu đã đuối sức, trái lại, bọn Hắc Miêu thì vẫn còn quyết liều sống chết ; nên Đại Huynh chỉ có đánh bật Hắc Miêu và Phi Thử đang ra đề đỡ Thiết Ngưu đứng dậy vừa nói :

— Nhà của hảo hớn ở đâu, chỉ tôi sẽ đưa về đến nơi đến chốn. Thôi, hôm nay đã mệt thì nên nhin bọn chúng, muốn đánh nhau chẳng thiếu gì dịp khác.

Bấy giờ Thiết Ngưu mới hết cười hóng hách, đưa tay chỉ về phía con đường mòn lên núi rồi gắng gượng cùng Đại Huynh vừa đánh vừa lui bước.

Đường kia Hắc Miêu cũng dốc xuất nội bọn và hàng chục lâu la đuổi theo sát, tuy nhiên theo hoài mà vẫn không làm gì được hết ; vả lại, bọn chúng thấy Đại Huynh vẫn còn tươi tỉnh khỏe khoắn như thường, nên cũng ngã lòng.

Phần đi lên đường núi hơi nặng nề, lâu la nhiều đứa không quen và cũng đã mệt lã rồi nên bỏ dừng lại lần.

Hơn nữa, mặc dầu là kiệt sức chớ leo núi là miếng của Thiết Ngưu sở trường, thêm nhờ có Đại Huynh đoạn hậu, Thiết Ngưu càng đi được nhanh hơn bọn kia nhiều.

Vì vậy mà khi đã lên tới một quãng cao và nhìn thấy tránh xa được bọn Hắc Miêu rồi, Thiết Ngưu

dừng lại thở hơi, đoạn kêu bảo với bọn chúng rằng:

— Chúng bây theo đưa ông nội và cha chúng bây lên đến đây cũng đủ lễ rồi. Vậy ta tha cho mà trở về.

Nói đoạn, Thiết Ngưu lại đến gần một gop đá, như sửa soạn gỡ từ cục ra vừa nói :

— Mà bây có chịu nghe đề kéo nhau đi về hết hay không ? Hay còn đợi tao thưởng cho mỗi đứa một cục đá.

Và thấy bọn kia còn dục dục, chưa biết nên lui hay tới, Thiết Ngưu lại hét lên một tiếng, giựt lòi ra mấy tảng đá thả lăn dưng dưng xuống.

Bấy giờ thì không còn đợi ai bảo ai, bọn lâu la cả các đầu đảng Hắc Miêu, Phi Thử, Độc Giác Long đều mạnh mẽ nào nấy kiếm đường chạy trốn chết.

Được trốn, Thiết Ngưu còn gỡ ném tiếp mấy viên xuống núi vừa nhìn theo cho tới khi bọn chúng đã tản mát, Thiết Ngưu mới quay lại vòng tay lễ phép, nói với Đại Huynh :

— Thiệt nếu hôm nay không gặp Đại ca thì chắc là kẻ hèn mọn này phải bỏ xác. Ôn của Đại ca không biết lấy chi đền đáp, vậy hơn nay đá lên tới đây cũng không còn mấy bước nữa đến... tề xá và hiện trời cũng đã xế, kẻ hèn mọn này dám xin mời Đại ca niệm tình ghé lại đó, dùng một bữa cơm

rừng núi, uống chén rượu cho kẻ hèn hạ này được gọi chút đáp đền.

Thấy Thiết Ngưu ân cần và nghĩ mình cũng chưa biết đi đâu bây giờ, vả lại, Đại Huynh cũng còn muốn biết coi Thiết Ngưu phải đánh nhau với bọn chúng vì lẽ gì, nên vui vẻ mỉm cười gật đầu nhận lời.

Thế là từ đó hai người lại cùng đi trở lên vừa nói chuyện đất trời chớ cũng chưa ai gỡ ra câu chuyện quan trọng gì và nhóng theo lời của Thiết Ngưu đã nói, Đại Huynh nghĩ đi đến nhà cũng gần, chừng ấy sẽ nói nhiều.

Không dè theo chun Thiết Ngưu cứ đi lện mãi và quanh co hơn cả giờ mà vẫn chưa thấy đến nơi nào, Đại Huynh liền hỏi pha trò :

— Nói vậy nhà của hảo hớn ở gần đến thế à ?

Thiết Ngưu cũng vui vẻ đỡ lời :

— Xin lỗi Đại ca, vì thường ngày đi ngựa, dè đã quen thấy rất gần, hôm nay lại phải đi bộ mà không dè.

Nhưng vừa nói dứt câu, Thiết Ngưu cũng vừa lấy tay chỉ đến cái hang đá phía đằng trước xa vừa nói lời :

— Mà cũng đã đến nơi rồi, đây, tề xá của kẻ hèn này đương trở cửa ra trước mặt đây.

Đại Huynh không khỏi lấy làm ngạc nhiên về hai chữ « tề xá » của Thiết Ngưu đã dùng nói, vì Đại Huynh đã nhận ra, cái nhà của Thiết Ngưu chỉ là một cái hang đá.

Tuy nhiên, đầu nhà cao cửa lớn hay chỉ là một cái kệt núi cũng thế, nó đã là chỗ ở của một tay giang hồ hảo hớn thì cũng đáng quý, nên theo chơn Thiết Ngưu đến nơi, Đại Huynh cũng bước vào hang một cách không tỏ ra có chút gì ái ngại.

Dẫu vậy, vào bên trong rồi Đại Huynh mới để ý, cái hang không mấy rộng lớn, có vẻ khoảng khoắc và chùng chùng như mọi vật cần dùng đều có đủ hết ráo.

Từ chỗ nằm, chỗ ngồi, chỗ ăn, chỗ uống đều sửa sang trên các mặt đá, một cái ché đựng rượu to lớn và một lu đựng gạo thóc, ngoài ra còn có một cái đùi thú rừng hong khói.

Thiết Ngưu mời Đại Huynh tự tiện ra áo cắt gươm để nghỉ ngơi cho sung sướng, còn mình thì đi lấy nồi xúc gạo nấu cơm rồi lóc thịt nướng.

Không bao lâu, một bữa ăn dọn ra với một bầu rượu lớn, chủ khách ngồi lại đánh chén. Ăn xong, để cho Thiết Ngưu dọn dẹp rồi còn nghỉ ngơi, nên hai người cũng chưa nói gì với nhau cho nhiều lắm.

Cả hai ngã lưng lên giường đá ngủ khò một giấc tới tối, Đại Huynh giật mình thức giấc, dòm ra



hang thấy trăng sáng, liền ngồi dậy đi ra ngoài hứng gió.

Và đứng từ trên chỗ cao trông về phía Lĩnh Nam xa tít, Đại Huynh giây phút chạnh lòng nhớ đến Yến Nga, thăm than, không biết chừng nào mình mới tìm lấy lại được bao vàng bạc để đưa đến phủ Long Châu nạp thuế, hầu sớm trở về quê hương thấy mặt cha, em và người vợ trẻ đẹp yêu quý.

Không dè, trong lúc Đại Huynh đi ra, Thiết Ngưu cũng giật mình đề ý, liền ngồi lên quơ bầu rượu và hai cái chén xách đi theo, nhìn thấy Đại Huynh buồn, Thiết Ngưu lại rót rượu mời uống.

Đây mới thật là chén rượu giang hồ tứ chiến, thêm dưới ánh trăng trong gió lạnh, Đại Huynh không từ chối, bưng chén rượu uống vào cho ấm, và hai người cứ yên lặng đánh chén. Đại Huynh tuy cũng muốn nhờ dịp này đề hỏi Thiết Ngưu tại sao khi sáng bị bọn kia vây đánh, nhưng vì cảnh vật thê lương quá làm cho Đại Huynh không buồn lên tiếng.

Thấy vậy, Thiết Ngưu như không thể nhịn được liền nói :

— Dường như Đại ca không được vui ý, Vâng, cảnh núi Côn Lôn lúc nào cũng buồn thế.

Biết Thiết Ngưu muốn kiếm gãi vào chỗ ngứa, và lại, đã uống qua mấy chén rượu rồi cũng hứng, hơn nữa, chẳng lẽ cứ làm thinh nhậu hoài, nên Đại Huynh đáp :

— Té ra đây là miền núi Côn Lôn ?

— Thưa phải đấy !

— À ! Ta nghe nói miền núi Côn Lôn có nhiều giặc cướp ?

Nghe hỏi, Thiết Ngưu phá lên cười, tiếng cười vang tận vào trong các hang hóc, vừa trả lời lớn :

— Khéo hỏi. Giặc cướp ở đây Đại ca đã được biết, chẳng qua là bầy chồn lủ cáo và... chính khi sáng Đại ca đã có dịp dạy cho cả đám bọn chúng một bài học rồi đó.

Đại Huynh mỉm cười, gục gật đầu rồi lại nói tiếp :

— Nhưng ta chưa đủ tin bọn cướp ở miền núi Côn Lôn này đều tầm thường như thế, vì... chính ta cũng đã từng gặp bọn chúng ở nơi khác (Đại Huynh muốn ám chỉ việc mình đã bị cướp) và nhận thấy trong bọn chúng quả có lắm tay hảo hớn.

Mặc dầu chưa kịp hiểu như thế nào là Đại Huynh muốn nói, nhưng nghe Đại Huynh bảo đã từng gặp bọn cướp ở Côn Lôn, Thiết Ngưu gương mặt lên nhìn Đại Huynh rồi... vụt nói :

— Xin mạng phép Đại ca cho đệ đường đột hỏi thăm một tiếng, vì tình cờ gặp nhau khi sáng trong cuộc chiến đấu, đệ chưa kịp hỏi đến cao danh quý tánh và phải chăng Đại ca đây là người ở Lĩnh Nam mới đến !

## **Song le...**

*Đại Huynh đã vì lòng nghĩa hiệp ra tay để cứu giúp một trang anh hùng trong cảnh lâm nguy, mà kẻ ấy lại là «Tướng cướp đầu trọc» kẻ đã đánh cướp của chàng mà vẫn không hay.*

## **Liệu...**

*Đại Huynh lấy lại bao vàng bạc mà cố tránh khỏi sự xung đột giữa chàng và tướng cướp ấy chăng ?*

*Mời các bạn đón xem «GIANG HỒ KỲ HIỆP»  
Tập V sẽ rõ.*



SẮP XUẤT BẢN :

### **Trời Tình Bề Hận**

*Ái tình, trinh thám, nền thuyết*  
**của HÙNG PHONG**

### **Phi Thiên Thần Long**

*Kiểm hiệp tiên thuyết*  
**của CỒ VIỆT TỬ**

### **Chung Giòng Máu Hận**

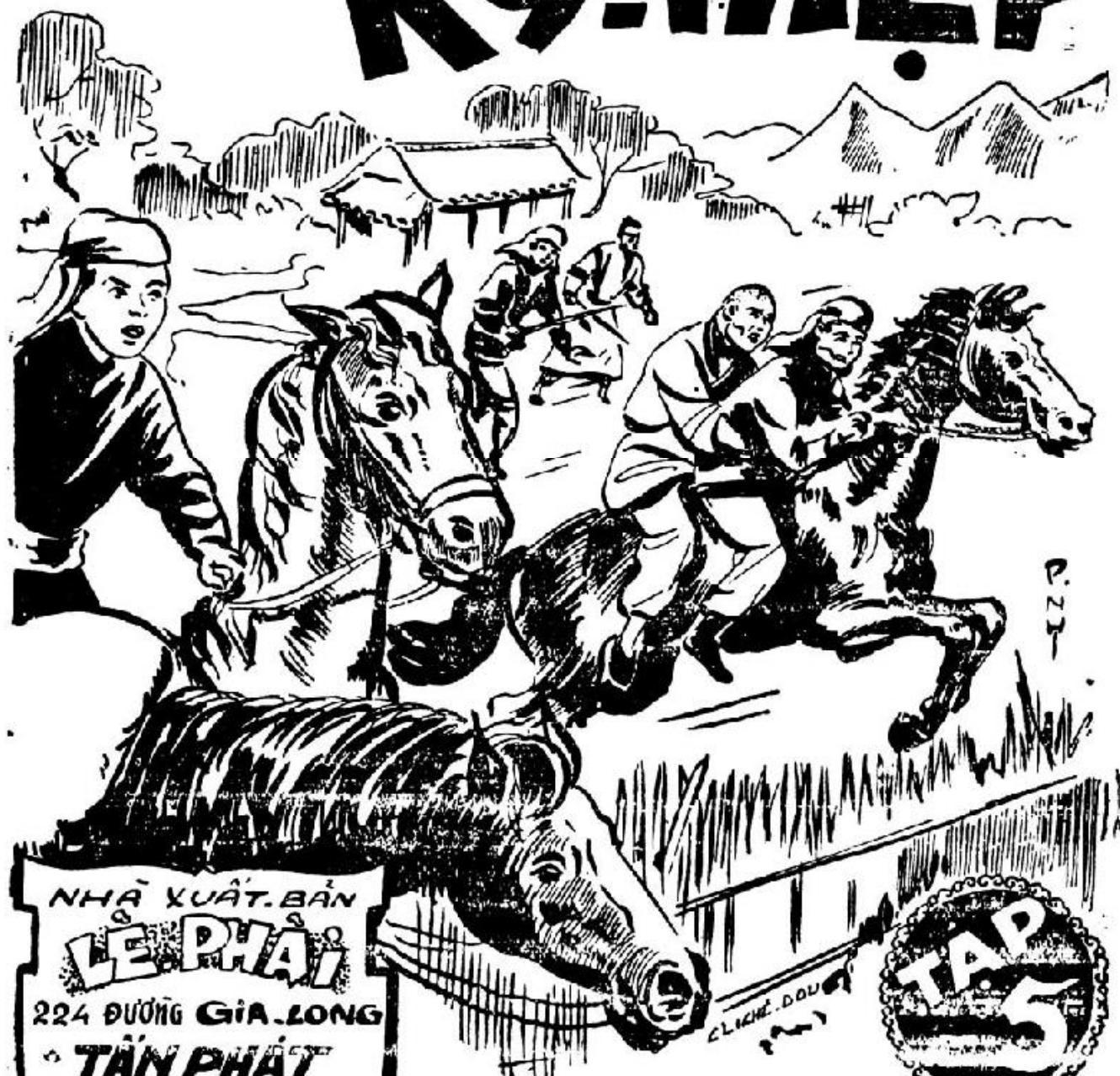
**của YẾN NHI**  
*Trình thám tiên thuyết*

---

Giấy phép số 848 / TXB của N.T.T.N.V. ngày 26-9-53.  
In tại nhà in TẤN-PHÁT 70, Amiral Rôze — SAIGON.

NGŨ. LANG

# GIANG. HỒ KỶ. HIỆP



GIÀ 1 ĐỒNG

≡ **GIANG HỒ KỶ HIỆP** ≡  
*KIẾM HIỆP TIỀN THUYẾT*

---



## HỒI THỨ SÁU

(Tiếp theo)

*Đá lười giáo làm kinh bọn cướp,  
Cứu Thiết Ngưu lấy lại bao vàng.*

**Đ**ể tỏ ra mình thật tình,  
Đại Huynh gật đầu  
vừa trả lời :

— Phải. Ta người ở Lĩnh Nam.

Vừa nghe nói, người ở Lĩnh Nam, Thiết Ngưu như thích chí, không kịp đợi nghe Đại Huynh xưng danh tánh, đã hỏi tới :

— Đại ca người ở Lĩnh Nam, chắc Đại ca được biết Nùng viên ngoại có một người con trai lớn là Nùng... Đại Huynh, một tay võ nghệ cao cường mà các giới giang hồ đều kính mến.

Không đáp ngay câu hỏi ấy, Đại Huynh lại hỏi gặng Thiết Ngưu rằng :

— Chắc hảo hơn đây với Nùng công tử cùng là chỗ bạn bè thân thiết.

Thiệt Ngưu muốn gục gặt đầu, nhưng rồi liền dờ lời :

— Bạn thân thì không đúng, vì thật ra tôi chưa được hân hạnh gặp người anh hùng ấy, nhưng bấy lâu hằng ao ước... có dịp nào đến Lĩnh Nam đề ra mắt. À ! Nếu nay mai Đại ca có trở về Lĩnh Nam cho đệ cùng đi theo với ; đời giang hồ của đệ chỉ còn mỗi điều mong được gặp Nùng công tử rồi dầu có chết cũng vui.

Không dè, nghe Thiệt Ngưu ngỏ ý, Đại Huynh chỉ thở ra một hơi dài vừa giả vờ nói :

— Rất tiếc ! Vì hiện nay hảo hơn cố đến Lĩnh Nam cũng không mong còn được gặp con người ấy ?

— Tại sao thế ? Hay là Nùng công tử đã chết ?

— Không, người vẫn còn sống, nhưng đương gặp nạn.

— Nạn gì mà lớn ?

— Ờ, số là hảo hơn chưa biết, mới đây người được lệnh Viên ngoại đem nạp thuế vụ về phủ Long Châu trên dọc đường bị cướp...

Vừa nghe tới đây, Thiệt Ngưu đã giựt mình đánh thót, nhưng Đại Huynh cũng giả như không để ý vẫn thản nhiên và với một giọng buồn buồn nói tiếp :

— Người bị cướp, cũng chưa phải là chuyện quá

đáng, vì cướp có lấy của người thì người hãy còn tìm bọn cướp để lấy lại của ấy đâu có khó. Có điều, vì thuế vụ mất và chẳng biết ai đã nói sao mà Viên ngoại và quan Tri phủ Long Châu lại lên án tử hình cho người là đã quên cha phản chúa, sang đoạt ba năm tiền thuế, nên mới yết thị khắp nơi để tìm bắt.

Nghe Đại Huynh mới nói tới đó, lần này Thiết Nguru như không dần được tánh, vỗ đùi la lớn :

— Người bị cướp ?

— Phải, người đã bị cướp và còn bị nghi ngờ, lên án, cái đó mới là cả bao nhiêu điều oan ức. Vì hảo hớn người nghĩ coi, một bực anh hào nghĩa khí như Nùng công tử mà ai ải cũng mền, lẽ nào đi làm điều hèn mạt thế ấy.

Thiết Nguru càng nổi nóng hỏi tới :

— Đại ca có biết hiện giờ người ở đâu ?

— Để làm gì ?

— Vâng, để chúng ta theo tìm người và... tôi có chuyện nói.

Đại Huynh thản nhiên kể tiếp :

— Dường như hiện nay người phải ẩn trốn và chừng như khi sáng này người có đến quán... Lão Đẽ.

Thiết Nguru lại giương to hai mắt lên nhìn Đại Huynh, rồi la lớn :

— Người có đến quán Lão Đẽ ? Trời ơi ! Như

vầy thì tức chết, quả cái bọn khi thắng Hắc Miêu đã làm tôi lỡ cơ hội đón tiếp !

Và dường như đang say mê về tung tích của « người » mình yêu mến, Thiết Ngưu hỏi tiếp :

— Rồi Đại ca có được biết, sau đó người đi đâu ?

Đến đây Đại Huynh mới khẽ một nụ cười kín đáo và nói nôm :

— Như không lầm thì trong khi xung đột ở quán, có người xông vào trợ chiến và sau đó... người thua chạy... theo tên Đầu trọc lên núi.

Nghe nói dứt câu ấy, một lần nữa Thiết Ngưu giương mắt nhìn Đại Huynh trân trối rồi vụt kêu lên :

— Té ra ân nhân, Đại ca đây là Nùng công tử mà kẻ hèn hạ này có mắt không trông. Rất may là Trời còn xui cho Đại ca lên đến chỗ này ; vậy xin phép Đại ca cho đệ kính dâng một lạy mừng ra mắt, phỉ tình ao ước lâu ngày.

Nói xong, Thiết Ngưu sụp lạy liền, nhưng Đại Huynh cũng lập tức bước đến đưa tay đỡ đứng lên và nói rằng :

— Nếu đã biết nhau thì chúng ta kết tình huynh đệ, cần chi phải lạy lạy làm gì và... chẳng hay hảo hớn tên họ là gì ?

Thiết Ngưu mừng quá, xưng tên họ mình và đứng

lên cùng Đại Huynh đưa tay vạch đất chỉ trời đề thề nguyên...

Nhưng rồi Thiết Ngưu vùng hạ tay xuống và lễ phép nói liền :

— Chưa được, đệ còn phải nói với Đại ca một điều, vì đệ thấy mình còn chưa xứng đáng, vậy trước hết xin Đại ca phải hứa lời, tha thứ tất cả những tội lỗi của đệ đã làm.

Lần này đến lượt Đại Huynh bất ngờ, vì không biết trong đời của Thiết Ngưu còn có những tội ác gì ? Nhưng xét thấy Thiết Ngưu là tay võ dũng cương cường, tánh tình cương trực thì tưởng xưa có làm điều quấy mà nay tỏ ra người rất có thể cảm hóa vẫn còn uốn nắn được nên Đại Huynh nhận lời.

Hai người thề xong, Đại Huynh lại nói với Thiết Ngưu rằng :

— Ta đã không tỏ ra cố chấp và đã nhận lời ; hơn nữa, nay chúng ta đã là huynh đệ với nhau rồi, vậy thiết nghĩ, những điều tội ác gì xưa kia Ngưu đã làm hãy nói cho ta nghe thế nào.

Lần này Thiết Ngưu lại phá lên cười vừa rót rượu mời Đại Huynh uống cạn rồi mới chịu nói thiệt, chính Thiết Ngưu hiệp lực cùng bọn Hắc Miêu chặn đường Đại Huynh cướp giựt bao vàng bạc và liền sau khi « ăn hàng » xong, Thiết Ngưu đã đem lên núi giấu.

Bao vàng bạc ấy hiện còn y nguyên vì chưa chia

cho đũa nào hết và cũng bởi vì Thiết Ngưu chưa chịu chia tay cho chúng, nên hồi sáng chúng mới lập kế phục rượt Thiết Ngưu cho say rồi quyết giết ; rất may lại nhờ có Đại Huynh đến tiếp cứu.

Thoạt tiên, nghe Thiết Ngưu nói, Đại Huynh cũng chưa tin lắm, vì đâu lại có chuyện ly kỳ như thế, nhưng cũng liền khi đó, Thiết Ngưu vào hang đốt đuốc và lấy đem theo một cái cuốc rồi trở ra dẫn Đại Huynh đi tới một gò đá.

Thiết Ngưu trao cây đuốc cho Đại Huynh cầm vừa đề cái cuốc xuống rồi nghiêng mình lấy sức rinh một tảng đá to lớn dẹp một bên vừa nói :

— Đệ chôn bao vàng bạc ở đây và có làm dấu, cũng không phải sợ đũa nào đến lấy mất, vì Đại ca xét coi, ở miền núi Côn Lôn này có thặng nào đã bùng nổi tảng đá đó.

Nói xong, Thiết Ngưu lại cười vang một cách sung sướng rồi mới quơ cuốc đào moi lấy bao vàng bạc đem lên.

Thấy bao vàng bạc không mất, nhút là hãy còn y nguyên dấu niêm phong, Đại Huynh mừng lắm...



## HỒI THỨ BÀY

*Tình cờ gặp Đại Huynh trở lại thăm Hang cổ,  
Bất bình Thiết Ngưu cả phá ngục Long Châu.*

**T**

H Ầ Y bao vàng bạc,  
ba năm thuế vụ của toàn  
cối Lĩnh Nam không mất, nhất là hãy còn y nguyên  
dấu niêm phong Đại Huynh mừng lắm.

Đại Huynh liền tiếp tay với Thiết Ngưu, hai  
người khiên bao bạc đem trở về hang và đi dọc đường,  
Đại Huynh nói :

— Bao bạc nặng thế này, hôm ấy đệ một mình  
làm sao đem lên núi ?

Làm Thiết Ngưu cười ngất, đáp :

— Thế ra, Đại ca đã quên rằng, hôm ấy còn có  
một con ngựa chở nó, đệ chỉ thất công lừa nó lên đây

---

rồi mới xách ra đem chôn giấu ngoài ấy. Ừ, chớ nếu để phải vác bộ đi thì sao tránh khỏi phải chia cho bọn chúng.

Và nhìn Thiết Ngưu nói dứt câu ấy, đoạn phá lên cười một cách đắc chí sung sướng, bấy giờ Đại Huynh mới hay ra không dè mình lại gặp ngay tên « Chúa tề » của quân cướp, Đại Huynh không khỏi nghĩ giận mình sao lại đi kết nghĩa với một tên trong bọn « lâu la » như thế.

Nhưng Đại Huynh không dè, Thiết Ngưu mặc dầu lẫn lóc trong giới lục lâm, chớ không phải là một tướng cướp « đói », thấy tiền bạc thì chóa mắt. Tr ái lại, đời của Thiết Ngưu chỉ cần có đủ rượu và thịt là hai thứ không phải khó kiếm, ngoài ra, Thiết Ngưu rất cang cường và giàu lòng nghĩa khí...

Bằng có là sau đó nghe Đại Huynh bàn nên mau đem nạp ba năm thuế vụ cho phủ Long Châu để tránh khỏi phải mang tiếng, Thiết Ngưu tán thành ngay và còn tình nguyện theo đưa Đại Huynh đi áp giải bao bạc đi tới nơi tới chốn.

Vì vậy mà Đại Huynh trở lại cảm mến Thiết Ngưu lắm, chịu cho rằng Thiết Ngưu cũng còn có một mảnh lương tâm trong gió lốc.

Thế rồi suốt đêm đó đôi bạn giang hồ đánh chén, kể chuyện anh hùng tứ xứ cho tới khi trời vừa hừng sáng. Thiết Ngưu liền đi bắt hai con ngựa thả cho ăn

ngoài núi, một con đề Đại Huynh cỡi, một con đề chở bao bạc, còn Thiết Ngưu cùng đi bộ xuống núi.

Thiết Ngưu nói :

— Chúng ta phải đi sớm, đề tránh tai mắt của bọn thằng Hắc Miêu dòm ngó.

Nghe Thiết Ngưu nói, Đại Huynh càng dè dặt, nhưng lại thấy Thiết Ngưu phải đi bộ theo, như vậy đã không được mau, càng khó coi lắm, nên ngỏ ý :

— Phải chi chúng ta có được thêm một con ngựa nữa, thì tiện biết mấy !

Thiết Ngưu liền đáp :

— Đề cũng nghĩ tới chỗ ấy, vả lại, kiếm thêm một con nữa đề làm chun cũng không khó, nhưng thấy rằng, nếu bạn đi phải dùng đến ba con, thì bạn về lại dư ra một con, phải dẫn nó đi lòng thông thì cũng thế.

Đại Huynh mỉm cười, biết rằng Thiết Ngưu muốn tính gọn, nhưng cứ đề Thiết Ngưu phải đi bộ thì bất tiện và không đành, nên lại hứa rằng :

— Nếu kiếm thêm một con nữa không khó, thì đề nên kiếm đề làm chun được chúng ta có đi gấp. Đến Long Châu chúng ta lại bán bớt một con đề đánh chén, còn lại hai con đi trở về thì cũng gọn vậy chớ.

Thấy Đại Huynh khéo tính, nhứt là nghe nói đến Long Châu bán bớt một con đề đánh chén, Thiết Ngưu càng khoái chí, liền hẹn với Đại Huynh đợi xuống núi

sẽ ghé lại nhà nào đó « mượn đại » một con cỡi đi, bận về sẽ đem trả cho. . . nó.

Thiết Ngưu dùng tiếng « mượn đại » có nghĩa là « bắt ngang », nhưng Đại Huynh không để ý ; hơn nữa, Đại Huynh vẫn tin rằng Thiết Ngưu cũng còn có nhiều người quen biết.

Không dè, xuống khỏi núi và đi mau qua khỏi xóm quán Lão Đế, Thiết Ngưu lại dẫn Đại Huynh rẽ sang một con đường mà chừng như Đại Huynh đã có một lần đi qua đó.

Bảy giờ trời đã rạng sáng và khi đi đến trước một cổng nhà, Thiết Ngưu dẫn Đại Huynh dừng ngựa lại chờ đó rồi co giò nhảy phóc vào bên trong kể... biến mất.

Bảy giờ Đại Huynh mới lần lần nhìn ra đó là một Hàng cối, tư gia của họ Lý và sự nhớ lại hành động của Thiết Ngưu có hơi bướng, nếu là chỗ quen sao Thiết Ngưu không gọi cửa mà vào lại trờ ngón « leo tường » như thế.

Trong lúc còn lạng lạng suy tính và Đại Huynh cũng có ý muốn ghé vào cho ông Lý Sơn hay là mình đã tìm lại được món thuế, chợt dịp chào Lý Quảng và Cô Nương thì đã bỗng thấy bên trong sương mờ buổi sáng, Thiết Ngưu ngồi trên lưng một con ngựa không yên chạy thoát ra, tiếp theo lại có tiếng la lối. . .

— Bắt Nó ! Bắt Nó !

Đại Huyuh biết ngay đã có chuyện không hay, nhưng làm sao bây giờ.

Huống chi, khi ấy Thiết Ngưu từ bên trong lại kêu ra nói lớn :

— Đại ca hãy quày ngựa đi mau ! Đi mau !

Đồng thời, Thiết Ngưu cũng định phóng ngựa qua rào và... chạy trốn, nhưng vì cỡi không yên, thêm con ngựa chẳng mấy được to lớn, gặp hàng rào hơi cao nên con ngựa vừa phi tới đó thì khựng lại, kể súp phải cái đường mương đào theo chung quanh vòng rào ấy... .

Con ngựa súp xuống, Thiết Ngưu lại nắm gáy xách nó gượng ngóc đầu lên nhưng rồi nó cũng quị tuốt, ném Thiết Ngưu nhào xuống đất.

Cũng liền khi ấy có mấy người trong nhà chạy kịp đến mà Đại Huynh thoáng trông qua đã nhận được lão Lý Sơn và người con trai là Lý Quảng, hai người dương tay gậy tay hèo nhắm ngay đầu Thiết Ngưu mà đập tước.

Đại Huynh đã biến sắc và cũng chưa biết liệu sao thì lại đã nghe kêu « Oái ! » và một người ngã ngựa ra đó.

Nạn nhơn, cố nhiên không phải là Thiết Ngưu mà là Lý Quảng, cái mới thêm rồi. Vì ông Lý Sơn và Lý Quảng đâu phải là nhà tướng, chẳng qua nóng của bị cướp, thêm thấy Thiết Ngưu ngã té nên đập nhầu.

Không dè, cái miếng đòn ấy tầm thường quá, chỉ

đủ cho Thiết Ngưu thất công lẫn mình qua một bên để tránh rồi sẵn cơn giận tức, Thiết Ngưu dùng thế « lý ngư đá đánh » lóc mình lên một cái vờ bắt roi ông Lý Sơn vừa bung cho Lý Quảng một cái nhào lẫn ra năm sáu bước.

Nhưng cũng chưa hết, Thiết Ngưu còn định thưởng cho lão Lý Sơn một roi để rồi có chạy thoát, thấy vậy Đại Huynh liền kêu lớn :

— Thiết Ngưu hãy dừng tay, ân nhân của ta đó.

Nghe Đại Huynh hét lên, Thiết Ngưu thôi, không đập xuống và khi ấy trời đã sáng, lão Lý Sơn nghe có tiếng người bảo thôi, nhìn ra thấy Đại Huynh mừng quá, cũng kêu nói :

— Ô kìa ! Nùng Công tử đến đây hồi nào, để cứu cha con chúng tôi đó, không thì chắc đã bị tên cướp này nó giết.

Biết ngay là Thiết Ngưu đã làm bướng và nghe lão Lý Sơn gọi Thiết Ngưu là kẻ cướp, Đại Huynh cũng hồ thẹn, liền xuống ngựa bước đến gần bên công, nói :

— Lão ân nhân hãy mở cổng cho tôi vào rồi sẽ giải thích.

Lão Lý Sơn tức thì bỏ mặc Thiết Ngưu đứng trơ trơ đó, như không còn phải sợ ai nữa hết, đi mở cổng đón Đại Huynh vào.



Vừa vô tới trong, Đại Huynh đã lo đến ngay chỗ Lý Quảng nằm còn ôm bụng kêu chết, Đại Huynh liền thét Thiết Ngưu đến bồng Lý Quảng đi vừa dẫn ngựa theo vào trong nhà kiểm thuốc men thoa bóp.

Săn sóc cho Lý Quảng tỉnh lại rồi, Đại Huynh mới xin lỗi lão Lý Sơn vừa đem đầu đuôi câu chuyện tìm lấy lại được thuế vụ, và bây giờ định giải nạp đến phủ Long Châu kê ra cho lão Lý Sơn được biết.

Một mặt Đại Huynh kêu Thiết Ngưu trách móc và biểu phải tạ tội với lão Lý Sơn một cách lễ phép.

Đến đây lão Lý Sơn và gia quyến mới hay, không dè mình bị cướp ngựa mà lại rất may gặp gỡ Đại Huynh lần thứ nhì, nhứt là nghe nói Đại Huynh đã tìm lại được tiền thuế và thâu phục được Thiết Ngưu là một « yō tướng », cả nhà mừng rỡ chi xiết.

Sau đó, ông Lý Sơn liền cầm Đại Huynh và Thiết Ngưu phải ở lại chơi một ngày cho ông được phỉ tình đón tiếp, sáng mai ông sẽ cho gia nhân sửa soạn ngựa đề lên đường, cũng chưa phải là trễ lắm.

Để làm vui lòng lão Lý Sơn và gia quyến, Đại Huynh không dám từ chối.

Thế là thêm một đêm nữa, ở lại nơi Hàng cối, mối thâm tình giữa Đại Huynh và gia quyến ông Lý Sơn càng khẩn khích.

Và giữ đúng như lời đã hứa, sáng hôm sau lão

Lý Sơn và hai con là Lý Quảng và Lý Cô Nương đành chia tay để cho Đại Huynh tách bước, kẻ ở người đi cảm tình lưu luyến...

*Nhưng...*

*Thiệt Ngưu sẽ nói làm sao để lôi kéo cho được bọn Hắc Miêu tiếp sức?*

*Đại Huynh có thoát khỏi án tử hình không?*

*Các bạn muốn biết các tay kiếm khách ở Côn Lôn đến phá ngục Long Châu như thế nào và Đại Huynh sau khi ra khỏi ngục sẽ làm gì?*

*Xin các bạn đón xem « GIANG HỒ KỶ HIỆP » Tập VI sẽ rõ.*

**ĐANG IN:**

**TRỜI TÌNH BỀ HẬN**

*Ái tình, trinh thám, tiểu thuyết*  
của HÙNG PHONG

**LỬA HẬN RỪNG XANH**

*Mạo hiểm, phiêu lưu, ái tình, tiểu thuyết*  
của THANH SƠN

**CHUNG GIÒNG MÁU HẬN**

*Trinh thám, tiểu thuyết*  
của YẾN NHI

**TIÊU ANH HÙNG QUÁI KIỆT**

*Kiểm hiệp, tiểu thuyết*  
của NGŨ LANG

Giấy phép số 848 / FXB của N.T.T.N.V. ngày 26-9-55.

146-148 TR. TÂN-THÁI-T. 20, Đinh-Rue - SAIGON.

CHỮ LẠNG

# GIANG HỒ KỶ HIỆP



≡ **GIANG HỒ KỶ HIỆP** ≡  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

---

## HỒI THỨ BẢY

(Tiếp theo)

*Tình cờ Đại Huynh trở lại thăm Hàng cối,  
Bất bình Thiết Ngưu cả phá ngục Long Châu.*

**L**À Này thì có đủ ba con ngựa và du yên trấp, Đại Huynh và Thiết Ngưu ra khỏi Hàng cối liền theo đường cái quan nhắm phủ Long Châu đi thẳng tới.

Từ Côn Lôn đến phủ Long Châu không xa lắm, chỉ mất một ngày đường, nhưng trước khi ra đi, Đại Huynh đã tính, nên đi cho thiệt mau hơn để đến phủ vào lúc xế, cho có dư ngày giờ ăn uống, rồi vào trình quan Tri phủ đề nạp ngay tiền thuế.

Như vậy, đêm ấy có ở lại Long Châu thì công việc cũng đã xong hết, Đại Huynh và Thiết Ngưu sẽ rảnh tay chè chén mà khỏi có gì thất bác.

Vì vậy, mà hai người lo đi gấp, đến phủ Long Châu không trễ lắm. Đại Huynh và Thiết Ngưu tìm quán trọ vào nghỉ ngơi ăn uống, rồi sau đó Đại Huynh

mới xin vào ra mắt quan Tri phủ, kể rõ việc mình bị cướp nay đã tìm lại được đủ số nên đến nạp vừa yêu cầu quan Tri phủ ra lệnh thu hồi các yết thị đã rao bắt Đại Huynh như một kẻ cướp.

Nhưng chẳng dè gặp quan Tri phủ Long Châu không phải là một bậc đường đường chính chính, hơn nữa, thấy bao vàng bạc nhiều quá, ông ta động lòng tham, muốn sang đoạt của ấy, nên đã không lành thì chớ, ông ta liền ra oai đập bàn vỗ ghề, không nhìn nhận Đại Huynh là người của Nùng Viên ngoại sai đến nạp công nho mà cho rằng Đại Huynh vẫn còn là một kẻ tội của Triều đình đang lùng kiếm.

Rồi truyền cho quân lính bắt trói Đại Huynh lại đem tống giam vào ngục thất.

Đến đây, Đại Huynh mới biết mình đã gặp phải tay gian ác, nhưng không lý chống lại Triều đình, vả lại, có muốn hành động gì cũng đã trễ rồi nên đành bó tay theo chúng vào ngồi khám.

Ngoài kia, Thiết Ngưu ở đợi trước cổng đường mãi đến khi trời đã nhá nhem mà chưa thấy Đại Huynh trở ra cho hay công việc thế nào hết nên đã dâm lo, liền kiếm chỗ cột ngựa rồi lần mò vào hỏi thăm quân lính.

Chừng biết Đại Huynh đã bị tống giam, Thiết Ngưu ức quá, muốn tuốt gươm xông đại vào dinh kiếm quan Tri phủ mà giết.



Nhưng nghĩ vì sau vụ « mượn đại » ngựa của lão Lý Sơn thì nhiều lần Đại Huynh đã căn dặn từ nay không còn được làm bướng, việc gì cũng phải đợi Đại Huynh định quyết ; nên việc này Thiết Ngưu chưa rõ Đại Huynh tính sao, nên đành chờ đến tối. . .

Thiết Ngưu buồn bực đi lần ra ngoài tìm chỗ cột ngựa để đó rồi trở vào nội thành tìm quán, ngồi la cà nhăm nhĩ vài chén cho ấm và chờ khi màn đêm phủ xuống, mới ăn mình đi vòng phía sau dinh quan phủ đoạn leo tường vào sân khám.

Thiết Ngưu bước đi rón rén và lòng đang bối rối, vì chưa biết Đại Huynh bị giam ở đâu để tiến thẳng đến chỗ đó, thì bất đồ gặp một quân canh vác giáo đi tuần, vừa thấy bóng đen, nó lui lại và toan tri hô lên.

Nhưng lẹ như chớp, Thiết Ngưu đã nhảy bay đến bóp cứng họng tên quân ấy và liền rút kiếm ra, nói :

— Ta không giết mi đâu. Ta cũng không phải tới đây để làm chuyện quấy rối. Ta chỉ muốn được nói chút chuyện với người ở Lĩnh Nam khi chiều vừa đến và đã bị bắt giam vào khám, mi mau đưa ta đến chỗ người ấy, ta sẽ thưởng tiền, trái lại thì chết.

Tên quân canh sợ quá, riu riu dẫn Thiết Ngưu đến khám, chỗ giam Đại Huynh, Thiết Ngưu liền. . . hú gió.

. Bên trong Đại Huynh đang ngồi buồn suy tính, nghe

hú gió, biết ngay là có Thiết Ngưu đến, liền nhảyleo lên tường, thò đầu ra lỗ hơi dòm ngó.

Chợt thấy bóng hai người, Đại Huynh giương mắt nhìn mới nhận ra tên quân canh, đang bị Thiết Ngưu ví grom vào cổ không dám nhúc nhích, nhưng Đại Huynh biết ngay là không thể nói chuyện nhiều, nên chỉ nhả sơ mấy tiếng :

— Sự tình ra sao, hiền đệ đã rõ biết, ta tưởng đem trả thuế được gỡ tiếng, không ngờ quan Tri phủ vẫn bắt giam như kẻ cướp. Chắc ta không thể nào chạy khỏi tội hết, vậy tưởng chỉ còn có mỗi cách này là... hiền đệ nên giúp ta, kiếp trở về Lĩnh Nam cho cha ta được biết, để cha ta liệu cách thân oan, cần nhứt cho họ Hùng khỏi phải ô danh xử tiết, chớ ta dầu có chết trong ngục này cũng không gì hối hận hết.

Đại Huynh Chỉ nói bấy nhiêu ấy, rồi hỏi Thiết Ngưu nên rời khỏi Long Châu lập tức, kéo lại họa lây vạ tràn mà khó tránh và nói xong, Đại Huynh lại tuột xuống.

Thành thử Thiết Ngưu có muốn bàn tính gì cũng chẳng còn biết phải làm sao, nhưng mấy lời của Đại Huynh vừa thối thác, Thiết Ngưu vẫn còn mãi nghe lảng vảng bên bên tại như lời trời trăn của người sắp chết, Thiết Ngưu cảm thấy run mình rớn óc rồi... cơn giận lại nổi lên, Thiết Ngưu muốn hét một tiếng lớn, phá đổ cả thành trì để cứu Đại Huynh ra khỏi chỗ

Nhưng dòm lại thấy mình « nhút mã nhút thương » còn thành phủ Long Châu kiên cố, quân sĩ cả ngàn, e không làm nên việc gì mà Đại Huynh mắc kẹt ở trong càng thêm khốn ; Thiết Ngưu liền dẫn tên quân lui lần ra phía ngoài vách thành rồi một lần nữa đưa gươm ra khảo nó.

Không ngờ Thiết Ngưu lại được tên quân vì sợ chết mà cho biết, có lệnh giam Đại Huynh trong ba hôm, đợi quan Tri phủ lập xong giấy tờ rồi thì đem đi hành huyết.

Thiết Ngưu tin lời tên quân nói đúng, nghĩ rằng, rất có thể quan phủ nhân khi Đại Huynh còn án, đem thủ tiêu đi để lại « ăn mất » ba năm thuế vụ ấy.

Thế là cái chết của Đại Huynh đã ngó thấy, Thiết Ngưu liền lần lữa lấy thưởng cho tên quân năm quan, giữ đúng lời đã hứa rồi nghiêng mình nhảy bay qua tường, biến mất trong đêm tối.

Ra khỏi thành, Thiết Ngưu đến chỗ cột ngựa leo lên tra roi chạy miết... và đến đầu canh ba đêm ấy Thiết Ngưu về đến Côn Lôn, ghé vào Hàng cối, trả ngựa cho lão Lý Sơn và nhân tiện cho hay điều tai biến.

Cả nhà lão Lý Sơn nghe nói Đại Huynh bị bắt giam và trong một tình thế hiểm nghèo, ai nấy đều châu mày, nhứt là Lý Cô Nương còn không cầm được nước mắt.

Nghĩ thương Đại Huynh anh hùng khí tiết, không ngờ quan Tri phủ Long Châu lại vì tiền chóa mắt mà đành ám hại người ngay, đi tìm sâu một mảnh gương sáng.

Thấy Thiết Ngưu đi đường xa khuya khoắc hẳn cũng mệt và đói, lão Lý Sơn liền biếu gia nhân làm gà nấu cháo hâm rượu đem ra thết đãi và đề cùng Thiết Ngưu bàn tính.

Bấy giờ Thiết Ngưu mới ngỏ ý, không bằng lòng làm y theo lời Đại Huynh đã căn dặn đó. Vì về Lĩnh Nam xa xuôi và cũng chưa chắc Nùng Viên ngoại có thể cứu Đại Huynh khỏi chết ; trái lại, thì giờ hành quyết đã gấp rút mà điều cần kíp là làm sao phải đem Đại Huynh ra khỏi cảnh « cá nằm trong thớt ».

Lão Lý Sơn cũng chịu cho Thiết Ngưu có lý, nhưng làm sao bây giờ, cả bọn chỉ có mấy người, còn thành trì phủ Long Châu thì vô cùng kiên cố.

Thiết Ngưu nói, ở Côn Lôn cũng còn có đông « tay kiếm » lắm, chỉ hiềm một điều là vì tôi theo Đại Huynh mà với họ xích mích, tôi sẽ răn nói cho họ nghe để họ ra tay giúp.

Mà muốn nói cho họ nghe, trước hết phải có tiền bày ra một tiệc lớn và sau đó... còn phải chạy đâu cho ra lối năm mươi cỗ ngựa yên, để đi tới phủ Long Châu phá ngục, cướp Đại Huynh và đang đem trở về Côn Lôn cho mau chóng.

Nói xong, Thiết Ngưu thở dài và nhìn cha con lão Lý Sơn chằm dút :

— Với tôi thì chỉ có hai điều đó là khó tính, chớ một khi họ chịu giúp thì việc phá ngục Long Châu chỉ là một trò vui để giải trí.

Một lần nữa, lão Lý Sơn có dịp ngắm lại tướng mạo của Thiết Ngưu, tuy có vẻ thô lỗ cọc cằn, nhưng cũng là một trang anh hùng nghĩa khí, thêm nghe Thiết Ngưu nói cứng, lão Lý Sơn liền hứa giúp bạc để cho Thiết Ngưu chiêu mộ các « tay kiếm » ; còn phần năm mươi cỗ ngựa yên thì giao cho Lý Quảng nội ngày mai sẽ đi khắp nơi để hỏi mượn đem về đủ số.

Thế là kể ra của người ra công, sáng hôm sau Thiết Ngưu liền ôm bạc đến quán Lão Đẽ, biếu lo sắm rượu thịt sẵn sàng và cho người đi mời các đầu đảng Hắc Miêu, Phi Thử, Độc Giác Long và anh em lớn nhỏ khắp miền núi.

Nghe nói Thiết Ngưu ngã heo dê mời anh em đến, cho rằng Thiết Ngưu định dĩ hòa vi quý và sẽ chia của cướp nên ai nấy đều kéo tới đóng chặt quán, ăn uống vui say và chờ nghe Thiết Ngưu ngỏ ý...

Đợi anh em lớn nhỏ ăn uống no say và coi mời đã lấy lại được chút niềm hòa khí, Thiết Ngưu liền đứng ra mời nội bọn nghe mình ngỏ ý và thoát tiên Thiết Ngưu nói :

— Đã mấy hôm qua rồi, từ bữa chúng ta « ăn hàng » « gió lớn » đến nay, chắc trong anh em không một ai dè rằng : Nạn nhân của chúng ta lại là Nùng Đại Huynh, trưởng nam kẻ nghiệp Nùng Viên ngoại ở Lĩnh Nam, là một người mà các giới giang hồ đều mến tiếng ?

Vừa nghe nói kẻ bị cướp là Nùng Đại Huynh, nhiều người trong bọn đã lấy làm ngạc nhiên, hồi tiếc, có kẻ còn lắc đầu le lưỡi như sợ tránh không khỏi điều thù oán.

Nhưng rồi ai nấy lại được nghe có tiếng Phi Thử gạt ngang :

— Thôi đi, cái thằng Đầu trọc, già hàm lão mép ! Bộ mi lại định đem cái tên Nùng Đại Huynh ra đề « ý hà » chúng ta chắc ?

Rồi Phi Thử lại cả quyết :

— Nè ! Ta nói cho mi biết, nếu hôm nay mi không tính cho xong vụ của cướp, thì lần này mi phải đề cái « đầu lâu không tóc » ấy lại đây, chứ mong chạy thoát.

Như mọi lần, khi nghe trong bọn cướp có kẻ nào đòi lấy đầu mình thì Thiết Ngưu đã cười ngất. Nhưng hôm nay thì không thể, vừa nghe Phi Thử chất vấn, Thiết Ngưu đã day lại đưa tay lên như đề chặn lời nói ấy, vừa nghiêm sắc mặt đáp :

— Nói vậy anh em đã vội quên con người « áo đen » đã đến đây giải vây cho tôi hôm đó ?



Và không đợi nghe ai trả lời, Thiết Ngưu nói tiếp :

— Song le, một điều mà anh em nên biết, người đến đây kêu là để cứu tôi, nhưng sự thật lại là một điều... rất may cho anh em mà không ai biết.

Phi Thử lại cười gai gắt, nhưng lần này Thiết Ngưu càng tỏ ra mình nói chuyện với mọi người một cách đúng đắn, nên vỗ bàn, giương mắt nhìn Phi Thử quát lớn :

— Ta không nói chơi và... Phi Thử đừng có khinh đùa nhé ! Nếu Đại Huynh chỉ là một người tầm thường và nóng tính, hôm ấy ông ta quay ngay về Lĩnh Nam rồi đem binh trở lại đây để « làm cỏ » sạch một vùng Côn Lôn này, tưởng cũng đâu phải là việc khó và đấy chính điều mà ta muốn nói là... rất may cho anh em đó.

Ấy vậy mà Phi Thử vẫn còn chưa chịu tin, cố nói :

— Có lẽ thằng Đầu trọc này đã quên rằng, từ trước khi « ăn hàng » thì ta đây (vỗ ngực) đã có tin cho biết chắc, tướng Lĩnh Nam đi nạp thuế không phải là Đại Huynh. Mi đừng kiếm chuyện nói láo.

Đến đây Thiết Ngưu đã nổi dóa và dễ thương Thiết Ngưu không hề có được tới ba lần khiêm tốn để nói với ai một chuyện dăng co như thế ; Thiết Ngưu đã mó tay vào cán gươm, ý chừng như muốn tuốt ra để chém đầu Phi Thử quách, cho khỏi phải thất công nói nhiều ; nhưng rồi Thiết Ngưu

lại phải rán dần cơn giận xuống, xoe tròn đôi mắt nhìn Phi Thử « suýt » một cái, rồi lại quay nhìn mọi người vừa cố giải thích...

Thoạt tiên Thiết Ngưu cho biết và một cách có ý thêm bớt rằng sau khi bị cướp, Đại Huynh một mình ở lại và đi lục soát cùng khắp.

Thế rồi có kẻ nào lại mách, Đại Huynh đã theo dấu Thiết Ngưu lên tận hang núi, mà có lẽ Đại Huynh chỉ muốn « đề cò » Thiết Ngưu để lấy lại bao vàng bạc một cách êm thấm.

Bất ngờ, hôm ấy Thiết Ngưu lại được anh em mời xuống quán, nên Đại Huynh không tìm ra được bao bạc do Thiết Ngưu đã cất giấu ; Đại Huynh lại phải tìm đến quán và chính sau đó Đại Huynh nói lại cho ta biết rằng người đã lên vào bên trong quán rất lâu, được nghe chúng ta bàn cãi, đòi chia của như thế nào hết.

Do đó, Đại Huynh càng yên lòng tin chắc là của bị cướp chưa mất và hãy còn ở trong tay ta, nên người mừng lắm và một lần nữa người đã quyết ý định bắt một mình ta để lấy êm lại bao bạc mà khỏi phải thất công đánh đập với kẻ nào khác tội nghiệp cho anh em chưa chia được của cướp.

Kể tới đây, Thiết Ngưu nhấn mạnh :

— Nội một chút đủ ngó thấy, Đại Huynh quả là người cao kiến và giàu lòng tha thứ. Nghĩa là, thay

vì làm tội hết, người chỉ định làm tội một mình ta. Nhưng điều ấy anh em đâu có biết ?

Rồi Thiết Ngưu kể tiếp :

Nhưng sau đó lại xảy ra cuộc xô xát, anh em vây đánh một mình ta và lần này Đại Huynh lại sợ cho ta bị anh em giết chết... mất tích, vì như vậy thì còn ai biết được chỗ ta đã đem bao bạc cất giấu trong một cái hang bí mật ở trên núi ?

Cho nên Đại Huynh đã phải ra tay tiếp cứu — vừa nhìn thẳng vào mặt Phi Thử, Thiết Ngưu nói — và tài nghệ của Đại Huynh như thế nào (?) có lẽ anh em đã được ngó thấy.

Và lại, đó là đối với anh em là những kẻ không có gì phải mệt nhọc cho đáng, Đại Huynh chỉ cần đưa ta trở lên núi mà thoát tiên ta cũng ngờ Đại Huynh là một ân nhân, nhưng chừng về tới nơi rồi mới biết... té ra, Đại Huynh là người công tử con Nùng Viên ngoại ở Lĩnh Nam và hôm nay quyết vào tận hang hùm để dè cồ ta mà lấy lại của đã bị cướp.

Thế là hết phương cái chối, hơn nữa, nghĩ cũng cảm ơn người đã ra tay tiếp cứu và sự thật thì đối với Đại Huynh lại là một tên tuổi mà từ lâu ta hằng quý mến.

Làm sao bây giờ ?

Chỉ còn có mỗi cách là đem trả lại bao bạc đã đánh cướp thì êm, để mong ngó mặt người anh hùng mà lương tâm mình khỏi xao xuyến ; đồng thời anh em lớn nhỏ ở vùng núi Côn Lôn này cũng tránh khỏi phải mang lấy một mối thù lớn.

Thiết Ngưu lại nói tới... sau khi trả lại bao bạc rồi Thiết Ngưu có ngỏ ý, mời Đại Huynh trở xuống quán Lão Đế để Thiết Ngưu giới thiệu cho anh đều được biết mà chuyện ấy Đại Huynh cũng lấy làm ao ước.

Nhưng vì việc nạp thế vụ là điều cần kíp mà chúng ta đã làm Đại Huynh phải mắc kẹt hết mấy hôm nên Đại Huynh phải xin đình lại ngày tái ngộ với các bạn ở Côn Lôn mà phải lên đường đi tới phủ Long Châu gấp.

Nghe Thiết Ngưu kể tới đây mọi người càng thêm phục Đại Huynh vừa thêm lòng cảm mến, nhứt là Thiết Ngưu lại khéo giải bày, sở dĩ Đại Huynh phải lập tức đem đi nạp thuế, là vì giữa Nùng Viên ngoại và quan Tri phủ Long Châu còn thêm có chỗ gai cấn và trước hết Đại Huynh cũng không muốn để mình phải mang tiếng.

Thế nào chưa chi quan phủ Long Châu đã ra yết thị lên án Đại Huynh vừa treo thưởng cho nhân dân

lòng kiếm và mãi đến hôm Đại Huynh đem nạp đủ món thuế, đã không lành thì thôi, quan phủ Long Châu còn thừa cơ hội tổng giam Đại Huynh vào ngục thất, rồi hạ lệnh cho quân sĩ trong ba hôm sẽ đem giết.

Té ra, chính chúng ta đây là bọn cướp mà còn biết trọng nghĩa khinh tài, đem trả lại cho Đại Huynh ba năm tiền thuế, không dè nó lại lọt vào tay một kẻ đại gian ác, nghĩ có tức muốn chết.

Rồi Thiết Ngưu khiêu khích vừa so sánh một Đại Huynh hảo hớn đã có lời hứa tái ngộ với anh em ở Côn Lôn và một Tri phủ Long Châu tham tàn ỷ thế, đoạn kêu gọi anh em hãy vì lòng nghĩa khí nên tiếp tay mình đánh phá Long Châu.

Thoạt tiên chỉ có số ít người hưởng ứng, nhứt là phần đông các tướng Phi Thử, Hắc Miêu, Độc Giác Long chưa ngỏ ý, nên phần đông còn sứt sè.

Túng thế, Thiết Ngưu lại phải nói dối, nếu các tướng chịu ra tay 'cướp' ngục đem Đại Huynh về thì người sẽ ở lại Côn Lôn cầm đầu bọn chúng ; hơn nữa lần này như đến Long Châu Thiết Ngưu sẽ để cho bọn chúng tha hồ vơ vét...

Nghe nói Đại Huynh sẽ ở lại cầm đầu, mọi người đều hoan hô, thêm lời hứa của Thiết Ngưu cho cướp phá Long Châu ai nấy càng reo mừng vui thích.

Nhơn đó Thiết Ngưu liền xếp đặt cho mọi người trở về sửa sang khí giới, đến trưa trở lại quán Lão Đẽ làm tiệc rồi tuyển binh, vì Thiết Ngưu chỉ chuẩn bị được có một trăm cỗ ngựa yên và định xếp lại thì khởi hành để đến Long Châu cho vừa kịp tối. . .



*Nhưng. . .*

*Các bạn muốn biết, bọn Hắc Miêu có trở về Côn Lôn kịp nội đêm đó không ? Quân sĩ Long Châu sẽ làm gì ? Nhất là thêm có sự bận bịu giữa Lý Cô Nương và Đại Huỳnh như thế nào ?*

*Xin các bạn đón xem « GIANG HỒ KỲ HIỆP » Tập VII sẽ rõ.*

---

*Mỗi tác phẩm, nhà xuất bản sẽ in từ 12 hoặc 15 tập trọn bộ.*

*Xin bạn đọc đón mua từ tập đầu để dành đến tập chót đóng thành một bộ tiểu thuyết giá rất phổ thông chỉ có 15 đồng.*

---

Giấy phép số 848 / TXB của N.T.T.N.V. ngày 26-9-53.  
In tại nhà in TẤN-PHÁT 70, Amiral Roze — SAIGON.



NGƯỜI LẠNG

# GIANG HỒ KỶ HIỆP



**≡ GIANG HỒ KỶ HIỆP ≡**  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

## HỒI THỨ TÁM

*Bất ngờ quân sĩ Long Châu lò giữ khám  
Vô tình nhân dân toàn phủ chịu lăm than*

**Đ**ƯỢC các tướng  
Hắc Miêu, Phi Thử,  
Độc giác Long và bọn  
cướp Côn Lôn ưng chịu, thế là kẻ như dắc kỳ sở  
vọng... cứu Đại Huynh ra khỏi ngục, đồng thời  
đánh phá Long Châu để dẫn mặt... Thiết Ngưu  
liền trở vào Hàng Cối báo tin mừng và nhận lấy  
trăm cỗ ngựa yên cùng lương phạn.

Và giữ không sai hẹn trưa đó Thiết Ngưu đã  
có mặt tại quán Lão Đẽ để mở ra một tiệc rượu thịt  
linh đình, đợi bọn cướp Côn Lôn đến ăn uống rồi  
nhơn dịp tuyển lựa lấy đúng chín mươi sáu tay lực  
lượng, chia ra làm bốn tiểu đội hai mươi lăm người

đặt dưới quyền chỉ huy của các bạn Thiết Ngưu, Hắc Miêu, Phi Thử và Độc Giác Long, còn dư ra bao nhiêu để ở lại.

Riêng phần tiểu đội của Thiết Ngưu còn có đem theo dư một con ngựa (con ngựa này chính của ông Lý Sơn cho mượn) dùng để rước Đại Huynh vậy.

Và đến xế hôm đó thì đoạn giao cho tiểu đội Độc giác Long đi tiên phong, Thiết Ngưu đoạn hậu mà làm vậy là Thiết Ngưu còn sợ chừng dọc đường có kẻ nào ngấm lòng quay trở lại.

Bốn đoàn người ngựa vui vẻ hò reo kéo đi chậm chậm, tuy cách xa nhau nhưng không mất liên lạc và đến chiều thì đã vừa thấy mặt thành Long Châu từ xa lẫn dạng; Thiết Ngưu liền ra lệnh cho bốn tiểu đội rẽ vào một nơi vắng vẻ rậm rạp nghỉ ngơi lấy cơm khô ra ăn và chờ đợi. . .

Sau đó Thiết Ngưu liền bày binh bố trận, cắt phần cho hai tiểu đội Phi Thử và Hắc Miêu thừa khi vừa tối xuống thì đi vòng sang cửa phía Đông, cho quân canh trên thành khỏi ngó thấy và ở đó chờ nghe pháo lệnh.

Hễ có tiếng nổ bùng, cửa thành mở ra thì hai tiểu đội này xông vào cho mặc tình gây rối loạn, từ Đông sang Tây nhưng nên nhớ là còn có phận sự chống lại với quân binh và đoạn hậu cho đến chừng

nào nghe có tiếng pháo nổ ở ngoài thành phía Tây thì mới được rút về.

Và đợt hai tiểu đội Phi Thử, Hát Miêu kéo đi rồi, Thiết Ngưu lại giao cho tiểu đội Độc Giác Long ở lại thành lập căn cứ, giữ ngựa và nếu cần thì tiếp viện ; đoạn Thiết Ngưu mới dẫn theo hai mươi bốn đồng sĩ của tiểu đội mình cùng đi bộ, lần đến mặt thành.

Đêm nay tỉnh phủ Long Châu có vẻ yên lặng, chừng như bên trong có sự phòng ngừa nghiêm ngặt và mới đầu hôm mà đã nghe trống canh nổi dậy, kế tiếp đó tiếng phen la trên bốn mặt thành đáp lại.

Thiết Ngưu nghĩ thầm trong bụng, sao đêm ta và Đại Huynh đến đây không có như vậy ? Hay là hành động của bọn lục lâm nghĩa sĩ ở Côn Lôn, tri phủ Long Châu đã biết được ?

Nhưng rồi Thiết Ngưu cũng thấy hơi yên dạ, vì nếu có sự phòng ngừa nghiêm ngặt, như vậy hẳn chỉ tỏ là Đại Huynh còn bị giam trong ngục...

Thiết Ngưu liền đưa tiểu bộ đội đến ẩn mình trong bóng tối, nép sát vào vách thành rồi còn dặn bọn chúng hãy sẵn sàng chờ Thiết Ngưu vào trong thám thính và tìm cách mở cửa thành.

Xếp đặt xong, Thiết Ngưu để tiểu bộ đội ở lại đó, một mình lần mò đến cội cây cổ thụ, leo lên đó dòm ngó một hồi rồi thừa dịp vói tay nắm lấy một

nhánh dài làm thế xích đu mà liệng mình vào bên trong cách nhẹ nhàng.

Vào trong rồi Thiết Ngưu đi ngay đến phía sau khám đường, mò đến chỗ ngục giam Đại Huynh và lần này không leo tường mà là trèo nóc nhà để dòm xuống coi Đại Huynh có còn hay không.

Quả nhiên, người ta không định dời Đại Huynh đến một ngục thất khác ; có điều hôm nay chẳng những Đại Huynh bị xiềng mà còn bị treo hai chun lên, vọng đầu xuống, như ở trong các lò đồ tề họ làm xong con thịt rồi móc lên có xâu đó.

Vừa thấy cái bóng người Đại Huynh bị treo tòn ten trong ngục tối, Thiết Ngưu tức giận đã muốn hét lên một tiếng lớn, nhưng rồi kịp dần cơn nóng, Thiết Ngưu kêu nhỏ nhẹ :

— Đại ca ! Đại ca ! Đã có em trở lại đây và Đại ca làm sao thế.

Khi ấy Đại Huynh vẫn mê mang vì chịu phải một trận đòn trăm roi từ hồi sáng, kể trọn ngày nay bị treo lên và bỏ đói nên mệt quá đã chết giấc. . .

Dường như tiếng kêu tuy nhỏ của Thiết Ngưu chó nó cũng có một sức mạnh thêm vô cùng về « thần giao cảm cách » nên Đại Huynh cũng giật mình mở mắt ra nhưng... vẫn không ngó thấy gì hết.

Đại Huynh lại phải chíp miệng than :



— Hay là số ta đã chết ! Ma quỷ đến gọi ta đó à !

Đại Huynh vừa nói vừa dũi chân, như đề xua đuổi tiếng ai gọi ở phía... trên ấy.

Đường kia nghe vắng tiếng Đại Huynh, Thiết Ngưu đã chắc ý và không dè việc Đại Huynh bị treo ngược lên mái nhà lại là một cơ hội rất may, giúp cho Thiết Ngưu khỏi phải thất công phá khám.

Vì liền khi được biết Đại Huynh bị treo lên đó, Thiết Ngưu liền lần đến ngay khoản giữa nóc khám, lần lượt dỡ tấc hết lớp ngói ra, rồi lấy grom cát bót một mớ rui và đòn tay cho trống, đoạn tháo dây nịch lưng ra lần xuống cột, choàng vào nách Đại Huynh, dễ lấy thế rồi kéo xóc Đại Huynh lên nóc nhà.

Nhưng hấy còn sợi dây xích sắt, cột chặt vào chân Đại Huynh với cây đòn tay lớn, thấy không thể mở ra được ngay khi ấy ; vả lại, công việc cần phải thi hành nhanh chóng, nên Thiết Ngưu chỉ cưa khúc đòn tay, miễn rút được hai chun Đại Huynh ra, cho khỏi dính kẹt vào trong đó rồi lập tức vác Đại Huynh lên vai và nhảy xuống.

Song le, lần này phải cõng Đại Huynh lên vai, làm sao nhảy qua khỏi vách thành đề ra ngoài cho êm thắm ? Vả lại, nghĩ giận tri phủ Long Châu tàn ác

và đêm nay mình đã bày binh bố trận rồi thì cũng nên thừa dịp cho ông ta một bài học đích đáng.

Nghĩ vậy, Thiết Ngưu liền kiểm chỗ đề Đại Huynh xuống giấu, rồi lẻ làng xong đến cửa thành rút gươm ra chém bay đầu mấy tên quân canh ở phía dưới, làm chúng chết không kịp la một tiếng.

Hạ thủ xong, Thiết Ngưu lập tức mở cửa thành vừa huýt còi miệng báo hiệu cho tiểu bộ đội xông vào, Thiết Ngưu tức thì cắt ra hai tên lo đến cổng ngay Đại Huynh đem ra ngoài, giao cho Độc Giác Long mở xiềng, còn lại bao nhiêu Thiết Ngưu dẫn hết chạy bay qua cửa phía Đông đánh phá liền.

Khi ấy thì quân canh trên mặt thành phía Tây cũng đã hay biến và đánh phèn la báo động vang rền, nhưng quân canh phía dưới cửa thành phía Đông chưa kịp trở tay, đã bị tiểu bộ đội tấn công bất ngờ kể một tiếng pháo lệnh nổ ầm lên và hai tiểu đội kỵ mã của Phi Thử, Hắc Miêu bên ngoài tràn vào như nước lũ bờ.

Chỉ trong khoảnh khắc mà nội thành Long Châu bị chìm ngập trong cảnh rối loạn, dân chúng thành lình bị cướp phá, nhà cửa kế tiếp phát cháy, đứng trước cảnh thần sầu quỷ khốc ấy, chính quan tri phủ Long Châu vừa ăn buổi tối xong, kể thấy biến; quan phủ đoán ngay là có vụ toan phá ngục để thả Đại Huynh ra, chớ chẳng có cuộc tấn công nào ngoài mục đích đó.

Cho nên, quan phủ liền thay áo giáp, một mặt cho nổi trống lập binh, rồi bồng thân quan phủ cầm siêu lên ngựa chỉ huy, kéo hết ba quân tập trung đến tổ chức phòng thủ khám đường ; quyết không để cho Đại Huynh bị cướp thoát.

Bởi nếu để cho Đại Huynh còn sống, tức là thình danh của quan phủ Long Châu phải « chết », làm sao che đậy được manh tâm gian ác và do đó mà cuộc bảo vệ khám đường được quan phủ coi như mặt trận chánh, kỳ dư mọi nơi không đáng phải nghĩ tới.

Vì vậy mà đường kia từ xuyên pha vào nội thành cướp phá, hai tiểu đội kỵ mã của Phi Thử và Hắc Miêu thấy sao như vào chỗ không quân lính, thôi thì bọn chúng càng mặc tình dọc ngang cướp phá.

Thậm chí, tiểu bộ đội của Thiết Ngưu cũng gần như khỏi phải chiến đấu, từ cửa Tây qua cửa Đông rồi từ cửa Đông kéo trở lại cửa Tây vẫn không khó ; và thừa cơ hội quá dễ dàng này, Thiết Ngưu muốn giữ tròn lời hứa, để cho anh em Côn Lôn « ăn hàng » một bữa thỏa thích, cũng vừa là đề trừng phạt tri phủ Long Châu cho bỏ ghét, nên kéo róc tiểu bộ đội ra ngoài cho lên ngựa hết rồi giao cho Độc Giác Long chỉ huy trở vào nội thành Long Châu mà mặc sức. . .

Bảy giờ Thiết Ngưu một mình ở lại lo dỡ Đại

Huỳnh lên lưng con ngựa thứ « một trăm mốt » rồi cùng nhau đi dắt và một cách thông thả hết sức, cứ để cho tám vó ngựa khoan thay nhịp bước lặn mình vào trong đêm tối, trên con đường về.

Đến hết canh tư đêm ấy thì Thiết Ngưu đưa Đại Huỳnh về tới Hàng Cối, kêu cửa ông Lý Sơn ra đem Đại Huỳnh vào nhờ săn sóc vì mặc dầu Đại Huỳnh đã lần lần hồi tỉnh nhưng hầy còn mệt lắm, cần phải có chỗ nằm lại nghỉ ngơi để dưỡng sức.

## HỒI THỨ CHÍN

*Binh sĩ Long Châu rần rộ đến Côn Lôn,  
Hảo hớn Đại Huynh bình rịnh lìa Hàng Cối.*

**Đ**Ư A Đại Huynh  
về tới Hàng Cối và  
nhận thấy cả nhà ông

Lý Sơn đều hết sức vui mừng và sẵn sàng đón tiếp, nhứt là có Lý cô Nương càng tỏ ra tận tình đối với người anh hùng khi sa cơ thất thế, Thiết Ngưu lấy làm yên lòng và liền đang đêm trở ra quán Lão Đẽ.

Lại kêu cửa biều Lão Đẽ hâm rượu đem cho uống và đến bây giờ Thiết Ngưu mới hay ra là trời đã gần sáng, mà vẫn chưa thấy bọn Phi Thử, Hắc Miêu, Độc Giác Long về tới.

Thiết Ngưu đã dâm lo sợ, nhưng rồi cũng vừa nhớ lại, có lẽ khi « ra quân » mình có hứa sẽ nổi

---

pháo lệnh lên phía Tây cho nội bộ rút lui, mà chính mình đã quên làm cái việc ấy, có lẽ vì vậy, nội bộ còn mê trận mà quên về ?

Tuy nhiên, Thiết Ngưu không khỏi tự trách mình điều binh còn sơ sót và lỗ ra, trong khi anh em ở lại còn đang say sưa đánh cướp, nếu tri phủ Long Châu kịp đổi thế phản công, đóng chặt bốn cửa thành lại thì khốn và như vậy chẳng hóa ra mình lại đi hãm hại anh em ; hơn nữa, rồi đây mới khó mà giải cứu.

Nhưng đã uống cạn một bầu rượu lớn và thấy gần hết canh năm rồi mà nội bộ chưa về tới, Thiết Ngưu không còn ngồi yên được nữa liền trở ra lên ngựa nhắm con đường ngược Long Châu tra roi chạy mù . . .

Thật ra thì Thiết Ngưu vẫn chưa có ý định gì, chẳng qua nóng lòng không ở một chỗ chờ tin được mà đi liều, chớ có biết là việc đã xảy ra và lành dữ thế nào.

Nhưng lìa Côn Lôn chừng độ mười dặm đường, vừa ra khỏi một cụm rừng, kế sắp băng qua một cánh đồng thì Thiết Ngưu cũng vừa vắng nghe có tiếng quân la ó vang vầy và trước mặt, từ xa đã mờ thấy có đoàn người ngựa cuốn theo một từng cát bụi chạy về hướng mình.

Đón biết ngay là bộ Hắc Miêu đang bại tẩu và quân sĩ Long Châu quyết rượt đuổi theo cho tới



cùng, mà như vậy, nếu đề bọn Hắc Miêu thua chạy dẫn luôn kẻ địch theo vào tận nơi sào huyệt thì còn gì ; nhứt là Đại Huynh hiện đang nằm dưỡng sức tại Hàng Cối, nếu quan quân tìm ra dấu, bắt lại được chẳng là phũ sạch công trình.

Nghĩ và lo sợ như vậy, Thiết Ngưu liền bay ngựa tới rồi quày lại cùng chạy chung với nội bọn vừa kêu ba tướng Hắc Miêu, Phi Thử và Độc Giác Long bàn rằng :

— Chúng ta không được đề cho quan quân theo đến Côn Lôn là một tai vạ lớn ngay bây giờ hay sau này, vậy thì chúng ta có một mỗi cũng phải liệu.,.

Nói đoạn Thiết Ngưu liền xếp đặt cho các tướng ai chỉ huy tiểu đội nấy rồi khi chạy lui về tới cụm rừng, Hắc Miêu rẽ vào phía tay mặt, Phi Thử và Độc Giác Long vào phía tay trái, lập thể phục kích, còn phần Thiết Ngưu sẽ « làm mỗi » dụ họ chạy đi một đổi thì dừng lại phản công.

Các tướng và bọn cướp ở Côn Lôn đi đánh phá Long Châu trọn một đêm nay đã mệt mỗi rụng rời, bị quan quân đánh đuổi, họ đang cố chạy chết mà chưa biết đến đâu là cái mồi ; tuy nhiên nghe có Thiết Ngưu đến tiếp cứu, bọn chúng cũng thấy vững lại tinh thần. Vả lại, lệnh của Thiết Ngưu đã đưa ra thì còn ai dám chối từ.

Thế là cứ y theo chiến lược thi hành, vì vậy mà đám quân sĩ Long Châu rượt đuổi do hai tướng Cao Điền và Cao Thồ cầm đầu, ở phía sau bất ngờ, thấy theo đã gần sát bên bọn cướp thì bỗng đến một khúc quanh đường rừng, bọn chúng thình lình biến đi đâu gần mất hết.

Hay nói cho đúng, bọn cướp khi ấy chẳng khác một đạo binh ma tà hình, đang kéo chạy đi rần rộ, thế mà bấy giờ trước mặt chỉ thấy còn có một nhóm ít người.

Cao Điền và Cao Thồ sanh nghi ngờ, hai tướng không còn hăng hái rượt mau theo nữa và định đi chậm lại để luận bàn.

Thì đường kia Thiết Ngưu với lối mười tên lâu la « làm mối » thấy họ lơ lửng, tức thì cũng dừng lại đi chậm chậm để chờ.

Và đến khi thấy rõ hai tướng Long Châu dự dự không dám theo sát nữa, lần này Thiết Ngưu lại quày ngựa trở lại vừa phá lên một trận cười.

Giọng cười của Thiết Ngưu đầy ngạo nghễ và khinh người làm vang động cả rừng, cũng vừa làm cho Cao Điền, Cao Thồ khó chịu vô cùng.

Nhưng hai tướng còn chưa biết tính sao thì lại đã nghe Thiết Ngưu hỏi lớn rằng :

— Sao ! Chúng bây định đưa « ông nội » của

chúng bây đến đó rồi thôi à. Sao lại được vô lễ thế. Ta nghe nói, dường như Tri phủ Long Châu có căn dặn chúng bây phải đưa « ông nội » của chúng bây về tới nơi tới chốn kia mà ?

Khỏi phải nói, đó là những lời đầy khiêu khích mà dầu một tên mặc tướng cũng không nhịn được, huống chi là Cao Điền, Cao Thồ quả có lời Tri phủ Long Châu dạy bảo như thế, nên vừa nghe Thiết Ngưu nói thách, Cao Thồ vốn nóng tánh đã muốn xông tới bắt thằng đầu trọc ấy để ăn gan.

Nhưng Cao Điền đưa tay ra chặn lại vừa nói :

— Không nên quá khinh thường bọn chúng, coi chừng bị mắc kế, vậy hiền đệ hãy ở lại giữ phía sau, để ta đến lấy cái đầu trọc của thằng ấy rồi hãy tính.

Nói xong, Cao Điền thúc ngựa kèm siêu đi tới và đến gần lại kêu Thiết Ngưu bảo rằng :

— A ha ! Cái thằng đầu không có tóc, mi lại muốn tặng cho ta cái « sọ dừa khô » ấy đem về làm gáo múc nước à ?

Và giữ đúng câu « tiên hạ thủ vi cường » nên vừa dứt lời, Cao Điền đã quơ siêu nháng bên tả rồi vọt qua phía bên hữu một cái vút.

● Chính cái đường siêu ấy từ lâu đã giúp cho Cao Điền lập công lớn và cũng đã bao nhiêu người phải mất thủ cấp vì nó.

Có điều, ở đây thì lại khác, liền sau khi đã chém xong mà Cao Điền vẫn tin rằng cái đầu trọc kia cũng phải rớt xuống liền theo đó ; nhưng không dè, thay vì nghe một tiếng kêu « oái ! » Cao Điền lại nghe cười « hắc hắc ! »

Nhìn lại thấy Thiết Ngưu hầy còn ngồi trên ngựa trơ trơ và kêu nói :

— Chà ! Thằng học võ nghệ ở đâu mà cũng khá quá. Đâu đi thử một miếng nữa cho « ông nội » coi chơi nè ! . . .



**Các bạn muốn biết :**

*Tại sao Đại Huynh phải gấp về Lĩnh Nam và về Lĩnh Nam, Đại Huynh có gặp được cha là Nùng Viên ngoại và vợ là Yến Nga đề bài tỏ sự mình không ? Đại Huynh có khám phá được âm mưu của Tôn Tú và Tiểu Đệ không ?*

*Thiết Ngưu đi Lĩnh Nam đề làm gì. Thiết Ngưu có « mời » được Đại Huynh trở ra Côn Lôn đề làm « Chúa tề » một cõi không ?*

*Xin mời các bạn đón xem « **GIANG HỒ KỲ HIỆP** » Tập VIII sẽ rõ.*

NGŨ LANG

# GIANG HỒ KỶ HIỆP



NHÀ XUẤT BẢN

LÊ PHẢI

TẬP  
8

GIÁ 1\$

LICHÉ-DÀU

**≡ GIANG HỒ KỶ HIỆP ≡**  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*



## HỒI THỨ CHÍN

(Tiếp theo)

*Binh sĩ Long Châu rần rộ đến Côn Lôn,  
Hảo hớn Đại Huỳnh bịnh rịnh là Hàng Cối.*

**C**ÀNG nổi dóa, Cao  
Điền làm thỉnh quơ  
siêu chém tới và lần này đổi thế, nháng bên đông vót  
bên tây nhưng... cũng chỉ nghe... cười « hắc hắc ! »

Giận quá Cao Điền liền xông tới đánh nhau, bắt  
buộc Thiết Ngưu phải giao chiến...

Đường kia Thiết Ngưu đã thấy rõ tướng Long  
Châu tần thường quá nhưng không muốn giết e gây  
ra mối thù lớn, nên Thiết Ngưu chỉ cho sấp ngựa sát  
vào và dùng thể loai quay theo bên người Cao Điền  
làm cho cây siêu dài hóa ra không dùng được vào  
đâu hết.

Trong lúc đó thì hai con ngựa vẫn so kè nhau như một đôi cá thia thia đá bóng và cũng như Thiệt Ngưu dùng gươm cắt theo hết đai giáp, thành thủ, chỉ giao phong trong giây lát mà Cao Điền đã gấu bị... cỡi trần.

Lần này thì không còn tức giận nữa, mà là... mắc cỡ quá, Cao Điền toan bỏ rút lui, thì Cao Thồ cũng đã xong tới trợ chiến.

Bấy giờ Thiệt Ngưu lại quày ngựa dãn ra mấy bước vừa cười sung sướng rồi kêu Cao Thồ, nói :

— Ha ha ! Còn cái thằng này bộ nó cũng muốn... ở trường về Long Châu nữa hay sao chứ.

Và nói xong, Thiệt Ngưu đưa tay ra dấu cho một lâu la đốt pháo, tiếng nổ vừa vang lên tức thì có tiếng hò reo nghe rền hai bên đường rừng ; các tiểu đệ lâu la phục kích của Hắc Miêu, Phi Thủ, Độc Giác Long đều xông ra đánh úp.

Biết ngay là mình đã bị phục kích, hai tướng họ Cao lật dật quay lại đánh mở vòng vây, trở về phía sau, làm Thiệt Ngưu càng thích chí cười như bị ai « chọt cù lét ».

Kể ra thì Thiệt Ngưu vốn không muốn « bít đường về » để gây nên một trận tàn sát, mà chỉ muốn đánh dãn mặt một lần cho quân sĩ Long Châu « nếm mùi thất bại » được về sau hết dám kéo tới ; để cho vùng Con Lôn khỏi phải cùng Long Châu kéo dài mãi

thù chinh chiến mà điều ấy hẳn là không có lợi về lâu dài.

Tuy nhiên, ra khỏi chỗ phục binh này và mặc dầu bên Côn Lôn cũng đã đuổi chó hai tướng họ Cao và quân sĩ Long Châu vẫn không tránh khỏi một « mẻ » vài vò.

Người tuy bị giết không bao nhiêu nhưng ngựa thì bị giết mất hơn phân nửa số, vì vậy mà bại binh Long Châu phải chở nhau hai ba người trên một cỗ yên đồ chạy chết đó là chưa kể, còn có đám phải đi bộ về.

Bất ngờ, chỉ một phút ra oai mà Thiết Ngưu đã có tài « chuyển bại làm thắng », một lần nữa dấy uy tín lên trên bọn cướp, bôi xóa hẳn sự bất bình khi trước và từ đó Thiết Ngưu nói gì là tất cả đều vâng theo.

Chận đứng và đẩy lui được đám quân sĩ Long Châu rần rộ rước theo rồi, Thiết Ngưu liền thân binh kéo hết về quán Lão Đẽ, bày tiệc khao quân lớn.

Lần này Thiết Ngưu lại tuyên bố cho bọn lâu la được chia đồng đều của cướp ở Long Châu, cố nhiên là các tướng Hắc Miêu, Phi Thử, Độc Giác Long dặng hướng phần nhiều hơn, một cách xứng đáng.

Đồng thời, truất ra một số đề « làm vốn », hay

nói trắng ra là đề tổ chức cuộc canh phòng tại khu rừng mà Thiết Ngưu đặt cho cái tên là « Khu rừng chiến thắng » ấy, đề ngừa quan quân thành Long Châu có kéo đến.

Ngoài ra số ngựa mới gặt được hồi sáng, thì dùng làm của chung, đề tập luyện lâu la và giành riêng khi tham chiến. Còn trăm cỗ ngựa yên của Lý Quảng kiếm cho mượn, thì gom lại giao Thiết Ngưu đem trả Hàng Cối.

Hơn nữa, đề cho cuộc canh phòng có hệ thống, Thiết Ngưu còn cho đặt ra hai dài trống, một đề ngoài chòi canh ở « Khu rừng chiến thắng » và một đề tại miếu Ông Địa. Khi nào có biến, trống ngoài nổi lên thì trống trong đánh tiếp và nghe trống đánh thì mọi người đều phải sẵn sàng chạy đến... cuộc tuần phòng cũng chia phiên và bắt đầu ngay kể từ sáng hôm ấy.

Khao quân và giao cắt công việc xong, giải tán cho ai không phận sự còn về nghỉ dưỡng sức, Thiết Ngưu lại lên yên vừa lừa theo trăm cỗ ngựa yên đi thẳng vào Hàng Cối.

Lại thấy Thiết Ngưu đem ngựa vào trả đủ số, không mất, lão Lý Sơn và người con trai là Lý Quảng vui mừng hết sức ; vì thật ra, ngay khi nhận lời đi kiếm mượn cho có đủ trăm cỗ ngựa ấy, cha con họ Lý chỉ vì nặng lòng muốn cứu Đại Huynh mà cố gắng,

chớ cũng nghĩ đến sự hao hót hay là Thiết Ngưu thất bại làm ngang rồi không trả thì lại sao !

Cho nên, lần này gia quyến ông Lý Sơn lại càng yêu quý và trọng đãi Thiết Ngưu một cách như đối với Đại Huynh không kém.

Từ đó Thiết Ngưu cùng được mời ở lại làm khách nhà ông Lý Sơn và tự do ra vào phòng riêng, chỗ để cho Đại Huynh nằm dưỡng bệnh do Lý Cô Nương một tay săn sóc.

Nhưng mặc dầu có Lý Cô Nương tận tình chớ Đại Huynh vẫn không thể bình phục lại được trong chốc lát, có lẽ Đại Huynh đã bị hành hạ nhiều và thêm bị treo ngược lên đã làm cho ruột gan đảo lộn hết ; phải chờ Lý Quảng đi rước danh y đến thang thuốc.

Thành thử, trọn ngày hôm nay Thiết Ngưu ở lại chơi Hàng Cối mà vẫn chưa nói được tiếng gì với Đại Huynh hết, Thiết Ngưu chỉ thuật sơ lại vụ cướp ngục cho ông Lý Sơn nghe, còn việc đánh phá Long Châu và bị quân quân đánh đuổi theo thì giấu mất, e ông Lý Sơn được rõ biết mà không dám « nuôi » Đại Huynh trong nhà chẳng !

Và cũng vì thấy Đại Huynh còn yếu, nên Thiết Ngưu càng lo nghĩ đến công việc canh phòng quân sĩ Long Châu lại thỉnh lĩnh kéo đến ; nên Thiết Ngưu phải từ giả ông Lý Sơn để trở về xóm miếu Ông Địa

được trông nom công việc ấy và chỉ thỉnh thoảng một cùng hai hôm mới trở vào Hàng Cối thăm Đại Huynh thôi.

Thì ra, Thiết Ngưu đã lo gần vừa lo xa cho Đại Huynh một cách châu đáo, hơn nữa là còn có việc này, Thiết Ngưu đang nóng chờ Đại Huynh tỉnh lại là đem ra nói...

Ấy là việc thông đồng giữa Tiểu Đệ và Tôn Tú với bọn cướp ở Côn Lôn trước ngày Đại Huynh ra đi mà Thiết Ngưu cũng vừa được nghe Phi Thử kể rõ lại mưu toan ám hại Đại Huynh đó.

Thiết Ngưu tin rằng, nếu Đại Huynh khi đã biết được sự phản phúc đó thì sẽ không thềm trở về Lĩnh Nam nữa mà ở lại Côn Lôn hay Hàng Cối ; như vậy Thiết Ngưu sẽ giữ được lời hứa với bọn cướp... Đại Huynh ở lại Côn Lôn cầm đầu bọn chúng mà như vậy cũng hết còn phải lo sợ Long Châu uy hiếp.

Nhưng không dè liên tiếp ba hôm nay Thiết Ngưu mắc bận việc và một phần cũng vì vui say chè chén với anh em ở quán Lão Đẽ, không vào thăm Đại Huynh ; mãi đến bữa thứ tư mới cỡi ngựa vào thì cũng vừa được tin sét đánh...

— Đại Huynh mặc dầu còn yếu nhưng đã lén bỏ về... Lĩnh Nam rồi.



Làm Thiết Ngưu dậm chân kêu Trời, còn cầu nhàu cha con ông Lý Sơn sao lại đề cho Đại Huynh đi như thế. Có biết rằng, Đại Huynh về Lĩnh Nam không khéo còn mắc nạn lớn ?

Ông Lý Sơn và Lý Quảng phải thành thật với Thiết Ngưu rằng, việc ấy mình không hay gì hết, nhưng Đại Huynh có ngỏ lời với Lý Cô Nương là phải về Lĩnh Nam cho Nùng Viên ngoại rõ biết việc ba năm tiền thuế đã đem nộp cho quan Tri phủ Long Châu rồi đề Viên ngoại liệu tính.

Nghĩ vì phận sự của Đại Huynh là việc lớn ; hơn nữa là thêm có sự « trở trái làm mặt » của quan Tri phủ Long Châu gây rắc rối, nên Lý Cô Nương cũng đồng ý đề Đại Huynh âm thầm ra đi ; không cho ai hay hết, chớ thật ra thì gia quyến ông Lý Sơn vẫn muốn được cầm Đại Huynh ở lại chớ.

Nghe nói, Thiết Ngưu chỉ còn có nước lắc đầu vừa than rằng :

— Thế này tôi lại phải đi Lĩnh Nam và lần này mới thiệt khó...

## HỒI THỨ MƯỜI

*Tôn Tú ra quân phục kích,  
Đại Huynh thọ khồn rừng già.*

**N**

G H E Thiết Ngưu  
nói « mình phải đi

Lĩnh Nam » cha con ông Lý Sơn mừng lắm, vì họ cũng có hy vọng, Thiết Ngưu sẽ mời Đại Huynh trở ra Hàng Cối.

Nhưng lại nghe Thiết Ngưu bảo lần đi này mới thiệt khó, không biết khó vì lẽ gì nên ông Lý Sơn hỏi ý :

— Hảo hơn nói khó là khó làm sao ? Chớ lão thấy chuyển đi Long Châu rồi còn nguy hiểm hơn nhiều, mà hảo hơn còn vẫn không nản chí ?

Biết ngay là ông Lý Sơn cũng muốn dốc mình đi Lĩnh Nam, có điều, nỗi khó mà Thiết Ngưu đang lo nghĩ đây lại cũng khó mà nói ra với ông Lý Sơn lắm.

Vì Thiết Ngưu chỉ lúc mình ra đi, nếu có quan quân Long Châu kéo tới, liệu các tướng ở nhà có đủ bản lĩnh để đối phó, mà chuyện này đem nói cho ông Lý Sơn nghe, chỉ làm cho ông thêm lo sợ bối rối.

Cho nên Thiết Ngưu không trả lời ngay câu hỏi của ông Lý Sơn mà chỉ đáp :

— Khó vì đường xa và cũng vì tôi sẽ đến Lĩnh Nam đây là lần thứ nhất. Song ừ. . . tôi hứa cố gắng...

Nói đoạn, Thiết Ngưu liền từ giả ông Lý Sơn và không quên hứa, có trở lại nội trong ba hôm thôi, sẽ có tin tức ; rồi lên ngựa thả cương thoát đi mất.

Nhắc lại, Đại Huynh từ đêm được Thiết Ngưu phá ngục Long Châu, cứ đem về Hàng Cối, được gia quyến ông Lý Sơn nhứt là Lý Cô Nương đem ngày ở kẻ bên tận tình săn sóc...

Ba hôm sau phục sức, Đại Huynh nghe Cô Nương kể chuyện, cảm ơn vừa rơi nước mắt, nhứt là Thiết Ngưu vì mình liều chết, kể đến gia quyến ông Lý Sơn đã trợ giúp.

Nhưng vì Cô Nương chỉ thuật lại rằng, Thiết Ngưu đã cùng đồng chí ở Côn Lôn lên tới Long Châu phá ngục cướp tù nhân, chứ không biết rõ hơn là đôi bên đã gây chiến ; nên Đại Huynh không thấy nơi đó là chuyện lớn.

Trái lại, nhớ đến ba năm thuế khóa và hành động « bắt lương » của Tri phủ Long Châu, Đại Huynh cho rằng cần phải gấp rút giải quyết hơn ; nghĩa là sớm chừng nào hay chừng nấy, Nùng Viên ngoại phải « lên tiếng », nếu cần còn phải vâng sớ về Triều đề tố cáo, bằng không, Tri phủ Long Châu đã gian xảo như thế, hẳn sẽ còn có thủ đoạn bắt lương khác nữa thì chẳng những Lĩnh Nam phải bắt đền ba năm thuế, Đại Huynh cả Viên ngoại đều tránh không khỏi tội còn hư danh thất tiếng.

Cho nên, Đại Huynh liền sau khi mạnh dã có ý trở về Lĩnh Nam lập tức và cái lý lẽ Đại Huynh viện ra đó thêm được Cô Nương đồng ý, cho rằng việc nước việc nhà là việc lớn, còn tình nghĩa anh em ở Côn Lôn mặc dầu lai láng cũng hãy còn có dịp đáp đền ; vì vậy mà chính tay Cô Nương đã dự bị hành trang, sắm sửa ngựa yên đề rồi bỗng thân tiễn đưa Đại Huynh lên đường vào một buổi sáng sớm.

Đại Huynh ra khỏi vùng núi Côn Lôn, tức thì nhắm con đường về Lĩnh Nam buông cương đi miết.

Tuy nhiên, vì Đại Huynh trong người còn chưa được khỏe lắm, vả lại, vừa đi còn vừa đem mọi việc ra suy tính, nên không đi mau lắm ; thành thử mãi đến chiều tối hôm ấy mới về đến quê nhà.

Nhưng khi ấy cửa thành Lĩnh Nam đã đóng, Đại Huynh phải thúc ngựa đến trước « diều kiêu » kêu lớn :

— Quân canh ở trên thành, mau mở cửa cho ta vào. Ta là Nùng Đại Huynh đi nạp thuế ở Long Châu đã về.

Nghe tiếng Đại Huynh kêu cửa vang dưới chân thành, quân canh phía trên nhìn xuống đã nhận ra được ngay là Đại công tử đã về, bọn chúng liền đánh chiên báo hiệu cho đám quân canh phía dưới biết, để mở cửa cho Đại Huynh vào.

Nhưng không dè, ngay từ khi chờ Viên ngoại hay là Đại Huynh đã làm phản đoạt ba năm thuế vụ trốn theo giặc cướp rồi thì bọn Tiểu Đệ và Tôn Tú càng lên mặt lộng quyền.

Và để phòng khi Đại Huynh còn sống trở về, Tôn Tú và Tiểu Đệ đã khôn khéo, tổ chức ra nhiều đoàn thám tử với các tay chơn bộ hạ tin cẩn của mình, ngày đêm trà trộn theo quân giữ cửa thành để coi chừng.

Vì vậy, mà vừa đêm lại nghe chiên báo hiệu mở cửa, bọn tay sai của Tiểu Đệ Tôn Tú tức thì nhảy ra can thiệp, đồng thời báo tin cho Tôn Tú hay liền.

Được tin, Tiểu Đệ và Tôn Tú đang ăn bữa tối đều bỏ đi ra tận mặt thành, thấy quả có Đại Huynh trở về kêu cửa, cả hai đều rụng rời.

Nhứt là khi ấy, ngoài dưới kia Đại Huynh đã nghe chiên báo hiệu mà chờ mãi không thấy khai

thành, càng nóng nảy kêu vang lên như tiếng một con hồ đữ găm thét dậy rừng. . .

Làm Tôn Tú và tiều đệ thêm lo sợ cuồng cuống, cả hai liền trở xuống cấm không cho quân mở cửa thành, bảo đó là giặc và đồng thời ra lệnh cho quân canh phía trên phải sẵn sàng để nghe trống tiến binh thì bắn vãi xuống liền.

Xếp đặt xong, Tôn Tú giao cho Tiều Đệ ở lại đó chỉ huy mọi người, còn Tôn Tú thì trở vào dinh, gọi riêng một đoàn dũng sĩ tâm phúc, người ngựa gươm giáo hẵn hoi, lên đưa nội bộn do một cửa thành khác đi ra ngoài với sứ mạng quan trọng đặc biệt là phải giết Đại Huynh cho kỳ được, nội trong đêm này.

Trong lúc đó, thì ở Chánh dinh, Nùng Viên ngoại và Yến Nga cũng đều được nghe chiến báo hiệu mở cửa, mà sao chờ đợi mãi không thấy quân thông báo điều gì ; nhứt là Yến Nga càng sanh nghi ngờ, nàng liền lên đi ra ngoài thành và chính Yến Nga còn được nghe rõ tiếng của chõng kêu vang lên ở phía bên ngoài.

Mừng quá, Yến Nga cất tiếng trả lời :

— Phu quân đã về đó à. Đợi em biểu quân mở cửa cho vào.

Vừa nói, Yến Nga vừa xông đến cửa thành và tự mình toàn leo lên mở cửa để rước chõng.



Song le, Tiểu Đệ bao giờ lại dè cho Yến Nga được làm trái ý mình, tức thì nạt quân đến bắt đưa Yến Nga lui trở vào và độ chừng đoàn quân xung phong dạt kích của Tôn Tú cũng đã ra đến nơi, nên Tiểu Đệ lại nổi trống tiến binh liền.

Ngoài kia, khi ấy màn đêm cũng vừa phủ xuống lớp đen mờ, trước mặt sắp không còn nhận ra được gì rõ lắm chớ bên tai, Đại Huynh vẫn còn nghe tiếng nói của Yến Nga trong thành ; Đại Huynh cũng dọn miệng định hỏi :

— Hiền thê đó à ! Biều quân mở cửa cho anh vào. Đại Huynh nay đã trở về.

Nhưng Đại Huynh chưa kịp cất lời thì đã nghe trống tiến binh trên thành, kèn tên bắn xuống như mưa sa gió táp vù vù, vì bất thành linh, Đại Huynh đã phải húng lấy hai ba mũi ghim vào ngựa và vào người, trước khi kịp rút kiếm múa đỡ vừa lui lẫn ra ngoài tầm.

Nhút là con ngựa vùng bị tên bắn trúng vào đùi phía trước, làm nó quỵ xuống rồi chồm lên, thiếu chút nữa đã ném Đại Huynh ngã nhào.

Thiệt là hốt hoảng và không thề hiều ra được sự gì, tại sao đã có chiến báo hiệu mở cửa, có cả tiếng của Yến Nga trả lời rồi lại có sự tấn công thế này ?

Đại Huynh còn đang suy nghĩ, không lý cha ta

(Nùng Viên ngoại) lại hẹp hòi, coi ta là kẻ có tội mà không cho khai thành và không lý em ta (Tiều Đệ) cũng ghét bỏ ta nữa à ?



*Đại Huỳnh có thoát khỏi tay bọn dững sĩ cảm tử của Tôn Tú không ?*

*Thiệt Ngưu có kịp đến Lĩnh Nam trước giờ nguy hiểm của Đại Huỳnh không ?*

*Và mọi việc về sau, sẽ còn biến chuyển thế nào ?*

*Xin mời các bạn đón xem « GIANG HỒ KỶ HIỆP » tập IX sẽ rõ.*

**ĐANG IN.**

**LỬA HẬN RỪNG XANH**

*Mạo hiểm, phiêu lưu, át tình, mưu thuyết*

**của LÊ THANH SƠN**

**TIỀU ANH HÙNG QUÁI KIỆT**

*Kiểm hiệp mưu thuyết*

**của NGỬ LANG**

**HIỆP SĨ QUÊ**

**của CỒ VIỆT TỬ**

---

**Thơ từ và bưu phiếu, xin đề :**

**Bà HUỲNH THỊ SANG**

**224, đường Gia Long — SAIGON**

---

Giấy phép số 897/TXB của N.T.T.N.V. ngày 15-10-53

In tại nhà in Tấn-Phát 70, Amiral Roze — Saigon.

HỒ LƯƠNG

# GIANG HỒ KỶ HIỆP

TẬP 9



≡ **GIANG HỒ KỶ HIỆP** ≡  
*KIẾM HIỆP TIỀN THUYẾT*

---

## HỒI THỨ MƯỜI

(Tiếp theo)

*Tôn Tú ra quân phục kích,  
Đại Huynh thọ khốn rừng già.*

**T**

Hồi cũng ngay khi ấy Đại Huynh lại nghe phía sau lưng, trong đêm tối có tiếng người ngựa chạy bay tới vừa kêu, nói :

— Phản tặc nay đã tới số, Đại Huynh đừng còn mong chạy trốn.

Và tiếp theo mấy lời nói đó, Đại Huynh lại nghe hơi gió của mấy ngọn giáo đâm tới ; biết đã có biến, không còn do dự nữa và « tiên bảo kỳ thân » là diệu kế, Đại Huynh lập tức thúc ngựa nhảy tới một bước để tránh vừa nỗ thần lực chém trái lại phía sau một cái...

Mặc dầu là gươm chống lại với giáo, nhưng lưỡi kiếm của Đại Huỳnh là bảo kiếm, thêm phần Đại Huỳnh chém mạnh quá nên nó chặt vào mấy ngọn giáo kia một cái nháng lửa sáng chói và tiếng thép chạm vào nhau nghe bắt ròn óc.

Hơn nữa, chém « đỡ thương » một cái đó rồi, Đại Huỳnh còn biết là thế nào bọn tấn công cũng lỗ trớn, sắp đến cận bên mình, nên Đại Huỳnh quàng ngựa lại ngay vừa đưa tay trái lên gác ngang qua đầu và ngực để ngừa có ngọn giáo nào đâm đến, đồng thời tay phải đưa gươm lên làm như thế « hồi mã tặc thương » chém qua lại liên tiếp..

Cố nhiên, bọn dũng sĩ lưu manh, tay sai của Tôn Tà là sao tránh được cái đường gươm tuyệt luân ấy của Đại Huỳnh ít khi nào dùng đến, chỉ lúc quá gần và cùng tưng, cần phải giết người để thoát thân mới « ra » đường kiếm đó.

Thành thử ba tên đi đầu trong đám dũng sĩ của Tôn Tà cũng thừa được đêm tối mà lập nên công trạng. Chỉ cần sau một tiếng choảng nảy lửa và tiếng chém thép, họ đã bị Đại Huỳnh chém đứt đầu.



mà giành nhau đề quyết đoạt cho được cái bản thưởng ấy.

Trái lại, Đại Huynh phần đau mới mạnh phần đi đường xa, thêm vừa phải dùng đến đường hiểm tối độc mà Đại Huynh đã biết là phí sức dù lắm; nhưng ngờ dấn mặt cho chúng sợ mà rút lui, không dè vì quá tham ăn bọ chúng lại bắt kẻ chết trau đến vây đánh.

Hơn nữa, Đại Huynh đã bị thương và con ngựa cũng đã bị tên, mất cả sự lẹ làng thêm nhác chiến, Đại Huynh liệu bề không thể ngồi yên trên ngựa lâu dài để giao phong với bọn chúng, nên vừa đứng lên vừa quây ngựa lui lẩn vào phía cụm rừng ở ngoại thành Lĩnh Nam là nơi Đại Huynh thường đi săn bắn đã quen thuộc cho tiện trốn tránh.

Đường kia, thấy Đại Huynh có ý rút lui, bọn dũng sĩ của Tôn Tú càng kêu nhau nỗ lực chiến đấu và một tên đã tình nguyện thừa dịp đến gần liền bỏ ngựa nhảy bay qua lưng ngựa Đại Huynh, ôm bắt tước.

Lẽ tự nhiên là Đại Huynh có bao giờ lại dễ cho chúng nhập nội một cách dễ dàng như thế, nên vừa nghe hơi gió, Đại Huynh cũng ngồi nhón mình lên và đưa tay chờ kẹp đầu tên dũng sĩ để vật xuống.

Nhưng vì phải chổ thêm sức nặng của tên dũng sĩ vừa nhảy qua, con ngựa của Đại Huynh còn có ba

churn, chịu không nổi nên đồ nhau, làm Đại Huynh phải « ba thờ » giao chiến.

Đến đây thì bọn dũng sĩ đã cầm chắc sự đắc thắng, vì chúng ngồi trên ngựa còn Đại Huynh ở dưới đất khó mà chạy đâu cho thoát ; nên bọn dũng sĩ liền cho nổi đuốc lên rọi sáng để được dễ ngó thấy Đại Huynh hầu đâm chết hay bắt trói.

Đại Huynh cũng biết mình đã thất thế và nghe trong người đã đuối vì mệt và đói, khó mà kéo dài cuộc chiến đấu, nên thừa dịp bọn chúng nổi đuốc, giương mắt lên nhìn các nẻo đường rừng quen thuộc rồi vụt chém mấy gươm « trá bại » đoạn biển mình vào rừng rồi.

Tuy nhiên, bọn dũng sĩ đã chịu lệnh của Tôn Tú là phải bắt cho được Đại Huynh hay là giết, chớ còn để cho Đại Huynh chạy thoát, thì bọn chúng có trở về thành cũng khó sống, vì vậy mà vừa thấy Đại Huynh dùng thuật phi hành để ẩn tránh, tức thì bọn chúng lại kêu nhau thúc ngựa rọi đường đuổi theo sát bên.

Một cuộc rượt bắt vừa như chạy đuốc lại diễn ra trong cụm rừng làm huyền ảo, thậm chí các loài thú vật cũng không yên vì nghe động chúng đều bỏ ổ tuôn ra hết, chim kêu vượn hú, thiết chẳng khác nào cả th voi phá rừng.

Thành thử, mặc dầu Đại Huynh đã quen thuộc

cụm rừng mà vì kiệt sức lại gặp phải bọn dũng sĩ rượt nà ; nhiều lần vấp ngã tưởng đã bị chúng đâm chết hay bắt trói được rồi ; nhưng mỗi lần đến bước hiểm nghèo ấy, Đại Huynh phải ôm gươm lăn tròn để tránh thương, vừa tránh khỏi bị bắt rồi, lại đứng lên kiểm đường chạy dài.

Song le, sức người có hạn mà bọn dũng sĩ thì quyết theo cho tới cùng và rốt cuộc, bọn chúng đã lập thế bao vây được Đại Huynh đến phía trước mặt một cái bèo, nước ngập mình mông, tuy không sâu, nhưng Đại Huynh dư biết là nếu mình lội bộ xuống đó, bọn dũng sĩ sẽ lợi ngựa xuống theo thì thế nào cũng bị bắt như bắt cá.

Mà làm thế nào bây giờ, vòng vây của bọn dũng sĩ càng xiết dần tới, bao nhiêu ngọn đuốc rọi sáng lên, đồng thời bao nhiêu ngọn giáo chĩa dần tới, tình thế của Đại Huynh đã như con cọp đói đứng trước bầy chó săn hăng hái...

## HỒI THỨ MƯỜI MỘT

*Đại Huynh thất thế trước miệng bào,  
Thiết Ngưu bắt ngựa chém dững sĩ.*

**M**

ẶC đầu đứng trước sự hiểm nghèo và sức người đã mỗi mòn, chớ Đại Huynh cũng thà chết một cách anh hùng chí khí, nên thay vì nghe theo lời bọn dững sĩ đã nhiều lần yêu cầu Đại Huynh hãy đưa tay chịu trói, thì trái lại, Đại Huynh càng nắm chắc thanh gươm và đứng rùn hai chân lại thủ thế...

Thấy vậy, bọn dững sĩ lại đổi cách vây bắt, chúng kêu nhau vây thành một cái vòng tròn và đưa giáo ra chĩa tới, rồi vòng vây càng siết lại, làm thế như cái nôm dề nôm cá.

Thế là tứ bề đều bị bao kín, Đại Huynh nhìn trước xem sau đã thấy rằng mình không thể nào nhảy

một cái mà thoát ra khỏi cây vòng vây tuy nhỏ hẹp nhưng chặt chẽ ấy.

Bỗng đâu một tiếng gầm nghe vang rùng như cộp rỗng, tiếp theo có tiếng vó ngựa khua lên như bay và từ một quãng đường mòn trên phía đồi cao chạy xuống...

Người ấy là ai ?

Và làm gì giữa chốn rừng đêm ở ngoại thành Lĩnh Nam giờ này lại có thêm một nhân vật xuất hiện trong trường hợp bất ngờ như thế ?

Xin nói mau, người ấy chẳng ai khác hơn là... Thiết Ngưu, vì ngay sáng hôm đó vào Hàng Cối, nghe ông Lý Sơn nói Đại Huynh đã lên về Lĩnh Nam rồi, tức thì Thiết Ngưu trở ra quán Lão Đẽ, giao cắt mọi việc cho anh em lo phòng thủ Côn Lôn và lên đường liền.

Bởi Thiết Ngưu hãy còn chưa kịp nói rõ với Đại Huynh điều này, là trước khi xảy ra vụ cướp ba năm thuế vụ — về sau Thiết Ngưu được nghe nói lại — thì quả có sự thông đồng, giữa Tồn Tú và Tiều Đệ với bọn lục lâm ở Côn Lôn; họ chẳng phao tin rằng, tướng giải bạc đi Long Châu không phải là Đại Huynh và xúi giục bọn chúng ra tay cướp giật, đó là gì ?

Và như vậy chứng chắc ở Lĩnh Nam có cuộc âm



mưu mà điều ấy Đại Huynh chưa khám phá, nay tình hình lại về đó e không tránh khỏi oán thù.

Vì lẽ nào phe nghịch của Đại Huynh lại không kiếm đủ cách để đón ngõ ngăn đường, mà Đại Huynh thì vô tình, lại thêm sức khỏe đang hồi kém yếu thì biết đâu không mang lấy tai hại xảy đến tình hình.

Khỏi phải nói, chỉ có Thiết Ngưu là rõ biết như vậy, nên càng hết sức lo sợ và nóng lòng, cho nên, chỉ sau độ một canh khi Đại Huynh âm thầm về Lĩnh Nam là đã có Thiết Ngưu « nhứt mã nhứt kiếm » đuổi theo liền.

Hơn nữa, nếu trên con đường về Đại Huynh không gặp rút thì trái lại, ở phía sau Thiết Ngưu quyết không bỏ mất thì giờ ; hy vọng sẽ gặp Đại Huynh trước khi vào thành.

Nhưng trên con đường thiên lý tích mù, Thiết Ngưu đã đi từ sáng đến chiều vẫn không theo kịp Đại Huynh mà đã nghe đói bụng nhứt là thèm rượu quá rồi.

Thiết Ngưu phải dừng ngựa ghé lại một quán lá tại ngã ba đường, để cho người ngựa nghỉ chơn và đỡ lòng và nhơn tiện hỏi thăm ông Quán coi có biết ngã nào đi đến Lĩnh Nam cho gần.

Nhờ ông Quán cho biết, trời đã sắp tối mà nếu cứ theo đường cái thì không thể nào đến Lĩnh Nam trước giờ bế thành, nếu Thiết Ngưu có chuyện gặp



và có... gan thì nên do ngã đường rừng, cứ nhắm phía tây nam mà đi miết thì sẽ trở ra cửa chánh ; nhưng cũng chưa biết là có kịp hay không nữa.

Thiết Ngưu liền do theo ngã đường rừng, song le đi mãi đến màn đêm phủ xuống mà chưa thấy trở ra nơi nào, Thiết Ngưu đã phải có bụng sanh nghi, hay là ông Quán muốn cho cọp ăn thịt mình.

Lại nghĩ đến « cọp ăn thịt người », Thiết Ngưu mỉm cười, nói thầm : Như vậy thì cái ông Quán ấy rõ không có con mắt, chớ thằng Thiết Ngưu này bao giờ lại là một miếng mồi béo bở của Chúa Sơn lâm đâu mà lắm.

Và còn đang vẫn vơ suy nghĩ, thì Thiết Ngưu cũng vừa bay ngựa vùng đi mau lên, biết ngay là mình sắp đổ xuống một trái đồi và cũng chính ngay khi ấy Thiết Ngưu vừa nhận ra phía dưới thấp đằng trước mặt, lại có ánh sáng đèn đuốc vụt chạy như ma khắp các nẻo trong rừng.

Thoạt tiên, Thiết Ngưu ngỡ là bọn thợ săn đang rượt theo mồi, nhưng càng đến gần, Thiết Ngưu thêm nghe rõ tiếng kêu la khác thường, lại theo có tiếng sắt chạm vào nhau nghe lạnh người.

Đến đây, linh tánh Thiết Ngưu lại nghĩ ngay đến một cuộc « đánh trở mặt » của bọn phản nghịch Đại Huynh đã phục kích sẵn ở ngoại thành, chắc là

Đại Huynh cũng không tới đó kịp trước mình và đã bị chúng mở thế công liền.

Thiết Ngưu hăm hở thúc ngựa đi lần xuống phía dưới đồi và có ý chặn đường ánh sáng của những ngọn đuốc hướng về phía mình.

Nhưng chỉ độ một lát thì Thiết Ngưu lại thấy các ngọn đuốc kia đều chậm lại rồi lần lần gom vào một góc hiệp thành một vòng lửa tròn.

Bấy giờ Thiết Ngưu đã tiến đến gần và từ trên cao nhìn xuống, lần này nhờ bao nhiêu ngọn đuốc đều gom lại một chỗ sáng ngời, thêm mặt nước dưới bảo phản chiếu lên như một tấm gương làm mọi vật đều được trông thấy dễ dàng...

Thiết Ngưu mới thấy rõ bọn dũng sĩ ngồi trên ngựa và tên nào cũng đai giáp, gươm giáo sẵn sàng đang vây chặt một tráng sĩ đã hạ mã là... Đại Huynh, làm máu anh hùng của Thiết Ngưu tức thì như bị đốt sôi lên, Thiết Ngưu liền hét vang lên một tiếng vừa bay ngựa tới mé rào.

Cũng khi ấy thì bọn dũng sĩ đã định liệu ra một tên « cảm tử » tiến đến trước mặt Đại Huynh đề « làm mối », vì chỉ nội trong nháy mắt, nếu Đại Huynh vung gươm ra chém tên ấy, thì trong lúc chưa kịp lấy gươm lại, là đủ cho cả bọn áp vào bắt sống Đại Huynh rồi.

Thấy vậy, Thiết Ngưu liền kêu lên :

— Đại ca hãy yên lòng. Có viện binh tới đây rồi.

Và vừa nói, Thiết Ngưu cũng vừa rút lấy con dao tu nhỏ lặn theo mình, mà các giới giang hồ hay gọi đó là ngọn « phi đao », nhắm ngay yết hầu tên dũng sĩ chực tiến đến gần Đại Huynh mà phóng ra một cái. . . vút.

Bất ngờ, tên dũng sĩ đang tiến tới, đôi mắt đang lom lom nhìn Đại Huynh, vùng bị một ngọn « phi đao » chỉ kịp kêu lên một tiếng « oái » rồi bật ngửa té nhào.

Tiếp theo cái chết lẹ như cắt của một tên trong bọn mà có lẽ là tên gan dạ hơn hết trong số này, kể thấy Thu, tướng « đầu trọc » như Sư hổ mang bay ngựa tới vừa nói « có viện binh đến », làm cả bọn dũng sĩ đều kinh hồn.

Chúng lui ngựa đang ra lẩn như đề thủ thế chống cự với « viện binh », tuy nhiên, vòng vây thì vẫn giữ y như hồi nào.

Biết ngay là bọn dũng sĩ còn chưa chịu buông xuôi; vả lại, Thiết Ngưu nói có « viện binh » mà sự thật thì có thể, không, chưa biết. Nhưng lại kinh hồn, nên Thiết Ngưu định phá « vòng vây » bằng cách phóng ngay vào « yết hầu » của các dũng sĩ và « phi đao » của họ. Nhưng « phi đao » là nắm lấy cương con ngựa, không thể phóng được. Vì vậy, Thiết Ngưu chỉ còn cách là nhắm vào đầu bọn dũng sĩ, mà phóng « phi đao ».

sùm, làm đám ngựa của bọn dững sĩ lại phải lui đang ra xa một lần nữa mà chính bọn dững sĩ cũng không kịp đâm chém Thiết Ngưu một cái nào.

Trồ tài bắt ngựa xong và đồng thời nói rộng được vòng vây ra khỏi tầm gươm giáo rồi, Thiết Ngưu liền gò hai con ngựa đứng lại rồi dẫn đi thụt về phía Đại Huynh đang đứng đó vừa cười vang lên một cách sung sướng như coi bọn dững sĩ kia chỉ là một đám con nít.

Khỏi phải nói, Đại Huynh tức thì nhảy lên lưng con ngựa « bỏ trống » ấy liền và sẵn sàng đề cùng Thiết Ngưu quyết « làm cỏ » bọn Dững sĩ cũng vừa là một cách đề trả lời cho kẻ nào muốn gây ra cuộc đồ máu.

Nhưng Thiết Ngưu đón biết Đại Huynh đã phệ sức nhiều lắm rồi và con đường trở lại Côn Lôn còn dài nên kêu Đại Huynh quày ngựa đi trước xuống phía dưới nước đề lợi qua bên kia rào ; làm vậy là có ý đi tránh, nếu bọn dững sĩ không theo nữa thì thôi còn chúng muốn liều chết, Thiết Ngưu sẽ ra tay một mình.

Tính xong, Đại Huynh và Thiết Ngưu quày ngựa lợi xuống nước, không dè bọn dững sĩ lại hăng hái rượt theo ồ ào, Thiết Ngưu liền đề Đại Huynh đi trước và đợi cả bọn vừa xuống hết phía dưới nước sâu tới mình liền trở lại đánh nhau.

Điều nên biết, con ngựa của Thiết Ngưu cỡi, là giống ngựa Long Châu từng quen lội nước hơn nhiều, còn đám ngựa của bọn dũng sĩ ở Lĩnh Nam chỉ giỏi về rừng núi hay đất liền, vì vậy mà khi xuống nước lúng túng gần như hết vẫy vùng, làm bọn dũng sĩ thất thế hơn nhiều.

Trái lại, Thiết Ngưu tả xung hữu đột, tới lui như chỗ không người, gây nên một trận thủy chiến hào hứng ngoạn mục thích chí vô cùng.

Hơn nữa là, con ngựa của Thiết Ngưu càng tung hoành dưới nước như một con rồng, thì trái lại đám ngựa của bọn dũng sĩ càng như bị ngộp thở kêu hí lên như quỷ khóc thần sầu.

Lắm con chịu ngộp không nổi lại phải trời lên hụp xuống đè ném người ngồi trên yên cho nhẹ mình, nhiều dũng sĩ bị rớt ra khỏi ngựa lại phải trốn luôn dưới nước cho khỏi bị... mất đầu.

Thiết Ngưu thỏa thích chém giết, đánh một trận oanh liệt như hồi Tiết Nhơn Quý đến cứu giá Vua Đường sa lầy và chỉ trong giây lát, bên bọn dũng sĩ đã chết nhiều ; còn lại năm bảy tên toan bỏ chạy trốn.

Nhưng Thiết Ngưu cũng chưa vừa lòng, rượt theo đánh tước khí giới một đứa và bắt trối lại, cột lên yên ngựa dẫn đi theo mình.

Thấy vậy, Đại Huỳnh kêu hỏi :

— Hiền đệ bắt tên ấy làm gì ?

Thiết Ngưu mỉm cười trả lời :

— Thi đề Đại ca có hỏi nó cho được rõ biết, tại sao lại có vụ đồ máu này. Mà rất tiếc, từ lâu hầy còn có những bí ẩn mà đệ chưa kịp tỏ bày vì đệ không dè Đại ca lại nóng lòng về Lĩnh Nam, một chút nữa thì thọ hại rồi...

---

Nhưng. . .

*Đại Huynh liệu có đủ sức, đề chống lại Tri phủ Long Châu và tồ chức phòng thủ Côn Lôn thế nào.*

*Đại Huynh có trừ nổi bọn Tôn Tú và Tiều*

*Đại Huynh có trừ nổi bọn Tôn Tú và Tiều Đệ không ?*

*Hơn nữa, thêm hai câu hỏi đặc biệt trong truyện này là :*

✱ *Đại Huynh có trở về Lĩnh Nam đề thấy mặt vợ là Yến Nga không ?*

✱ *Đại Huynh có ở lại Hàng cối mà kết duyên cùng Lý Cô Nương không ?*

*Xin mời các bạn đón xem « GIANG HỒ KỶ HIỆP » tập X số 15*

---

*Thơ từ và bưu phiến, xin chờ :*

**BÀ HUỲNH THỊ SANG**



**TẬP  
10**

*NGUYỄN LÂN*

# GIANG HỒ KỶ HIỆP



*Nhà xuất bản*  
**LÊ PHẢI**

*CLICHE. DOL*  
**GIÁ 1 \$**

**≡ GIANG HỒ KỶ HIỆP ≡**  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

## HỒI THỨ MƯỜI MỘT

(Tiếp theo)

*Đại Huynh thất thế trước miệng bào,  
Thiệt Ngưu bắt ngựa chém dững sĩ.*

# N

G H E Thiệt Ngưu  
nói, Đại Huynh như

vừa chột nghĩ ra, khen hay vừa gục gật đầu ; kể  
Thiệt Ngưu lại nói rằng :

— Ủ, mà chưa phải ngay lúc này, chúng ta cần  
ra khỏi rừng, tránh xa chỗ hiểm nghèo, không khéo  
kẻ nghịch lại còn phá rầy.

Nói đoạn, Thiệt Ngưu lại mở đường đi trước  
và Đại Huynh cũng vừa dẫn con ngựa có tên dững  
sĩ bị trói mà đi theo liền.

Hai người đi tới đầu canh hai mới ra khỏi  
rừng. Thiệt Ngưu ghé lại cái quán lá hồi chiều, kèn  
ông Quán mở cửa hâm rượu làm đồ ăn cho... ba  
người ; rồi ra ngoài mở trói tên dững sĩ dẫn vào.

Ba người ngồi ăn uống ngon lành như ba ông  
khách đêm khuya lữ độ đường và ăn xong, bắt đầu  
Đại Huynh mới chất vấn tên dững sĩ tại sao lại có  
việc « đánh trỏ mặt » đối với mình ?

Thật ra thì tên dưng sĩ ấy cũng không lạ đối với Nàng Công tử là một tay rường cột của Lĩnh Nam kia chút nào ; nên từ được mở trối dẫn vô quán nó đã sụp lạy Đại Huynh mấy lần.

Nhưng vì không muốn để cho ông Quán thấy bị chuyen mình, nên Đại Huynh đã cho phép tên dưng sĩ cứ làm thỉnh ngồi ăn và vừa ăn vừa thú tội.

Tuy nhiên, tên dưng sĩ vẫn không được hiểu chuyện hơn nhiều, nó chỉ khai tên Mạc Vĩ và cho biết nó là « người » của Tôn Tú chiêu luyện, khi hôm được gọi ra trận ; ngoài ra nó không hề biết về những âm mưu lớn lao gì.

Thấy Mạc Vĩ khai báo thật tình vừa than khóc rằng vì có một mẹ già phải nuôi nấng nên nghe Tôn Tú mộ binh và cho ăn lương lớn nên nhập vào ; Đại Huynh liền xin Thiết Ngưu tha chết cho Mạc Vĩ và theo phục Mạc Vĩ theo làm kẻ tay chân mình cũng là một cách dễ sau này dùng Mạc Vĩ làm một người chú ý.

Thiết Ngưu lại nhơn dịp ngỏ ý :

— Như thế là hiện nay binh lực ở trong tay của Tôn Tú hẳn mạnh lắm, Đại ca đã không thể nào về đó mà yên được với bọn chúng.

Thiết Ngưu lại đem cả việc Tôn Tú thông đồng bọn cướp ở Côn Lôn mà Đại Huynh lại còn có

thêm Phi Thử làm một người chứng, rồi khuyên Đại Huynh nên trở ra Côn Lôn ăn náo rồi sẽ liệu tính.

Huống chi, tình thế Côn Lôn mà trong đó có cả trại Hàng Cối, ngay lúc này lại không thể bỏ trống, vì sau vụ cướp ngục Long Châu, đã gây nên mối thù lớn, mà mọi người ở đó đều đặt hy vọng vào Đại Huynh sẽ đứng ra làm một bức thành trì để chở che sự tàn phá.

Thì không lý người ở Côn Lôn đã từng hiệp lực cứu Đại Huynh, ngày nay Đại Huynh lại không nghĩ trả ơn họ hay sao chứ, vả lại, phòng thủ Côn Lôn để chống lại Tri phủ Long Châu gian ác là chuyện chung vừa là chuyện gấp; còn bài trừ Tôn Tú là việc riêng và việc có thể hoãn lại về sau này.

Nghe Thiết Ngưu kể lẽ phân trần, Đại Huynh bằng lòng trở lại Côn Lôn, lấy đó làm « đất dụng võ » để trừ gian dẹp loạn, nhưng ra đi, lòng không khỏi điềm một nét u buồn.

## HỒI THỨ MƯỜI HAI

*Nhìn Côn Lôn chìm trong biển lửa,  
Vào Hàng Cối không một bóng người.*

**T**

Í N H xong, Thiết  
Ngưu liền kêu chủ

Quán trả tiền, còn thưởng riêng cho ông ta một nén bạc, đến ơn ông Quán đã chỉ đường và căn dặn ông đừng nói lại với ai về hành tung của bọn mình mà nó chỉ có hại cho ông chứ không hề có lợi gì, rồi ba người lễ phép từ giã ông Quán mà lên đường.

Khi ấy mới bắt đầu canh ba, mọi vật đều như đang cùng đắp một cái mền đen và tranh nhau ngáy ngủ một cách êm đềm, tuy nhiên, vì không thể dần dà ở lại nơi này, biết đâu bọn dưng sĩ không xin tiếp viện mà rượt theo quấy rầy; nên ba người đồng giục ngựa buông cương vừa nhắm hướng Đông Nam chạy dài.

Cứ thế, đi đến hừng sáng mới được già một phần ba đường, song le, tới đây kẻ cũng đã ra khỏi



ngoài vòng thế lực của Lĩnh Nam rồi, nên Đại Huynh kêu Thiết Ngưu và Mạc Vô đi chậm lại để dưỡng sức ngựa vừa cho khỏe người.

Trưa đó ghé lại một cái quán dọc đường ăn cơm và ba người kiếm một giấc ngủ vì đã quá mệt mỏi, thành thử mãi đến chiều hôm ấy mới thức giấc, tiếp tục cuộc hành trình.

Và lẽ ra cứ thông thả mà đi về, dầu đến khuya mai sẽ tới cũng không hại gì, vả lại, thấy cảnh chiều hôm êm đẹp, Đại Huynh lòng băng khuâng nghĩ ngợi, nên cũng muốn đi chậm lại vừa nhìn quanh cho đỡ buồn.

Trái lại, thấy Thiết Ngưu ra chịu hối hả và vừa đi vừa càu nhàu, tại giấc ngủ trưa mà không thể về đến Côn Lôn trước đầu canh một, Đại Huynh liền gạn hỏi rằng :

— Dường như hiền đệ còn điều chi lo phiền gấp về Côn Lôn có chuyện gì ?

Và thêm một câu nói chơi :

— Bộ nóng về chia của cướp à ?

Làm Thiết Ngưu phải bật cười, nhưng rồi liền nheo díp, đem chuyện đánh phá Long Châu, gây oán thù, thuật lại đầu đuôi một hồi và ngỏ ý rằng :

— Bởi vậy, mấy hôm Đại ca còn nằm dưỡng sức tại Hàng Cối thì tôi bận đêm ngày lo tổ chức cuộc

để phòng: không dè Đại ca lại nóng nảy ra đi, tôi phải bỏ dở công việc và phó mặc cho anh em thiệt là không có chút gì yên tâm được hết.

Nghe Thiết Ngưu phân trần, hiểu ngay ra chỗ phiền lo của Thiết Ngưu rất quan trọng, vả lại, gây nên thù oán cũng vì mình, Đại Huynh liền kêu đi mau lên vừa hỏi dồn:

— Mà sao, hiền đệ liệu chừng quan quân Long Châu có thể kéo đến tấn công thành lĩnh?

— Mấy ngày vừa qua, bọn lâu la canh gác ở ven rừng, nói có ngó thấy một vài bóng người ngựa từ phía Đông tiến đến gần, như quân thám thính Long Châu đi dò đường.

— Sao bọn chúng không « lên tiếng » thử coi?

— Vì tôi tổ chức bọn lâu la có phận sự canh phòng, chỉ đếm túc trực trên chòi cao và khi nào có tấn công thì nổi trống hiệu, bọn chúng không được rời khỏi chòi canh kia mà.

Đại Huynh gục gật đầu vừa lập lại mấy tiếng: Canh phòng, báo hiệu, rồi vụt hỏi:

— Nhưng nếu có tấn công thực sự, trống canh báo hiệu rồi... triều đệ sẽ ứng phó cách nào?

Thiết Ngưu buồn bực đáp:

— Như Đại ca dư biết, quân lực Long Châu hùng hào, còn chúng ta cũng mới vừa cướp được trăm

cỗ ngựa yên, chẳng khác đem chầu chống xe, vì vậy mà mọi người đều đặt hy vọng vào Đại ca, do theo lời tôi đã hứa...

Như đã hiểu ý, Đại Huynh thôi không hỏi thêm về việc phòng thủ ấy, bởi đoán biết, Côn Lôn là một vùng không có thành quách, cuộc phòng thủ dầu có cứng bằng không, nên làm thỉnh và cứ tra roi cho ngựa chạy miết.

Khởi phải nói, đề thâu lại quãng đường xa và đã trễ mất hết một giấc ngủ trưa tại quán, ba người đều buông cương đi nước lớn, vó ngựa hoàng hôn đã trời nên một khúc nhạc vui tai, cơ hồ phá tan cảnh u buồn ở hai bên rừng vắng.

Nhờ vậy, mà đi đến trời tối đen thì ba người đã leo lên quãng đường đồi thứ nhứt, chỉ còn xuống khỏi đây và trải qua một cánh đồng bằng là đến Côn Lôn... ở trước mắt.

Tới đây Thiết Ngưu mới là thở ra được một hơi dài khỏe khoắn, vừa định mò trong bao hành lý lấy rượu ra uống thì bỗng thấy Đại Huynh gò ngựa đứng lại, vừa nhóng lên ngó về phía Côn Lôn vừa nói :

— Ô kìa ! Làm gì phía ấy lại trông có ánh sáng ?

Tiếp theo lời của Đại Huynh, Thiết Ngưu và Mạc Vô cũng dừng ngựa lại giương mắt dòm xem :

quả thật, cả ba đều nhận ra một vòm lửa đỏ chói và chỉ không bao lâu, vòm lửa thêm lan rộng ra như một đồng ung gặp gió thổi mạnh tới, ánh sáng càng hực lên cao và trên lưng trời đã thấy khói.

Thiết Ngưu tức thì kêu lên :

— Thôi rồi ! Cháy, cháy !

Đại Huynh cũng vừa kịp nghĩ ra, nói :

— Hay là quan quân Long Châu đã kéo đến đốt phá ?

— Còn gì nữa chớ ! Đại ca hẳn ngó thấy, nếu rủi ro có hỏa hoạn thì bất quá chỉ một cùng hai nóc gia thôi ; ở đây mặt lửa ngày càng lớn. Chúng ta phải mau về liếp cứu.

Và nói xong, Thiết Ngưu thúc ngựa chạy như bay xuống dốc, Đại Huynh, Mạc Vĩ cũng liền đuổi theo như một cuộc đua nước rút.

Xuống hết dốc, qua cánh đồng bằng, ba người càng thấy cái biển lửa từ đằng xa như chạy lần đến trước mắt và khi tới gần sát, Đại Huynh kêu dừng lại đề quan sát, vó ngựa tức thì chấm dứt đề nhường lại cho tiếng bốc cháy ào ào.

Đại Huynh lắng tai, không nghe tiếng quân la ó, lấy làm lạ, day lại nhìn Thiết Ngưu, nói :

— Như không có giao chiến ?

Thiết Ngưu cũng ngảnh tai rồi lại hơi giận run lên đáp :

— Hay là chúng đã... tàn sát hết rồi !

Mạc Vĩ cũng cảm lòng không đậu, ngỏ lời :

— Vậy chúng ta cứ xông vào.

Nhưng Đại Huynh như vừa nhớ lại gì, liền kêu Thiết Ngưu nói rằng :

— Cứ yên lặng thế này, hẳn cuộc xung đột đã vừa tàn, nếu quả có quan quân Long Châu kéo tới, thì chắc chúng cũng đã thắng trận lui binh rồi. Vậy hiền đệ hãy mau về trung tâm quan sát vừa coi bọn chúng ta còn có người nào, phần ta và Mạc Vĩ sẽ đến ngay Hàng Cối thăm gia quyến ông Lý Sơn và chúng ta sẽ hội lại phía bên kia rừng, để tìm cách đối phó.

Nói đoạn, ba người tuốt gươm thúc ngựa xông vào biển lửa, chạy bay qua các đồng cây than cháy đỏ ngào.

Thiết Ngưu hướng đến quán Lão Đẽ chỉ thấy còn là một ngum tro tàn, liền vạch lửa rẽ sang miếu Ông Địa, đến gần chòi canh « trung ương » nhận ra phía dưới có năm bảy người nằm chết, nhưng rất may là chòi canh và trống hiệu hầy còn.

Thiết Ngưu liền bỏ ngựa leo lên chòi đánh trống « tập trung » liên hồi, đoạn leo xuống gân cổ kêu lớn tên từ người :

— Hắc Miêu ! Phi Thử ! Độc Giác Long đầu rồi ! Có Thiết Ngưu về tới đây này. Có Thiết Ngưu trở về sống chết với anh em đây này.



Trong lúc đó, thì đường kia Đại Huynh và Mạc Vĩ cũng phi ngựa xuyên qua con đường lửa rồi rẽ sang tay mặt chạy bay vào Hàng Cối.

Vừa đến nơi, Đại Huynh đã thấy cổng rào ngã đổ ngồn ngang, biết ngay ở đây cũng không tránh khỏi tai biến và càng đi lẫn vào trong càng nghe lạnh lùng vắng ngắt.

Đã hơn ba lần Đại Huynh vừa đi vừa kêu réo :

— Ông Lý Sơn ơi ! Anh Lý Quảng à ! Ông anh ở đâu không thấy ?

Nhưng vẫn không nghe tiếng ai đáp và đến chừng vào tận sân nhà, thấy cửa nẻo tan hoang, lạnh lùng sau trước, Đại Huynh càng thêm hoảng hốt, hỏi Mạc Vĩ cùng xuống ngựa vào trong thì... than ôi ! Mọi người đều như ma biến đi đâu mất.

Đại Huynh và Mạc Vĩ liền vừa đi vừa kêu, lục lạo cùng khắp và xuống đến phía dưới tàu ngựa lại chợt thấy đồng cỏ khô đang bốc cháy, hai người hèn hụi đi khiêng nước để dập tắt ; giây lát mới thấy có một tên gia đình trốn đâu từ trong kẹt chui ra, Đại Huynh bắt nó lại hỏi mới biết...

Thì ra, cả nhà ông Lý Sơn đều bị quan quân lừa bắt, cả Lý Quảng, Lý Cô Nương cùng bao nhiêu tó gái và... quan quân vừa kéo ra khỏi Hàng Cối không lâu lắm.



Nghe nói, Đại Huynh dậm chun kêu « Trời ! » một tiếng, rồi liền hối Mạc Vô lên ngựa chạy bay trở ra quán Lão Đẽ.

Nhưng vừa qua miếu Ông Địa đã gặp Thiết Ngưu đang hỏi chuyện vang một số đông người, kẻ khác la, kêu mất vợ nói mất con rồi rít.

Chẳng bao lâu lại có Lão Đẽ chạy đến cho biết, quan quân Long Châu, do một Đại tướng tên Hoàng Đức cầm đầu, từ đầu hôm kéo đến đánh phá, gọi là trừng phạt, nếu không muốn nói là « trả thù », hầu hết đàn bà con gái đều bị bắt đi làm « con tin », họ vừa rút lui đây...

Thiết Ngưu liền chặn hỏi :

— Còn cả đám Hắc Miêu, Phi Thử... ở đâu, bộ chết hết rồi ?

Lão Đẽ tỏ ra người biết chuyện, liền đỡ lời :

— Xin « Ông trọc » đừng nóng giận vội trách, vì ngay khi có trống báo động thì Hắc Miêu, Phi Thử Độc Giác Long đều có hội binh đề nghinh địch, không vắng một mặt nào. Nhưng về sau thám tử cho hay quân Long Châu kéo đến có số ngàn, chia ra làm nhiều đội và do nhiều tướng lãnh đốc xuất ; liệu khó cự đương. Hắc Miêu đã ra lệnh cho kỵ binh chạy đi báo động từng nhà biểu ai nấy lo tản cư và sau đó ba tướng nhà lại dẫn binh đi, nói rằng đi... phục kích.

Nghe Lão Để phân trần, Thiết Ngưu quay lại nói với Đại Huynh :

— Nếu Hắc Miêu theo đúng lời của đệ thường căn dặn thì bây giờ cũng chưa phải là trễ trăn.

Và hướng về đám đông người, Thiết Ngưu kêu lớn :

— Ai muốn theo chúng ta đề giết lấy lại vợ con, hãy mau về sửa soạn ngựa yên, đem theo khi giới rồi hội đến đây liền.

Thiết Ngưu lại nhờ Lão Để đi quơ quào đồ ăn cho ba người tạm đỡ lòng và uống cạn bầu rượu đem theo mình ; đoạn đợi mọi người tụ đến Thiết Ngưu liền mời Đại Huynh lên ngựa « điềm binh » đoạn kéo nhau chạy dài theo con đường ở phía Đông.

Đoàn người ngựa rượt theo đến hết canh một thì quả thấy có làn bụi bay phía trước và ánh đèn đuốc sáng ngời.

Biết ngay đó là đoàn quân Long Châu thắng trận kéo về và đi rất chậm, có lẽ họ thấy đã rời khỏi Côn Lôn xa rồi và cũng không phải sợ còn ai theo quấy rầy.

Thiết Ngưu liền kê miệng gần tai nói nhỏ với Đại Huynh những gì rồi dạy lại giao phần cho Mạc Vô hướng dẫn đoàn người ngựa Côn Lôn vừa căn dặn, cứ đi theo đoàn quân Long Châu hoài, đến chừng

nào thấy phía trước như bị chặn đứng lại thì sẽ nổi lên một tiếng pháo lệnh đoàn cùng hò reo lên tấn tới vừa kêu gọi dân chúng ở Côn Lôn bị bắt biểu họ tháo thân chạy về.

Và nói xong. Thiết Ngưu và Đại Huynh giục ngựa buông cương chạy rẽ vào ngã đường rừng. . .

*Muốn biết việc xảy ra thế nào, mời bạn đón  
đọc :*

***Giang Hồ Kỳ Hiệp***  
TẬP MUỖI MỘT

**BÊN RỪNG THIÊNG ĐÁNH LUI  
HOÀNG ĐƯƠC  
CỨU LÝ NƯƠNG ÂN NGHĨA  
VỆ TOÀN**



**ĐANG IN :**

***Gởi Trả Thù Cha***

Của cô THANH TÙNG

---

**Thơ từ và bưu phiếu xin đề :**

**Bà HUỲNH THỊ SANG**

**224, đường Gia Long — SAIGON**

---

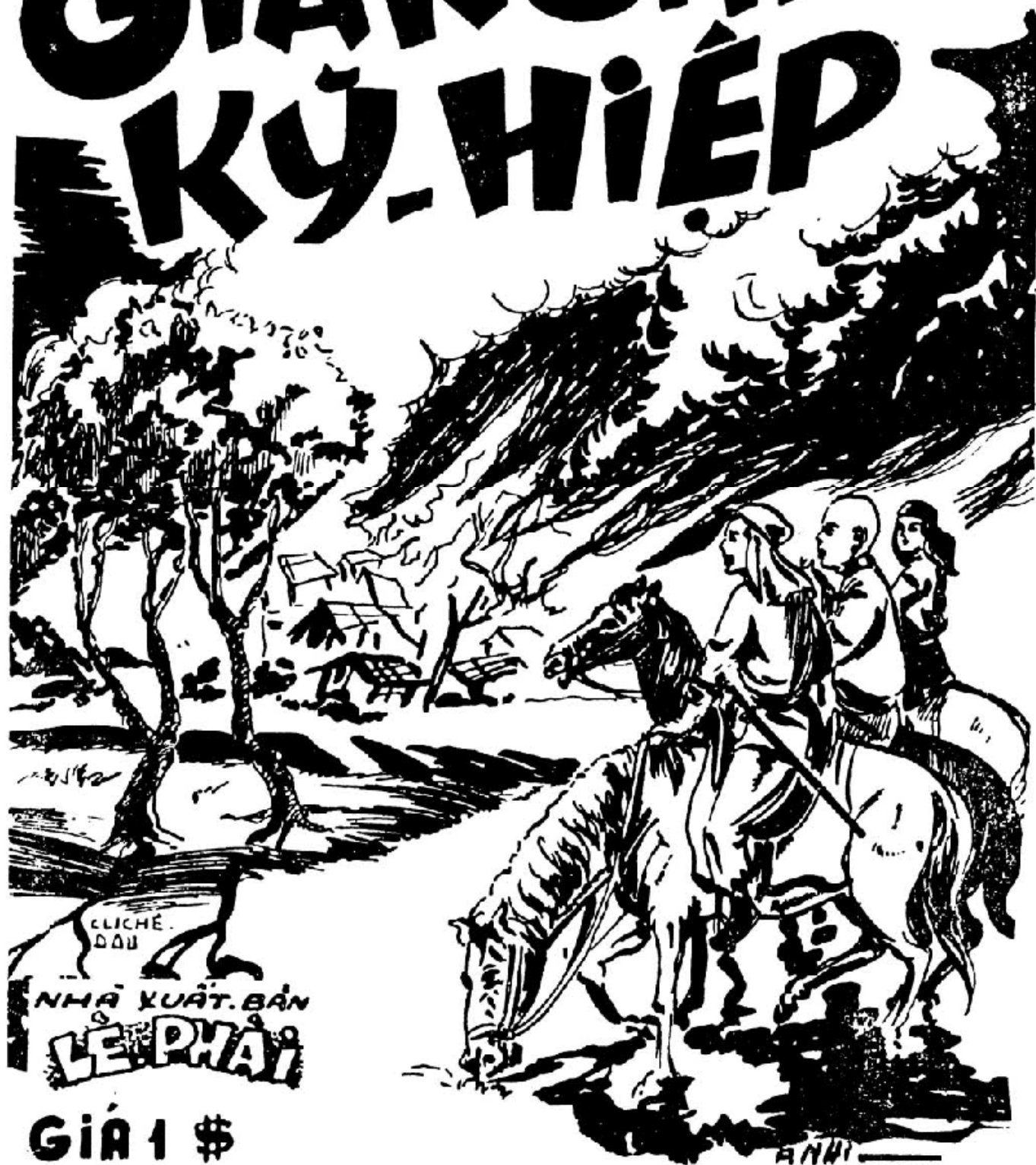
Giấy phép số 897/TXB ngày 15-10-53 của N.T.TN.V.

In tại nhà in Tấn-Phát, 70 Amiral Roze — Saigon.

TAP  
41

MỒI LANG

# GIANG HỒ KỶ HIẾP



CLICHÉ  
DẦU

NHÀ XUẤT BẢN  
**LÊ PHẢI**

GIÁ 1 \$

ANH

**≡ GIANG HỒ KỶ HIỆP ≡**  
*KIẾM HIỆP TIỀN THUYẾT*

---



## HỒI THỨ MƯỜI BA

*Bên rừng thiêng đánh lui Hoàng Đức,  
Cứu Lý Nương ân nghĩa vẹn toàn.*

**T**

Ừ đó, Thiết Ngưu  
và Đại Huỳnh cứ theo

con đường mòn bên trong rừng, vượt suối qua đèo, hai người đi đến đầu canh ba, liệu chừng đã qua mặt đoàn quân Long Châu xa rồi, liền trở ra đường cái, nhắm cánh rừng thiêng ở phía trước mặt chạy tới.

Hai người vừa vượt qua con đường cái giữa rừng thiêng giây lát, bỗng nghe có tiếng quân la ó. Thiết Ngưu liền dừng ngựa lại cười ngất rồi kêu lớn:

— Hắc Miêu, Phi Thử, Độc giác Long đầu ? Có Đại ca và « lão trọc » đến trợ chiến đây.

Tức thì, quả có bọn Hắc Miêu và đoàn kỵ mã phục kích tại đó, nghe rõ tiếng Thiết Ngưu, liền vạch lùm bụi kéo nhau ra đón tiếp.

Thấy đủ mặt anh em, Thiết Ngưu vui mừng đến gần ứa nước mắt, tức thì giới thiệu Đại Huynh một lần nữa — lần này mới là chánh thức — rồi kể sơ cho bọn Hắc Miêu nghe khắp vùng Côn Lôn bị đốt phá, hầu hết đàn bà con gái đều bị bắt.

Đoạn Thiết Ngưu đổi giọng ngỏ ý một cách cương quyết :

— Như vậy, nếu chúng ta trước đã không bảo vệ họ nổi thì bây giờ chúng ta phải có biện pháp giải vây cho họ thoát thân, vừa cho Hoàng Đức một trận đòn để dẫn mặt chó !

Ai nấy như đã bị đốt cháy lòng nên vừa nghe Thiết Ngưu nói, liền đáp :

— Phải lắm. Phải lắm ! Và sẵn sàng. Sẵn sàng !

Đại Huynh liền chia binh ra làm bốn đội, hai đội núp ở hai bên hong, một đội đi xa về phía trước để chặn đường, còn một đội đi lùi lại phía sau, núp vào rừng, đợi quân Long Châu thoát qua rồi liền trở ra hiệp lực với Mạc Vĩ bắt từ phía sau đánh tới.

Phần Đại Huynh cầm đầu đạo binh đi xa về phía trước, có phận sự làm một « cái nút » để nhét kín quân Long Châu không cho chạy thoát ; còn Thiết Ngưu thì đem binh đi lùi lại phía sau và hẹn chừng khởi thế công sẽ nổi pháo lệnh cho tất cả đều biết.

Thiết Ngưu đem binh đi trở lại một quãng xa thì đoàn quân Long Châu cũng vừa tới, Thiết Ngưu

liền đem binh vào rừng núp tránh, đợi Hoàng Đức và nội bộ đi qua khỏi rồi liền trở ra, kêu Mạc Vô cho hay và nổi pháo.

Khi ấy, Hoàng Đức và các tướng Long Châu thấy đã rút khỏi Côn Lôn rất xa, về gần tới nơi rồi nên không ai còn cần phải đề phòng ; vả lại, nội bộ vẫn tin rằng sào huyệt Côn Lôn đã bị đốt phá, không có một sự chống cự nào đáng đề ý ; tướng sĩ lại còn bắt chước nhau lựa lấy các gái đẹp bắt được ở Côn Lôn bỏ lên yên ngựa mình để... trò chuyện cho đỡ buồn.

Vì vậy, thỉnh thoảng nghe pháo nổ phía sau, tiếp theo có tiếng quân la ó, Hoàng Đức không khỏi lấy làm ngạc nhiên, nhưng vẫn còn khinh thường hạ lệnh dừng binh vừa cho liên lạc trở lại phía sau để coi có chuyện gì lộn xộn đó.

Không dè, chỉ trong nháy mắt các đoàn quân đi phía sau đã bị Thiết Ngưu đánh phá tan nát, lớp chết lớp bỏ cả ngựa yên, gươm giáo mà chạy trốn biệt vào rừng.

Đồng thời số người bị bắt làm « con tin », phần đông đàn bà con gái cũng thừa dịp tháo ách bẻ xiềng, gây nên cảnh hỗn loạn không ai còn có tài nào bắt được.

Hoàng Đức phải sai các tướng lãnh quay ngựa trở ra phía sau để lấy lại trật tự thì cũng nguy khi ấy, hai đạo binh mai phục trong rừng, do Hắc Miêu,

Phi Thử, Độc Giác Long dốc xuất cũng đồ ra đánh rất vào hong đoàn quân Long Châu rồi.

Đến đây Hoàng Đức mới kinh hồn, song le vẫn còn ỷ mình quân đông tướng nhiều, nên cho nổi trống trận lên và cũng quày ngựa trở lại tham chiến.

Tình thế của đoàn quân Long Châu khi ấy cũng như con rắn bò dài thỉnh lình bị đập nát đuôi, kẻ bị đánh trọng thương vào hong vào lưng, làm nó phải co rút lại như sắp đầy chết, mặc dầu hấy còn cái đầu còn sống, nhưng vì con rắn dài quá mà lại bò vào một lối chật hẹp như cái hang, nên cái đầu muốn quay về phía sau tiếp cứu đã rất khó.

Ấy vậy mà con rắn Long Châu khi bấy giờ toàn thân phía dưới như đã bị bắt lại đó cứng ngắt thì chỉ còn có bộ phận cái đầu phải rón gòng lên, tức là tiền đạo của Hoàng Đức phải nỗ lực chiến đấu...

Nhưng Hoàng Đức quả là một tướng từng xông pha chiến trường, có kinh nghiệm nhiều, nên chùng quay lại tham chiến không bao lâu nhận thấy « địch quân » từ ba mặt đánh vào, đồng thời quân binh Long Châu kêu la ngã chết, các tướng lãnh kẻ bị thương người bại trận chạy bỏ hàng ngũ hết. Đến đây, Hoàng Đức mới hết dám khinh thường và muốn giữ cho tiền đạo tránh khỏi sự đồ nát vừa đề phòng ngừa địch quân còn chặn bít đường về ở phía trước ; nên Hoàng Đức lại ra lệnh nổi trống rút binh

về phía đông, kéo lần ra khỏi chỗ chật hẹp rồi sẽ tính.

Không dè Hoàng Đức vừa thâu binh, chưa kịp lui bước thì từ đầu kia tiểu đội của Đại Huynh đã phát pháo «lên tiếng»; Hoàng Đức biết ngay mình đã bị vây, tức thì liều chết mở «con đường máu» hướng về phía ấy.

Tuy nhiên, cũng còn tiếc của đời, Hoàng Đức không quên lo thúc hối ba quân lo đẩy các tù xa đàn bà con gái — trong số này có Lý cô Nương — chạy đi trước, còn mình xua quân theo sát để hộ tống.

Cho đến chừng gặp Đại Huynh giao chiến, Hoàng Đức vẫn còn hiên ngang tự đắc vì tin rằng mình chưa hề thua một tên giặc cướp, nên hét lớn :

— Bọn lục lâm đừng mong chặn đường lão gia phía trước, có biết khôn thì dạn ra kéo chết.

Song le, đánh sơ qua mấy hiệp, Hoàng Đức càng thêm phải ngạc nhiên rồi... khủng khiếp, vì đã biết ra tướng giặc chặn đường không phải thứ lục lâm tầm thường mà quả là một tay có binh pháp.

Trong lúc đó thì riêng phần Thiết Ngưu hơi cảm thấy mình có một trách nhiệm lớn đối với việc Côn Lôn bị tàn phá, nên chẳng những chém giết quân Long Châu một cách hăng máu mà là còn một cách dè rửa thù báo oán ; vì vậy mà từ xông vào trận chiến, Thiết Ngưu vừa hò hét rồi bắt từ phía sau «làm cỏ» lần đến phía trước, cho đến khi lát



gặp tiền đội Long Châu có đèn đuốc và nhận thấy viên đại tướng của Long Châu đang giao chiến với Đại Huynh, làm Thiết Ngưu như vớ được vàng, hét lên một tiếng và nói nhần tới :

— Đại ca, đã có em tiếp sức, dừng cho thằng « Chúa đoàn » ấy chạy thoát...

Tiếng hét vang như cộp loạn rừng của Thiết Ngưu càng làm cho Hoàng Đước đề ý, vì thiệt không dè Côn Lôn lại có lăm tay « đặc biệt » như thế ; nên muốn tránh khỏi thọ địch hai đầu, Hoàng Đước cố dồn sức lực đánh ác vào phía Đại Huynh để mở ra con đường chạy thoát.

Thế là bất ngờ... như cơn mồi của mình đang lập thế bắt, thỉnh lình bị Thiết Ngưu hét vang lên làm cho nó giật mình vụt chạy mất...

Tức thì Đại Huynh toan giục ngựa đuổi theo nhưng Thiết Ngưu đã tới kịp, vói tay nắm đầu ngựa cản lại và nói rằng :

— Thôi, hãy tha cho chúng nó còn được vài thằng chạy về Long Châu đề... làm kỷ niệm chớ.

Hiệu ý Thiết Ngưu muốn đề cho có bại binh chạy về Long Châu báo cáo, đó cũng là một cách đề biểu dương oai thế ; nhưng Đại Huynh lại nghĩ :

— Cũng tốt. Có điều, chắc hiền đệ chưa nhận ra kẻ ấy là một viên thượng tướng, ta e « trăm thảo không trừ căn » có ngày nó còn trở lại Côn Lôn và chính nó là một mối đe dọa lớn cho chúng ta đấy.



**Thiêt Ngưu cười đáp :**

— Lẽ nào em không biết, nó là... Hoàng Đước mà từ bấy lâu nay Tri phủ Long Châu đã dùng làm trụ cột. Có lẽ, vì quyết « trả đũa » Côn Lôn về vụ cướp ngục giải thoát Đại ca mà Long Châu mới sai nó đi một chuyến.

— Như vậy thì càng đáng tiếc. Chúng ta phá được quân Long Châu mà chưa « dứt » được Hoàng Đước thì kể như chưa làm nên được chuyện gì hết.

— Sao lại không ? Em thì nghĩ khác. Em dám chắc, nếu đã thua một trận không còn manh giáp thì Hoàng Đước chẳng mặt mũi nào còn léo hánh đến đây mà... ở phủ Long Châu, nếu Hoàng Đước thôi ra binh thì chúng ta cũng chẳng còn phải lo sợ gì nữa hết.

**Thiêt Ngưu lại nói tiếp :**

— Huống chi, chúng ta hãy còn nhiều vấn đề cần phải lo thu xếp, Đại ca bộ đã quên còn bao nhiêu người bị dẫn đi chưa biết còn hay mất ?

Bấy giờ mới nhớ sự đến gia quyến ông Lý Sơn, Đại Huynh gục gật đầu chịu nghe theo lời Thiêt Ngưu, quay đầu ngựa lại, cho nổi trống thắng trận và tuyên bố :

— Quân sĩ Long Châu bại chiến, chúng ta cho phép buông khí giới hàng đầu, kẻ nào không muốn ở lại Côn Lôn thì được tha. Còn quân sĩ Côn Lôn hãy

thôi chém giết, lo tháo mở các tù xa, của ai trả lại cho nấy rồi đưa họ trở về.

Bấy giờ trời cũng đã gần hừng sáng, Đại Huynh giao cho các tướng Hắc Miêu coi phần tịch thâu ngựa yên khí giới và quân sĩ Long Châu hàng đầu; còn Đại Huynh, Thiết Ngưu và Mạc Vĩ thì giữ phần tháo mở các tù xa kiểm điểm lại số người bị bắt.

Nhờ vậy mà Đại Huynh tìm lại được đủ mặt những người trong gia quyến ông Lý Sơn, đôi bên còn gặp nhau trong cảnh chết đi sống lại này, ai nấy đều vui mừng đến .. ứa nước mắt.

Đại Huynh liền mời ba cha con ông Lý Sơn, Lý Quảng và Lý Cô Nương đều lên ngựa hết; đoạn truyền lệnh cho Thiết Ngưu, Mạc Vĩ tập trung quân sĩ Côn Lôn lui lại sau đi về chót; còn Đại Huynh cùng gia quyến ông Lý Sơn cỡi ngựa đi lối trước dẫn đoàn người bị bắt đầy các tù xa chở của bị cướp đi đầu.

Đoạn chính giữa là các tướng Hắc Miêu, Phi Thử, Độc Giác Long kéo theo một đoàn gần chín trăm cỗ ngựa yên và độ ba trăm quân sĩ Long Châu hàng đầu vác theo những bó khí giới còn dư mấu... cùng hò reo phản hồi.

Lần này đoàn quân thắng trận lại kéo đi trở ngược về phía Côn Lôn xếp thành ba tốp dài, kéo đi thong thả nhưng vẫn không tránh khỏi dậy lên một

đường bụi khồng lồ, bay tung lên trời dưới ánh bình minh sáng lạng và hòa lẫn trong tiếng nói cười, tiếng quân ca hát rập ràng và tiếng trống chiến thắng trện từ phía sau đánh dồn... làm cái cảnh «thần sầu quỷ khóc» đã dề lên một vùng núi Côn Lôn đêm vừa qua cũng lẫn lẫn tiêu tan như một giấc mộng.

## HỒI THỨ MƯỜI BỐN

*Thành lập «Đảng Rừng Xanh»*

*Quyết trừ gian diệt nịnh*



Ồ tới Côn Lôn trời  
đã thiết sáng, mọi  
người thấy rõ cảnh tàn phá của quân Long Châu đêm  
vừa qua, nhà cháy cột xiêu nằm ngổn ngang trước  
mắt, làm ai nấy đều châu mày.

Trong lúc đó thì đường kia, đích thân Lão Đế  
cầm đầu một số già trẻ bé lớn, đã kịp trốn khỏi đại  
nạn đêm rồi, kéo nhau ra đón tiếp.

Nhút là Lão Đế không quên giấu theo một bầu  
rượu ngon để thưởng riêng phần Thiết Ngưu và đạt  
lời hoan nghinh vừa ứa nước mắt.

Có lẽ đây là lần thứ nhút, Thiết Ngưu được  
dân chúng Côn Lôn ra mặt hoan nghinh và một cách

xúng đáng, nên bưng lấy bầu rượu nơi tay Lão Đẽ uống cạn một hơi rồi cao hứng tuyên bố :

Bắt đầu ngày mai sẽ nhờ Lão Đẽ ngá bò dê làm một tiệc khao quân rộng lớn.

Nhưng Đại Huynh không cho và hơn dịp có đông đủ mọi người, Đại Huynh mời hội lại hết và khuyên rằng :

— Tuy hôm nay chúng ta đã thoát ra khỏi cảnh hiểm nghèo, và mặc dầu quân Long Châu chưa có thể, hoặc còn lâu, hoặc không dám trở lại đề diệu vô dương oai nơi này, chớ hiện trước mắt chúng ta hãy còn bao nhiêu sự đồ phải san bằng.

Vậy chẳng những ta không tán thành bữa tiệc khao quân của Thiết độ mà còn mong rằng, chúng tướng và nhân dân hãy nghe theo ta mà không ai được ăn uống vui chơi trước ngày vùng Côn Lôn này được xây dựng lại hẳn hoi.

Một ngày gần đây, không lâu lắm, khi nhà cửa hơn dân được cất lại, mọi người đều có nơi chốn yên thân rồi chừng đó chúng ta sẽ làm lễ ăn mừng vẫn chưa phải là muộn màng.

Huống chi, chúng ta còn cần phải tổ chức ngay công cuộc đề phòng, đừng để quân Long Châu... biết đâu họ không cho người lên dò la được chúng ta ý thắng trận mà vui say rượu trà, họ thừa dịp đánh úp cho một trận nữa thì còn gì.



Nay ta quyết định :

Về số một trăm binh mã của Côn Lôn, ta sẽ nhờ gia quyến ông Lý Sơn tạm thời tiếp tế và giao cho mấy anh em Hắc Miêu, Phi Thử, Độc Giác Long chỉ huy công cuộc bảo vệ dân chúng để họ được yên ổn lo thiết lập lại gia đình.

Còn phần Thiết Ngưu sẽ có Mạc Vô phụ trách, hai người quản xuất số binh lính Long Châu đầu hàng, tạm thời lấy đó làm «nhơn công» để sửa sang lại vùng Côn Lôn hoang tàn ; bất cứ nhà ai, trong khi xây dựng lại mà thiếu người, được phép đến hỏi Thiết Ngưu sẽ cấp phát cho một số tù, bao nhiêu đủ cần dùng.

Lẽ tự nhiên là nhà nào hỏi mượn « nhân công » tất phải lo cho họ ăn uống để họ giúp việc cho mình.

Nói vậy, hẳn mọi người đều đồng ý với ta, đây chỉ mới là những ngày đầu trùng tu ; đợi khi nào công cuộc kiến thiết xong xuôi, chúng ta sẽ ăn mừng và hội nhau lại để cắt đặt công việc một cách hẳn hoi.

Nghe Đại Huynh phân trần, ai nấy đều tỏ ra cố gắng và bằng lòng rồi người nào phận sự nấy, chia tay đi về lo xếp đặt việc nhà.

Sau đó, Đại Huynh bản thân đưa gia quyến ông Lý Sơn về Hàng Cối và lưu ở lại nơi này.

Khỏi phải nói, từ đây gia quyến ông Lý Sơn coi Đại Huynh như một thân nhơn, thay vì một khách qua đường.



Đại Huynh cũng đối lại ông Lý Sơn và Lý Quảng như ruột rà, nhứt là còn coi Lý Cô Nương như một người bạn... tâm tình.

Vì Lý Cô Nương thường gần gũi để giúp đỡ săn sóc cho Đại Huynh tất cả những công việc của một người đàn bà, cũng như, bù lại, Đại Huynh hằng ngày đứng ra trông nom công cuộc trùng tu lại Hàng Cối và quanh vùng.

Rất may, vùng Hàng Cối không bị thiệt hại nhiều, vì có lẽ quân Long Châu khi kéo đến đó là đã mệt mỏi rồi, nên sự tàn phá không đáng kể, chỉ nỗ lực sửa sang không đầy mười lăm ngày là xong rồi.

Đồng thời ở Côn Lôn công cuộc trùng tu cũng hối hả và một cách hăng hái vừa vui vẻ không lúc nào bằng, ngày nào dân chúng cũng đến xin Thiết Ngự cấp phát «nhơn công» rồi kẻ đào đất đắp nền, kẻ vào rừng đốn cây đem về cất nhà.

Do có số quá đông người đua nhau làm việc đó mà vùng Côn Lôn bỗng sống lại và sống một cách mạnh mẽ hơn lúc nào, nhiều trại cây nổi lên đồng thời quán xá chợ búa cũng đã có bọn bán.

Kẻ làm công, bán công, người lập trại bán cây, ai lập quán thì bán... rượu, việc đời hằng ngày đã làm cho cuộc đời sống bắt đầu đổi dào.

Một tháng sau...

Vùng Côn Lôn đã tái tạo, nhứt là trong đó có một cái quán rượu của Lão Đế rất tự hào, bọn Thiết Ngưu và Hắc Miêu liền vào Hàng Cối mời Đại Huynh ra để xếp đặt công việc tiếp theo ... thời kỳ thứ nhì...



*Nhưng...*

*Từ đó Đại Huynh và Thiết Ngưu có lập lại an ninh và phồn thịnh cho vùng Côn Lôn được lâu dài...*

*Hoàng Đức có đem binh trở lại phục thù...*

*Và Đại Huynh sẽ trả món « nợ máu » với các tên phản tặc ở Lĩnh Nam là bọn Tôn Tú, Tiều Đệ như thế nào.*

*Xin mời các bạn đón xem « GIANG HỒ KỶ HIỆP » tập XII sẽ rõ.*

**ĐANG IN :**

***Tiểu Anh Hùng Hiệp Liệt***

**Của SƠN NHÂN**

***Gái Trả Thù Cha***

**Của cô THANH TÙNG**

---

***Thơ từ và bưu phiếu, xin đề :***

**Bà HUỲNH THỊ SANG**

**224, đường Gia Long — SAIGON**

---

**Giấy phép số 897 / TXB ngày 15-10-53 của NTTNV**

**In tại nhà in Tấn-Phát, 70 Amiral Roze — Saigon.**

TẬP  
12

Ngũ-Lang

# GIANG HỒ KỶ-HIỆP



Nhà xuất bản

**LÊ PHẢI**

224 ĐƯỜNG GIÀ LÔNG

**TÂN PHÁT**

TỔNG PHÁT HÀNH

CLICHÉ DOUT

**GIÁ 1\$**

≡ **GIANG HỒ KỶ HIỆP** ≡  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

---

## HỒI THỨ MƯỜI BỐN

(Tiếp theo)

*Thành lập «Đảng Rừng Xanh»*

*Quyết trừ gian diệt nịnh*

**T**

H IỆ T ra Đại  
Huỳnh cũng không

ngờ lời khuyên của mình có hiệu quả tốt đẹp, chẳng bao lâu vùng Côn Lôn được xây dựng một cách rõ ràng ; nếu bên trong thêm có vài dinh thự và bên ngoài có hào lũy nữa thì Côn Lôn sẽ trở nên một thành quách chớ không phải tầm thường.

Đại Huỳnh liền công bố cho mọi người được buông tay, bày tiệc ăn uống vui chơi trong ba ngày, gọi là lễ « Kiến Thu » và lễ ấy hằng năm dân chúng hoan hỉ không thua gì ba ngày Tết và dường như hiện ở Côn Lôn người ta còn giữ lễ kỷ niệm này, vào lối đầu mùa Thu.

Tuy nhiên, sau lễ « Kiến Thu » thì cái mộng biển vùng Côn Lôn trở nên một thành trấn, có quân binh hành chánh lại không thể tiến hành...

Một là vì Đại Huynh còn thiết tha ngày trở về Lĩnh Nam, chưa muốn làm « Vua » ở một cõi nào khác hơn nơi quê cha đất tổ của mình. Hai là vì thấy, nếu lập nên thành trấn thì phải có sự nhìn nhận của triều đình nhà Tống, do đó mới có thể bắt buộc hơn dân nộp thuế.

Tuy nhiên, đối với hai điều kể trên, nếu Đại Huynh muốn ra mặt « Quên cha phản chúa » mà làm cho vùng Côn Lôn biệt lập cũng không khó, nhưng hãy còn thêm có điều thứ ba quan hệ là rắc rối...

Vì hiện nay Đại Huynh vẫn còn bị coi như là một tử tù mà đứng ra biệt lập vùng Côn Lôn thì thế nào cũng bị triều đình trị phạt, chừng đó luôn luôn sẽ có quân binh ở hai mặt Long Châu và Lĩnh Nam tới đánh, làm sao mà đối phó.

Huống chi, một vùng Côn Lôn nghèo nàn vừa quá rộng lớn, không lấy gì làm tài chánh và rất khó gìn giữ khi phải bị đồng thời nhiều mặt tấn kích.

Cho nên, sau lễ « Kiến Thu », mặc dầu toàn thể anh em, từ Thiết Ngưu đến Hắc Miêu đều tán thành, ngỏ ý tình nguyện theo phò Đại Huynh cho tới chết để mưu đồ việc to tát ; nhưng Đại Huynh phải từ



khước và đem tất cả xét đoán, lợi hại ra bài giải cho mọi người đều biết.

Song le, cũng không nở và không thể dễ cho anh em mạnh ai nấy sống một cách vô tổ chức ; nhứt là Đại Huynh đã thấy xa rằng ... với những tay giang hồ ngang dọc ấy mà không ai kèm chế, họ rất dễ trở nên một tai vạ lớn cho dân chúng ; nên thay vì biệt lập vùng Côn Lôn và chia nhau ra làm quan làm tướng ; Đại Huynh đề nghị nên tổ chức một đảng kêu là « Đảng Rừng Xanh ».

Đảng này tuy không ra mặt, nhưng có nghĩa vụ tối cao là bảo vệ an ninh cho dân chúng Côn Lôn nhờ họ tùy hỉ tiếp tế.

Ngoài ra thì Đảng tự lo lấy sự sống theo lối các Đảng... lục lâm ở năm non bảy núi, nhưng, riêng phần « Đảng Rừng Xanh » thì có rất nhiều điều lệ dễ cấm ..

Chẳng hạn, đảng viên không hề được cướp bóc dân chúng Côn Lôn, bắt ép đàn bà con gái, phải có một hành động « Hào hơn » và tuyên thệ giữ lời hứa với Chúa đảng mà kẻ nào phạm lỗi một lần đầu tiên cũng phải bị chết chém.

Kể ra thì kỷ luật của « Đảng Rừng Xanh » cũng gắc quá, nhứt là đối với bọn người như Hắc Miêu, Phi Thử là những kẻ tử sanh không hề biết có cha có chúa.

Song le, vì quá hâm mộ và kính phục Đại Huynh; vả lại, ai nấy đều thấy rõ là mình còn đang bị quân Long Châu đe dọa lớn, nên tất cả đều bằng lòng gia nhập « Đảng Rừng Xanh » với bao nhiêu điều giao ước mặc dù quá nghiêm khắc; để cho có nơi nương náu và tôn Đại Huynh lên làm Chúa đảng trọn quyền cất đặt, phân chia ngôi thứ.

Thế là « Đảng Rừng Xanh » thành lập trong một ngày vinh quang của vùng Côn Lôn đầy nhựa sống; do đó, Đại Huynh liền nhơn dịp cho mọi người đều biết là Đảng còn có hai mục đích lớn.

Chống lại sự gian ác của Tri phủ Long Châu, đồng thời diệt trừ bọn Tôn Tú để đi tới minh oan cho Đại Huynh với triều đình nhà Tống.

## HỒI THỨ MƯỜI LĂM

*Gtục hướn trì mưu, Yến Nga quyết giữ tròn trình tiết.  
Mong được lên ngôi, Tiều Đệ tỏ chức cuộc đi săn.*

**N**

H U N G, trong lúc  
ở Côn Lôn, Đại

Huynh thành lập Đảng Rừng Xanh, đồng thời chống lại sự áp chế của Long Châu, nhất là đề hướng về Lĩnh Nam với hy vọng một ngày gần đây có cử đồ đại sự ; thì cũng trong quãng thời gian ấy, ở quê cha đất tổ, mặc sức cho Nùng Tiều Đệ và tên gian tặc Tồn Tú tung hoành.

Nhắc lại, từ khi Tiều Đệ ra lệnh « Bế môn » không cho Đại Huynh vào Lĩnh Nam thành và cũng nội-trong đêm đó, thừa lúc Đại Huynh một người một ngựa, chun ráo chun ướt từ phương xa trở về, Tồn Tú đã thả đoàn dũng sĩ ra phục kích ngoài rừng.

tuy mưu sự ấy không thành ; chớ bọn chúng cũng đã kè như tạm đẹp qua một bên, con người mà như nay mai Nùng Viên ngoại qua đời thì người ấy sẽ lên thế quyền.

Hơn nữa, mặc dầu bọn Tiểu Đệ không giết được Đại Huynh để chấm dứt cái mầm tranh đoạt về sau này ; chớ đánh đuổi Đại Huynh ra khỏi Lĩnh Nam khi ấy, bọn chúng cũng có lợi.

Trước hết là sự vắng mặt của Đại Huynh càng lâu ngày, càng làm cho Nùng Viên ngoại mỗi mòn, người sẽ tin rằng Đại Huynh đã tạo phản và không còn đặt nơi dựa con anh hùng kế nghiệp ấy sự hy vọng gì.

Ngoài ra, Tôn Tú sẽ trở tài nịnh bợ để nói cho Viên ngoại nghe theo mình mà sớm nhường ngôi lại cho Tiểu Đệ, đâu phải là chuyện không thể làm.

Cho nên, từ khi đánh đuổi Đại Huynh đi rồi thì bọn Tiểu Đệ và Tôn Tú ngày càng lên mặt chuyên quyền ; nhất là không lúc nào Tiểu Đệ không có nài ép Yến Nga phải làm vợ mình.

Tiểu Đệ còn đưa ra những tin thất thiệt mơ hồ, để cho chính Yến Nga cũng phải nghi ngờ mà không còn hoài bảo người anh hùng...

Nào là Đại Huynh hiện đã ra mặt làm đầu đảng cướp ở Côn Lôn từng đánh phá phủ Long Châu nên bị quan quân bao vây vào trong núi rừng.

Có kẻ nói, Đại Huynh thấy mưu sự không thành, dường như đã cùng một nữ tướng cướp cùng uống thuốc độc tự tử rồi.

Song le, mặc dầu bọn Tôn Tú và Tiểu Đệ huyền truyền, Yến Nga vẫn không tin, quyết ôm lòng son sắc đợi chờ.

Thậm chí, thấy dùng lời nói dè chừng ép không được, Tiểu Đệ lại phải dùng đến võ lực và oai quyền...

Như có đêm, bọn Tiểu Đệ cùng Tôn Tú tiệc tùng vui say, cao hứng rồi đang khuya kéo đến biệt thự của Đại Huynh tuốt gươm ra biểu bọn thế nữ mở cửa cho bọn chúng xông vào và Tiểu Đệ không ngần ngại chun đại vào phòng ngủ của Yến Nga mà dõ thối hoang dâm, nài ép đủ điều.

Bị Yến Nga cự tuyệt còn kêu la dề Nùng Viên ngoại được hay đến tiếp cứu mình ; làm Tiểu Đệ đang cơn lửa lòng, thêm nóng giận vì Yến Nga chê mình, Tiểu Đệ liền rút gươm chém đầu... một con thế nữ dề thị oai, rồi hét bọn thế nữ còn lại phải tuân theo lệnh mình.

Tiểu Đệ biểu bọn chúng bắt Yến Nga trói lại, nhét khăn vào họng không cho kêu la nữa ; kể đó... cỏi lột hết xiêm hài.

Đến đây thì Yến Nga đã biết số phận mình, không làm sao tránh khỏi được thất thân với kẻ

thất phu tồi bại này và nghĩ thương chồng, muốn giữ còn một chút tiết trinh để đáp đền thì chỉ còn có nước tự vận, nhưng .. đã trễ rồi.

Vì hai tay Yến Nga đều bị trói, làm sao với lấy được chai thuốc độc mà lúc nào nàng cũng để trong phòng ngủ sẵn sàng.

Ngoài ra còn có cách cắn lưỡi chẳng thì cửa miệng của Yến Nga đã bị Tiểu Đệ biều bọn thế nữ nhét khăn nhét giẻ vào đó, kê hai hàm răng không thể nào khép lại được nữa.

Làm sao bây giờ.

Đối cùng, Yến Nga phải ra dấu bằng lòng, nhưng xin Tiểu Đệ cho mình hứa hẹn một đôi điều.

Thấy Yến Nga đã xuống nước, tươi cười và nghĩ rằng, nếu lần này Yến Nga có trở mặt thì lần sau lại sai thế nữ trói lại có khó gì, nên Tiểu Đệ mới chịu nghe Yến Nga phân trần.

Và lại, Tiểu Đệ cũng muốn, thà để cho Yến Nga tự ý thuận tình, cuộc yêu đương như vậy mới rõ ràng, hơn là do một sự ép nài.

Nhờ vậy mà Yến Nga mới được « giục huấn tri mưu », yêu cầu Tiểu Đệ cho mình còn được thờ chồng trong một đêm thôi.

Nhưng trước khi để cho Tiểu Đệ được gần mình, Yến Nga còn đưa ra thêm mấy điều kiện này :



— Một là, kể từ ngày mai, cái án tạo phản của Đại Huynh phải được trưng ra bằng có rõ ràng.

— Hai là, Tiểu Đệ phải có được sự nhường ngôi của Viên ngoại và công bố với mọi người.

— Ba là, nếu Viên ngoại chưa chịu nhường ngôi thì Tiểu Đệ phải đợi đến khi Viên ngoại qua đời thì chừng đó Tiểu Đệ sẽ được lên thay tức là sẽ được hưởng mọi quyền lợi, sẽ được lấy Yến Nga làm vợ, theo thủ tục của dân chúng Lĩnh Nam thờ bây giờ.

Kể ra, Yến Nga buộc ba điều đó là nghĩ rằng Tiểu Đệ chưa có thể nào thiết hành, vì Viên ngoại vẫn còn hy vọng Đại Huynh trở về, Viên ngoại chưa có thể nào chịu nhường ngôi cho Tiểu Đệ là một đứa con hư hèn, hơn nữa là Viên ngoại hiện còn đang mạnh giỏi, người sẽ còn sống và còn sống chưa biết đến ngày nào.

Cho nên, nghe Yến Nga đưa ra mấy điều bắt buộc ấy, Tiểu Đệ cũng lấy làm suy nghĩ nhiều; nhưng rồi... mỉm cười.

Tiểu Đệ bằng lòng nhận hết ba điều, nhưng không quên yêu cầu Yến Nga phải thề quyết giữ lời.

Do đó, ngày hôm sau, bọn Tôn Tú lập thành bản cáo trạng kể tội Đại Huynh đã lấy mất ba năm thuế vụ để cho Viên ngoại phải chịu sự khiển trách của

Triều đình, đã vậy hiện nay còn đứng ra cầm đầu một đảng cướp rồi lên án tử hình.

Thoạt tiên, Viên ngoại không bằng lòng công bố bản cáo trạng trong nội thành, nhưng sau vì bọn Tôn Tú khéo nói là có quan quân ở phủ Long Châu đến thám thính coi thái độ Viên ngoại đối với tên đầu đảng cướp là Đại Huynh thế nào, e rằng tội lây và tràn, rồi đốc xúi Viên ngoại công bố bản cáo trạng, gọi là để che mắt Triều đình.

Thế là việc hài tội Đại Huynh đã đạt thành, sau đó Tiều Đệ yêu cầu Viên ngoại làm tờ di chúc, nhường ngôi lại cho mình, nói rằng làm vậy là để cho Tiều Đệ tiện bề trong nom mọi việc hành chánh, chớ không phải để lên ngôi liền.

Viên ngoại tuy lòng lúc nào cũng tưởng nhớ Đại Huynh và không bao giờ tin rằng đứa con anh hùng vừa chí hiếu ấy phản mình, nhưng vì tình thế có le, thêm sợ mang tội với Triều đình, Viên ngoại phải làm tờ di chúc ; song le, chỉ làm rồi cất chớ chưa ban hành.

Từ đó, Viên ngoại dâm ra ưu phiền, bỏ bê hẳn mọi việc cho bọn Tiều Đệ và Tôn Tú chuyên quyền.

Mặc dầu, bản cáo trạng hài tội Đại Huynh đã được công bố với mọi người, mà tờ di chúc Viên

vẫn còn nắm giữ và người vẫn còn sống đó thì kẻ như ba điều Yến Nga đã bắt buộc chưa thành.

Như vậy Tiểu Đệ cũng chưa có thể lấy Yến Nga làm vợ mình, mà một ngày còn chưa được lấy Yến Nga làm vợ là một ngày Tiểu Đệ thêm bức tức, nôn nã, thường khi còn sanh cau có khiến bọn Tôn Tú cũng phải chịu sự dẫn vật bức mình.

Cho nên, đề lập công với Tiểu Đệ, cũng vừa giải quyết vấn đề Yến Nga phải lấy Tiểu Đệ cho xong rồi, Tôn Tú liền nghĩ ra một kế mà Tiểu Đệ không ngớt lời ngợi khen là hay vô cùng.

Do đó, nhưn mùa Hạ sắp đến và từ lâu Viên ngoại vì thương nhớ Đại Huynh mà đêm ngày ưu buồn, bọn Tôn Tú liền tổ chức một cuộc đi săn ba mươi ngày.

Nói gì đi săn là điều Viên ngoại thích nhất trong đời, bởi từ sanh Viên ngoại cũng chỉ có mỗi thú vui đi săn là tiêu khiển giải sầu.

Khỏi phải nói, đang gặp lúc chán nản thêm mùa Hạ sắp tới mà cứ phải ở trong cung điện ăn rồi nằm mãi càng thêm phiền, nên Viên ngoại rất bằng lòng dự cuộc đi săn ra ngoại thành.

Thế là cuộc đi săn liền được tổ chức một cách lớn lao ăm cúng hơn tất cả mọi cuộc đi săn từ lúc

nào, một số đông quan viên văn võ cũng được mời và mấy hôm sau xếp đặt xong xuôi, bọn Tôn Tú và Tiểu Đệ đem theo phân nửa số đúng số của riêng mình theo dẫn đường đoàn « Viên ngoại đi săn » rần rộ ra khỏi Lĩnh Nam, hướng về phía Đông mà đi tới.

Đoàn săn bắn kéo đi ba đêm ngày đến an dinh hạ trại nơi một cụm núi rừng kêu là « Mai hoa lộc sơn », nơi có tiếng phong cảnh đẹp không đâu bằng và có rất nhiều loại nai có bông thịt nó thường dân bôn xư hay xẻ làm khô, kêu là khô Lân, lại là món đồ nhắm (dồ dề uống rượu) mà Nùng Viên ngoại thích nhất.

Ngoài ra, vùng « Mai hoa lộc sơn » còn có những suối nước mát mà tục truyền về mùa Hạ có Tiên nữ xuất hiện, các Tiên đến tắm ở mấy cái suối đó và hễ đợi họ tắm xong, mình xuống tắm thì sẽ gặp... nhiều điều may mắn, nhất là luôn luôn được mạnh giỏi và sống lâu hơn người trần.

Bởi vậy, bọn Tôn Tú lập riêng cho Viên ngoại một cái hành dinh bên mé suối, để cho Viên ngoại hôm nào không đi săn thì ở nhà rình xem Tiên nữ tắm, được rồi có xuống tắm cho gần.

Thêm một điều nên nói ra đây nữa là, vì vùng

« Mai hoa lộ sơn » ở ném về phía đông Lĩnh Nam và cách xa ngoài năm trăm dặm, nên từ đó đến Côn Lôn cũng gần.

Và năm nào, mùa Hạ đến, dân miền núi Côn Lôn cũng hay vào đó để săn thịt đem về, nhứt là gặp năm nay vùng Côn Lôn vừa bị quan quân phủ Long Châu đến tàn phá, vừa xây dựng lại nên thiếu thốn đủ mọi bề, nhứt là thiếu món thịt ăn, nên càng đổ xô nhau đến « Mai hoa lộ sơn » là nơi có tiếng dồi dào.

Vì thấy dân chúng thường vào đó kiếm ăn nên Đảng Rừng Xanh cũng xoay lương thực theo phía này và nghe đồn trong ấy có Suối Tiên nên một hôm Đầu Đảng Rừng Xanh là Đại Huynh cũng ngỏ ý đến chơi « Mai hoa lộ sơn » một lần.

Ngoài mục đích đi săn ra, Đại Huynh còn muốn nhìn liện thăm dò địa thế, phòng khi bị quan quân đánh đuổi, coi có thể lấy đó làm nơi ẩn núp vững vàng.

Hơn nữa, Đại Huynh cũng còn có ý hơn mùa Hạ, quan quân Long Châu không đến quấy nhiễu mà kéo bớt đại đội hùng binh vào ở núi rừng, để tránh bớt số miệng ăn mà dân chúng Côn Lôn phải nuôi dưỡng, trong lúc đội hùng binh ấy không có phận sự gì.

Vì vậy mà đầu mùa Hạ năm nay, đại đội « Đảng Rừng Xanh » cũng rao lên cho dân chúng được biết

là vào «Mai hoa lộc sơn» để tập trận rồi cơm ghe bè bạn kéo nhau rời châu thành, vào an dinh hạ trại ở phía Đông, phía bên này các Suối Tiên; còn phía bên kia là đoàn săn bắn Lĩnh Nam; thật là một sự gặp gỡ tình cờ...



Nhưng :

Bọn Tôn Tú, Tiều Đệ đưa Nùng Viên ngoại đi săn, ngoài ra còn có âm mưu gì.

Tôn Tú sẽ lập thế giết Nùng Viên ngoại cho Tiều Đệ lên ngôi và lấy Yến Nga chăng.

Đại Huynh có dụng dẫu với bọn chúng trong dịp này chăng.

Bao nhiêu sự bất ngờ kỳ xảy đến... Mời các bạn đón xem «Giang Hồ Kỳ Hiệp» tập thứ mười ba.

**SẮP XUẤT BẢN :**

**Quỳnh Hoa Đại Nương**

Của PHONG KHANH

**Hồng Y Khách**

Của PHƯƠNG ĐỒNG

**Gái Trá Thù Cha**

của cô THANH TÙNG

**Tiểu Chúa Sơn Lâm**

của NGŨ LANG

Thơ từ và bưu phiếu xin đề :

**Bà HUỲNH THỊ SANG**

224, đường Gia Long — SAIGON

Giấy phép số 897/TXB ngày 15-10-53 của N.T.T.N.V.

In tại nhà in Tân-Phát 70, Amiral Roze — Saigon.



NGŨ LANG

# GIANG HỒ I KỶ HIỆP

TẬP  
13



NHÀ XUẤT BẢN  
LÊ PHẢI

GIÁ 1\$

**≡ GIANG HỒ KỲ HIỆP ≡**  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

## HỒI THỨ MƯỜI SÁU

*Viên ngoại bị âm mưu lừa trần thế  
Đại Huynh đưa linh cứu về Lĩnh Nam*

**N**

HUNG từ mấy hôm  
đến cắm trại phía

Đông ở Mai Hoa Lộc sơn, Đại Huynh vì thời tiết  
đổi thay, có chút khó chịu trong người, nên chưa có  
dịp đi ra ngoài.

Thấy vậy, Thiết Ngưu cũng nằm nhà uống rượu,  
công cuộc săn bắn giao cho anh em tổ chức ; song lẽ,  
vì sợ anh em ham vui và vốn tánh lỗ mãng mà làm  
động « dất đai viên trạch » nơi có tiếng linh thiêng  
này nên Đại Huynh không quên có lệnh cấm mọi người,  
không cho lên đến gần các suối Tiên làm ầm.

Vì thế mà đã hơn mười ngày qua, hai bên, một

đang là đoàn săn của Nùng Viên ngoại, ở Lĩnh Nam, một đảng là các tiểu đội lục lâm kỵ mã ở Côn Lôn đều vào đóng trong chỗ núi non hiểm trở, phong cảnh đẹp đẽ ấy, mà dường như chẳng bên nào hay biết gì.

Và nếu từ hôm đến đây, bên phía Nùng Viên ngoại, Tôn Tú và Tiểu Đệ đã có nhiều lần đến xem Tiên nữ giáng trần thì trái lại, bên các tướng và binh sĩ Côn Lôn vì có lệnh cấm mà không khỏi mơ ước thềm thang.

Cũng do đó mà mãi đến hôm Đại Huynh binh phục rồi và nhơn dịp đề khao quân, vì nhận thấy chúng tướng rất biết tuân theo kỷ luật của mình, nên ra lệnh nhờ trại tiến đến gần các suối Tiên và đồng thời tổ chức một cuộc săn bắn mở rộng và có lời hứa, bao nhiêu con thịt săn được buổi hôm nay đều đem ra làm tiệc ăn mừng.

Thôi thì khỏi phải nói từ sáng sớm hôm ấy và như một bọn tù vừa được thả ra khám đường, các đoàn lục lâm kỵ mã Côn Lôn vừa ca hát vang lên vừa nhờ trại tiến sâu vào núi rừng.

Rồi cuộc săn bắn hào hứng vui thích cũng bắt đầu, các tướng đều phân chia cho bọn lục lâm giữ trại và toàn kỵ mã, đem theo cung tên lao ná sẵn sàng, chỉ nhau đi khắp các nẻo rừng.

Thấy Đại Huynh vừa bình phục mà tinh thần lại không phấn chấn, Thiết Ngưu trong lòng cũng sanh nghi, cho rằng biết đâu đó cũng là điềm báo trước sẽ có xảy ra chuyện không hay gì, nên Thiết Ngưu không tham gia cuộc săn bắn mà cứ theo sát bên Đại Huynh phòng ngừa, vừa dạo xem phong cảnh vừa chuyện trò.

Hai anh em thả cương ngựa cho đi thông thả từ núi này sang núi nọ, nhiều lúc bắt gặp lắm con nai bông hoa béo bở chạy qua trước mặt, mà vẫn thấy Đại Huynh không để ý đến, Thiết Ngưu liền kiểm

Thấy Đại Huynh vừa bình phục mà tinh thần lại không phấn chấn, Thiết Ngưu trong lòng cũng sanh nghi, cho rằng biết đâu đó cũng là điềm báo trước sẽ có xảy ra chuyện không hay gì, nên Thiết Ngưu không tham gia cuộc săn bắn mà cứ theo sát bên Đại Huynh phòng ngừa, vừa dạo xem phong cảnh vừa chuyện trò.

Hai anh em thả cương ngựa cho đi thông thả từ núi này sang núi nọ, nhiều lúc bắt gặp lắm con nai bông hoa béo bở chạy qua trước mặt, mà vẫn thấy Đại Huynh không để ý đến, Thiết Ngưu liền kiểm

chuyện, lấy tên và rút ná của mình lên dây sẵn rồi đưa sang Đại Huynh vừa nói :

— Hay là Đại ca thử bắn với chiếc ná của em một phát cho... đỡ buồn.

Không dè Đại Huynh chỉ nể lòng Thiết Ngưu tiếp lấy chiếc ná, nhưng lại cắt lấy mũi tên rồi buông dây không một cái rẹt, đủ làm mấy con nai hết hồn vừa kêu la vừa ù té chạy và Đại Huynh quay sang nhìn Thiết Ngưu mỉm cười nói rằng :

— Sao hôm nay ta lại thấy không nỡ hại, dầu là một con thú rừng.

Bất ngờ nghe Đại Huynh thốt ra một câu nói... đầy nhơn từ và luôn luôn với vẻ mặt dàu dàu liền sau cái mỉm cười.

Làm Thiết Ngưu cut hứng, lần lừng lấy bình rượu ra kê lên miệng trút uống vừa trả lời :

— Cũng được, nếu Đại ca hôm nay không có ý « ngã mặng » thì đệ cũng tình nguyện uống rượu lạc (nghĩa là uống rượu mà không cần ăn thịt).

Rồi hai người lại hồn nhiên yên lặng, thả ngựa đi lẫn đến cái thung lũng ở ngọn núi chính giữa là nơi hội ngộ.

Đến nơi thì đã thấy có đoàn kỵ mã của Mạc Vĩ tới an dinh hạ trại, nhưng vì phải leo núi nên đoàn



Mạc Vỗ không đem theo dụng cụ nhiều, chỉ đủ tạm cất lên mấy gian phòng để Đại Huynh và các tướng như có ở đêm lại trên ngọn núi này.

Đại Huynh liền xuống ngựa và vào trại nghỉ ngơi để mặc cho anh em lần lần hội đến bày tiệc ăn uống vui mừng.

Đêm nay là đêm trăng Rằm, nên liền sau khi ánh sáng mặt trời vừa sụp tắt thì một vầng Ngọc Thổ đã hiện lên phía bên kia rồi và giờ này có lẽ mặt trăng đã lên ngót một hai sào, nhưng vì ai nấy đều ở trên núi cao trông xuống nên vẫn ngỡ là còn sớm.

Tuy nhiên, đến giờ này mà hầy còn thiếu mặt đoàn kỵ mã của Độc Giác Long vẫn chưa hội đến và nội việc ấy, càng thấy mặt trăng càng leo lên gần chót núi, càng làm xôn xao sự chờ đợi của mọi người.

Thiết Ngưu phải vào trình báo với Đại Huynh về sự bất thường này, ngay lúc đó Đại Huynh chưa biết đề cử ai và nhắm về phương nào để đi tìm Độc Giác Long thì bỗng nghe bên ngoài có những tiếng hú vang lên và đó là những tiếng hú chào mừng.

Biết ngay là đoàn Độc Giác Long cũng vừa đến nên nhơn phút vui, Đại Huynh cũng theo chun Thiết Ngưu cùng bước ra ngoài.

Bấy giờ thì đoàn Độc Giác Long cũng vừa kéo đến thung lũng rần rần, nhưng mọi người không khỏi lấy

làm ngạc nhiên là ngoài ra cái khiêng thú rừng lại còn thêm có cả một cái khiêng trong đó có một người và đương rên hừ hừ.

Ngỡ là có binh sĩ bị thương, Thiết Ngưu lật đật hỏi :

— Kê nào. Tại sao. Bị lạc tên hay té núi ?

Không dè chỉ nghe Độc Giác Long trả lời :

— Chúng ta thì không có ai hề gì hết, nhưng binh sĩ lại cứu được một ông già... có lẽ bị té núi.

— Một lão tiểu phu chắc ?

— Không rõ lắm, vì trời đã xầm tối, nên tôi lật đật cho khiêng về đây dè rồi có liệu bó thuốc.

Đại Huynh cũng xen vào :

— Mà liệu chừng ông ta có bị thương tích gì nặng lắm ?

— Dường như ông ta chỉ bị té tức.

— Vậy thì bើu chúng khiêng đem ông vào trại nằm cho khỏi bị nhiễm gió.

Và sau khi nghe Đại Huynh đã ra lệnh như thế, mọi người lại vui đùa bày rượu thịt ra ăn uống. Đại Huynh cũng bắt buộc ở lại cùng anh em đánh chén, và không quên dè lời khen Độc Giác Long rằng :

— Chư đệ đều sẵn được thú, nhưng Độc tướng quân còn sẵn được cả... người, làm được một việc nghĩa đáng nêu gương sáng.

Nhưng rồi chuyện ông lão bị thương như không còn được ai đề ý, vì mọi người đang vui vầy chè chén thì bỗng một tên lục lâm vụt từ trong trại chạy ra kêu Thiết Ngưu vừa lo sợ vừa nói :

— Bẩm ông, lão già bị thương trở nên mê sốt, con nghe ông mới nói tiếng... Lĩnh Nam và dường như dường vậy chết.

Nghe nói đến hai tiếng Lĩnh Nam thì Đại Huynh đã toan đứng lên nhưng liền có Mạc Vô dã lạng bước đi và nói :

— Công tử khỏi bận lòng, để tôi vào xem và liệu cách tiếp cứu. Công tử cứ ngồi lại uống rượu với anh em.

Nhưng Mạc Vô dã đột nhiên đi vào trong không đầy nháy mắt, Đại Huynh và mọi người lại vụt thấy Mạc Vô dã chạy bay trở ra vừa kêu Đại Huynh vừa nói lính quỳnh :

— Công tử ơi ! Nùng Viên ngoại. Viên ngoại đang kêu tên công tử và... trời chết.

Thiệt là một tin sét đánh, và mặc dầu Đại Huynh chưa kịp nghe Mạc Vô dã nói gì cho rõ lắm,

nhưng chỉ nội nghe kêu đến tên cha và nội cái tên ấy đã đủ làm cho Đại Huynh rùng mình rợn óc và như... muốn xỉu luôn xuống đó.

Song le, cũng không đợi đề Đại Huynh kịp đứng lên hay xỉu xuống, Mạc Vó đã lẹ làng nhảy đến, kê vai vác Đại Huynh chạy một hơi vào tận chỗ ông già bị thương ấy.

Khỏi phải nói, bữa tiệc đang vui liền bị ngưng ngang vì một chuyện xảy ra bất ngờ như thế và các tướng đều nổi đuốc cầm chạy theo Đại Huynh vào trại để xem chuyện gì cho biết.

Bấy giờ thì bên trong chỗ ông già bị thương, đèn đuốc đều thấp sáng và Đại Huynh đã nhận ra ông già bị thương, quả thật là Nùng Viên ngoại chứ không ai khác; Đại Huynh liền nhào đại xuống ôm Viên ngoại và kêu rú lên :

— Cha, Cha ! Cha làm sao thế !

Nhưng Nùng Viên ngoại khi ấy đã sắp chết, nghe kêu, người chỉ mở mắt ra lần chót, nhìn Đại Huynh rồi lẩn lẩn khép kín đôi mi lại và miệng chỉ còn nói được có mấy tiếng :

— Con ! Con yêu quý của cha ! Cha chết. Thăng Tiều Đệ bất trung bất hiếu... nó muốn sớm lên ngôi nên... bày mưu thiết kế...

Và chỉ nói được có bấy nhiêu đó rồi Nùng Viên ngoại lấy hơi lên !

Thôi thì mặc sức cho Đại Huynh ôm thầy cha mà kêu khóc và sau hơn một tiếng đồng hồ mê đi tỉnh lại, Thiết Ngưu phải giựt Đại Huynh ra vì sợ để Đại Huynh đau khổ quá và cũng dám đập đầu xuống đó mà chết.

Liền đó, Thiết Ngưu, Mạc Vô cùng anh em liền dời thi hài Nùng Viên ngoại ra đây điệm và đặt tại gian phòng chính giữa trại, đốt đèn đuốc chung quanh và thay phiên nhau canh gác.

Đến giữa đêm Đại Huynh mới gượng ngồi lên được và mời hết anh em vào bàn tính.

Đại Huynh nói rằng :

— Theo lời cha tôi trời, tuy chỉ nói được mấy tiếng, nhưng tôi cũng đoán ra được đây là một âm mưu phản phúc. Em tôi và bấy tôi gian ác, chúng nó đã thừa sự vắng mặt của tôi mà ám hại cha tôi để đoạt lấy ngôi báu.

Cho biết sơ qua về lý do Nùng Viên ngoại sợ bị xô té núi đến bỏ mình là vì thế. Đoạn Đại Huynh bàn qua việc theo dấu cho rằng hẳn bấy tôi gian ác kia, đêm nay cũng chưa ra khỏi vùng Mai Hoa Lộc sơn này.

Liền đó, Đại Huynh ngỏ ý nhờ Thiết Ngưu và Mạc Vô đi do thám, như có thể thì vây bắt bọn chúng để tra cứu.

Nhưng không dễ chỉ mình Thiết Ngưu và Mạc Vô được giao cho cái sứ mạng ấy, các tướng đều tình nguyện xin đi hết; làm Đại Huynh phải nói tiếng cảm ơn và cho mọi người được biết thêm rằng :

— Tôi cũng đoán biết là sau cuộc âm mưu này thì nội đêm nay bọn chúng cũng đã kéo về Lĩnh Nam, không vậy thì tôi cũng đủ nhờ anh em tiếp tay đánh úp Lĩnh Nam chứ chẳng phải đợi do thám gì hết.

Đại Huynh nói tiếp :

— Có điều, tôi nghĩ rằng, việc trừng phạt bầy tôi loạn con giặc ở Lĩnh Nam lúc nào cũng... không gấp; huống chi, nay cha tôi đã mất, bồn phận làm con phải lo cư tang đại hiếu. Cho nên tôi chỉ muốn riêng nhờ Thiết Ngưu và Mạc Vô sẵn rãnh đường đất Lĩnh Nam mà theo dấu bọn chúng và tùy cơ ứng biến.

Còn phần anh em nên cùng tôi ở lại đêm nay và mai sáng sẽ đem di hài xuống núi, làm lễ khâm liệm xong, tôi định đưa linh cữu đến miếu Long Vân tạm hoãn lại đó.

Đợi Thiết Ngưu và Mạc Vô trở về, coi thời sự ra sao, vì tôi định sẽ đưa Linh cữu cha tôi về



Lính Nam, đồng thời đề hải tội bầy tôi loạn con giặc ấy.

Nghe Đại Huynh phân trần, mọi người đều cho rằng, xử sự như thế là rất đúng và ai nấy đều sẵn sàng bãi bỏ bữa tiệc đang vui để lo bề tang khó.

## HỒI THỨ MƯỜI BẢY

*Thiết Ngưu do thám Mai Hoa Lộc sơn*

*Mạc Vô khóc chôn thầy hai dũng sĩ*

**N**

Ó I riêng về Thiết  
Ngưu và Mạc Vô,

liền khi được lệnh Đại Huynh sai đi mở đường do thám, lập tức nội đêm đó, Thiết Ngưu và Mạc Vô dẫn đem theo mười quân kỵ mã chuẩn bị khí giới lương thực và đủ mọi thứ dụng cụ như một đoàn săn bắn rồi đang đêm nôi đuốc nhắm hướng Tây, phía bên kia rừng núi mà đi tới.

Vì Thiết Ngưu, Mạc Vô cho rằng nếu có người ở từ Lĩnh Nam đưa Viên ngoại đến Mai Hoa Lộc sơn thì hẳn là phải ở phía bên đó ; nhứt là Thiết Ngưu lại không quên đem theo một tên quân kỵ mã

có theo đoàn Độc Giác Long ban chiều đề biếu đưa mình đến tận chỗ tìm thấy Viên ngoại bị xô té khi ban ngày, được rồi bắt từ đó mà theo dấu lần.

Và mặc dầu đến nơi thì trời đã tối lắm rồi phần rừng núi mùa này có khác hẳn với mùa mưa, đường khô đá cứng nên rất khó mà tìm trên mặt đất để nhận ra dấu ngựa hay dấu chun và mặc dầu trong lúc ban đêm ánh đuốc lập loè, Thiết Ngưu cũng còn ngó thấy những cây lá gãy đổ bãi bừa, Thiết Ngưu kêu Mạc Vô chỉ cho coi và nói rằng :

— Chúng ta có thể phẫn lần theo dấu cây lá gãy đổ này mà tìm theo bọn chúng.

Mạc Vô cũng đồng ý, gục gật đầu, nhưng không quên ngỏ ý :

— Mà cũng lạ chớ, sao bọn chúng và Viên ngoại khi đến đây không đi theo đường trống mà lại băng qua các lùm bụi cỏ cây sẫm quất như thế này ?

Thiết Ngưu vẫn không khỏi lấy làm lạ về chỗ ấy, nhưng dường như chẳng muốn tìm hiểu một điều gần như vô ích, vả lại, thì giờ gấp rút mà đã tìm được dấu là đuổi theo, hơi đâu bàn tính ; nên Thiết Ngưu chỉ đáp :

—Ừ, biết đâu trong một cuộc đi săn bắn. Viên ngoại và bọn chúng rượt theo con thịt đến đó rồi nhơn được lúc, bọn liền ra tay hạ sát.

Biết Thiết Ngưu chỉ trả lời đại ể rồi có mò theo dấu gáp, nên Mạc Vô cũng làm thỉnh chắm dứt.

Sau đó, Thiết Ngưu rọi đuốc đi trước, Mạc Vô kè ngựa theo sát và đoàn kỵ mã cũng lầm lủ đi tới...



### **ĐÓN XEM TẬP 14 :**

*Nhưng Thiết Ngưu và Mạc Vô nội đêm đó có theo kịp bọn Tiêu Đề và Tôn Tú không.*

*Hai tướng có khám phá ra thêm gì trong cuộc mưu thí Nùng Viên ngoại một cách tàn nhẫn ấy.*

*Đại Huỳnh sẽ đem linh cứu về Lĩnh Nam đồng thời hắt tội bọn tội loạn con giặc có kết quả gì không ; nhứt là Đại Huỳnh có kịp cứu vợ là Yến Nga thoát khỏi tay bọn Tiêu Đề không.*

### **SẮP XUẤT BẢN :**

**Quỳnh Hoa Đại Nương**

Của PHONG KHANH

**Hồng Y Khách**

Của PHƯƠNG ĐỒNG

**Tiểu Chúa Sơn Lâm**

của NGŨ LANG

**Tục Phi Thiên Thần Long**

Của CỎ VIỆT TỬ

---

*Thơ từ và bưu phiếu xin ể :*

**Bà HUỲNH THỊ SANG**

224, đường Gia Long — SAIGON

---

Giấy phép số 897/TXB của N.T.T.N.V. ngày 15-10-53.  
In tại nhà in TẤN-PHÁT số 70 Amiral Roze SAIGON.

**TẬP  
14**

**NGŨ LANG**

# **GIANG-HỒ KỲ-HIỆP**



KLICHÉ, DÀU

**NHÀ XUẤT BẢN**

**LÊ PHẢI**

**GIÁ 1\$**

≡ **GIANG HỒ KỶ HIỆP** ≡  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

---



## HỒI THỨ MƯỜI BẢY

(Tiếp theo)

*Thiết Ngưu do thám Mai Hoa Lộc sơn  
Mạc Vô khóc chôn thầy hai đúng sĩ*

**T**

HIẾT NGƯU

rọi đuốc hồi lâu mỗi

tay liền giao lại cho Mạc Vô thay thế và đoàn mười hai người đi quanh co trong rừng núi không bao lâu thì vừa lọt ra ngoài một quãng trống, thế là mất dấu.

Đến đây Mạc Vô, Thiết Ngưu đứng lại giương mắt dòm bốn phía, thấy đằng trước là một cái trảng lớn ; thiệt rất khó mà biết được bọn giết Nùng Viên ngoại đã chạy về hướng nào.

Thiết Ngưu liền ra lệnh cho đoàn kỵ mã nổi đuốc lên hết và chia ra làm hai nhóm, Thiết Ngưu dẫn đầu

---

một nhóm, Mạc Vô dẫn đầu một nhóm, rồi đánh một vòng lớn, để tìm cho ra dấu cây ở chung quanh cái trảng ấy, để coi bọn Lĩnh Nam đã rẽ sang ngã nào.

Tính xong, hai người chia tay đi hai phía và hẹn ai tìm thấy dấu vết gì thì hú lên ba tiếng.

Nhóm Thiết Ngưu kéo đi về tay mặt, nhóm Mạc Vô tay trái và đi một vòng quanh cái trảng lớn đến khi hai nhóm gần « giáp mối » lại với nhau mà chừng như chưa bên nào đã tìm ra được dấu vết gì đáng đề ý.

Thiết Ngưu vốn tánh nóng, nên tìm mãi không thấy gì đã nổi dóa thì bỗng nghe phía tay trái có tiếng hú lên, biết là đoàn Mạc Vô đã tìm ra dấu, nên liền bỏ cuộc tại đó rồi dẫn đầu cả đoàn, quày ngựa nhắm phía có ánh đuốc phía bên kia, chạy sang và khi gần tới nơi, Thiết Ngưu đã hỏi lớn :

— Thế nào, Mạc tiểu đệ đã chắc chắn truy ra được dấu vết gì của bọn chúng ?

Mạc Vô cũng lật đật trả lời :

— Phải. Và mời Thiết huynh đến gặp.

Nghe thúc hối, Thiết Ngưu tức thì phi ngựa riết tới và bên nơi, Thiết Ngưu không khỏi lấy làm ngạc nhiên mà nhận ra chung quanh đoàn kỵ mã và ánh sáng

của mấy ngọn đuốc hai người lạ mặt đang nằm lẳng lộn và kêu chết.

Nhìn lại hai người ấy với sắc phục các dũng sĩ Lĩnh Nam mà khi đi tiếp cứu Đại Huynh, Thiết Ngưu đã từng cùng họ đối chiến, Thiết Ngưu liền ngó sang Mạc Vô như đề hỏi, hai dũng sĩ ấy chắc là Mạc Vô đã được biết và họ tại sao như thế.

Khi ấy Mạc Vô đã xuống ngựa chứng rằng từ nãy giờ mình đã có đến gần và đã gạn qua câu chuyện với hai dũng sĩ ấy, nên thấy Thiết Ngưu hỏi mình bằng con mắt, Mạc Vô liền men đến gần Thiết Ngưu như đề nói đủ mình Thiết Ngưu được biết.

— Phải, đó là hai dũng sĩ của Tôn Tú, họ đã không giấu là chính họ được lệnh thừa dịp xô Viên ngoại xuống núi...

— Rồi sao ?

— Nhưng không dè liền sau khi hoàn thành thủ đoạn giết người và tưởng rằng sẽ được trở về lãnh thưởng lớn thì bỗng đâu lại có một người bí mật phi ngựa đến, kẻ ấy không có ý cứu Viên ngoại mà lại tuốt gươm nhắm vào hai tôi đùa chém.

Mạc Vô thuật tiếp :

Hai dũng sĩ ấy nói rằng, vì kẻ bí mật vô nghệ

cao cường, họ đánh không lại mới tuôn bò lướt bụi chạy trốn (tức là dọc theo các nơi có dấu cây gãy đổ mà Thiết Ngưu, Mạc Vô đã do theo đó tìm đến), nhưng khi tới cái trảng này thì họ bị rượt túng, buộc lòng đứng lại giao chiến thì chỉ trong nháy mắt đã bị kẻ bí mật đâm té nhào xuống ngựa hết.

Nghe nói, Thiết Ngưu không khỏi đề lời khen :

— Chà ! Trong đời lại còn có kẻ nào tài thế.

Mạc Vô lại ngỏ ý :

— Hay là chính Độc Giác Long hồi chiều đã bắt gặp và đuổi theo hạ hai tên dũng sĩ phản bội Viên ngoại này đó.

Thiết Ngưu mỉm cười, nói :

— Ta chắc kẻ ấy không phải là Độc Giác Long vì nếu chính Độc Giác Long đã đâm ngã hai dũng sĩ này thì lẽ nào lại về không cho Đại ca biết và thêm một bằng cớ nữa là... hai con ngựa của hai dũng sĩ này ở đâu không thấy ?

Rồi như để giải thích, Thiết Ngưu kẻ miệng gần tai Mạc Vô, nói :

— Theo ta thì đây lại cũng hẳn là thủ đoạn của Tôn Tú, nó đã giao cho hai dũng sĩ này xô Viên ngoại

xuống núi, rồi sai một kẻ khác nom theo dấu để lại giết hai dững ấy đi cho mất cả dấu.

Mạc Vô gục gật đầu, cho Thiết Ngưu cao kiến và nói tiếp :

— Nếu vậy thì cũng chưa chắc kẻ đã hạ hai dững sĩ này lại tránh khỏi bị Tôn Tú giết chết.

— Có lẽ như thế.

Và trả lời xong câu ấy, Thiết Ngưu lại thúc hỏi :

— Mà này, đệ có hỏi xem bọn Tôn Tú đã tổ chức ám sát Viên ngoại như thế nào.

— Có. Tôi có hỏi nghe hai dững sĩ nói thì từ hơn mười mấy hôm nay Tôn Tú và đệ nhị công tử (tức Tiểu Đệ) đã đưa Viên ngoại đến đây và mở ra cuộc đi săn lớn, cả thầy đều đóng trại ở phía bên kia núi.

— À ! Ít ra phải có vậy và như vậy cũng là dịp may cho chúng ta đó, vậy thì chúng ta phải đi liền qua bên ấy, nếu bọn Tiểu Đệ, Tôn Tú còn ở lại bên ấy thì nội đêm nay, chúng ta quay về cho Đại ca hay và sẽ trị tội bọn chúng một lần này cho biết tay nhé.

Lại như đặc chí, Thiết Ngưu phá lên cười vang rừng dậy núi rồi nói tới :

— A ha ! Trời đã xui bọn chúng đến đây để

nap mạng đó và trong lúc chúng ta sẽ trị tội xong bọn chúng, lại có dịp đưa Đại ca về Lĩnh Nam kể vì Viên ngoại.Ồ ! Thiết là vui sướng... Nào, chúng ta hãy mau qua bên kia thám thính.

Nhưng mặc dầu Thiết Ngưu cao hứng và lời thúc, Mạc Vĩ vẫn không vội lên yên, hãy còn đứng đắn như không nhúc nhích.

Thiết Ngưu hỏi :

— Ở kia ! Sao Mạc tiểu đệ còn đứng đó ?

Mạc Vĩ lấy tay trở hai dững sĩ vừa trả lời :

— Họ vừa tắc hơi và... tôi thấy bỏ đi không đành. Hay là Thiết huynh đình lại cho giây phút, tôi chôn cất xong một chút.

Thiết Ngưu muốn nói ; xá gì bọn chúng là hai tên phản phúc, nhưng lại thấy Mạc Vĩ gương mặt đau đớn lạnh lùng, nên thôi, cứ để cho Mạc Vĩ muốn làm chi tùy ý.

Mạc Vĩ như cũng hiểu ra thái độ của Thiết Ngưu nên lại nói :

— Dẫu sao, họ với tôi trước kia cũng là bạn đồng ngũ và tuy đối với Viên ngoại họ là vô lương, nhưng đối với Tôn Tú họ lại là hai kẻ nạn



nhơn. Hơn nữa, tưởng chúng ta cũng nên chôn cất họ để sau này còn lấy đó làm bằng cớ.

Thiệt Ngưu gục gật đầu chịu cho có lý và đích thân cũng xuống ngựa tiếp tay với Mạc Võ và đoàn kỵ binh đào lỗ dập hai tử thi xuống đó, đắp đất lại hẵn hoi, còn không quên đốn ngã một cây lớn gần đó để dẫn lên trên được tránh sự moi móc của loài thú vừa làm dấu, rồi nội bọn mới lên yên nhắm sang phía Tây mà lần mò tới.

Nội bọn đi đến đầu canh ba mới tìm thấy một nơi khoán vắng rộng lớn, có dấu dọn dẹp, chắc chắn là đoàn săn bắn Lĩnh Nam đã đến an dinh hạ trại nơi đó, nhưng hiện thời thì chỉ còn lại những cái lỗ bỏ trống và vài nơi đất cháy chung quanh còn than củi bỏ đống.

Thiệt Ngưu lại thở ra, nói với Mạc Võ :

— Thôi ! Đã trễ rồi. Cứ như các dấu vết này thì có lẽ chúng đã lui binh từ hồi trước tối, vì không có bằng cớ chúng ăn cơm chiều tại đây và nếu chúng đi một mực về Lĩnh Nam thì nội đêm nay đã tới.

— Vậy phải làm thế nào ?

— Cũng chẳng còn phải làm thế nào, chúng đã rút binh và chúng ta không theo kịp nội đêm này thì chỉ còn trở về cho Đại ca hay để người quyết định.

Và tính xong như vậy. Thiết Ngưu, Mạc Vô cùng mọi người đều quay ngựa trở lại nơi thung lũng ở ngọn núi giữa chỗ hội hiệp hồi chiều.

Đến nơi, Thiết Ngưu, Mạc Vô thuật lại đầu đuôi với Đại Huynh tất cả những điều mình được nghe thấy và hiểu biết, hay ra mưu mô của bọn Tôn Tú và Tiểu Đệ, Đại Huynh đậm chơn kêu lớn :

— Như thế thì quả bọn này đáng chết !

Nói xong, Đại Huynh liền đổi ý kiến, không đề thi hài Viên ngoại trên núi đêm đó mà lập tức đưa xuống núi, một mặt sai Thiết Ngưu về Côn Lôn chọn mua một cỗ quan tài đem đến miếu, còn Mạc Vô thì vào Hàng Cối cho gia quyến ông Lý Sơn hay câu chuyện đã xảy ra và nội sáng sớm ngày mai Đại Huynh sẽ đưa linh cữu Viên ngoại về Lĩnh Nam, đồng thời cử binh vãn nạn bọn Tôn Tú.

Khỏi phải nói, mọi việc đều được tiến hành mau chóng và y theo ý muốn, chỉ nội khuya hôm đó thi hài Viên ngoại đã tẩm liệm xong đem đặt tại miếu cho đảng viên Đảng Rừng Xanh lễ bái và ba người chịu tang là Đại Huynh, Thiết Ngưu và Mạc Vô, còn anh em thì tùy ý.

Làm lễ thành phục xong, thì trời hừng sáng, Đại Huynh liền ra lệnh cho Mạc Vô trưng cỗ tang, đi

tiên phong và phải về đến Lĩnh Nam trước, truyền rao cho dân chúng trong ngoài thành và cả quan quân đều được biết âm mưu của bọn Tôn Tú, Tiểu Đệ xó Viên ngoại xuống núi đề sáng ngôi và hiện Đại Huynh đưa linh cữu về gần tới ; làm vậy là để mở ngay cuộc tấn công bằng tinh thần mà nên cố tránh mọi giao phong.

Kế đó là đoàn binh do Thiết Ngưu cầm đầu, cũng trưng cờ tang nhưng đạo binh này thì sẵn sàng đối chiến bất cứ địch quân từ đâu đến.

Đạo binh thứ nhì theo sát đạo binh thứ nhứt và cách đó là đạo binh thứ ba cũng trưng cờ tang hay nói cho đúng đây là đoàn xe ngựa đưa linh cữu Viên ngoại về Lĩnh Nam do chính Đại Huynh theo phò tá và binh sĩ đều cất khí giới.

Rồi kế đến là đại đội lục lâm và kỵ binh gồm có ba đoàn do Phi Thử, Hắc Miêu, Độc Giác Long chỉ huy, tất cả đều trưng cờ xanh (biểu hiệu của Đảng Rừng Xanh) kéo đi theo sau chót.

Ba đạo binh này có sứ mạng theo phò linh cữu đến nơi đến chốn và khi tới Lĩnh Nam thì liền chia ra vây đánh ba cửa thành phía Nam, Tây, Bắc, cửa phía Đông là cửa chánh để Mạc Vĩ, Thiết Ngưu và Đại Huynh đưa linh cữu vào.

## HỒI THỨ MƯỜI TÁM

*Trong đêm gấp rút dề lên ngôi  
Sáng ngày lật đật làm lễ cưới*

**N**

H Ắ C lại bọn Tiểu  
Đệ và Tôn Tú, tổ

chức cuộc di sản, họ vốn không có mục đích gì khác hơn là thử dịp này để giết Nùng Viên ngoại cho không ai biết.

Nhút là Tiểu Đệ đang mong mỗi Viên ngoại chết gấp và nếu Viên ngoại qua đời, thì trong tình thế này, Tiểu Đệ sẽ được lên ngôi mà cả Yến Nga dầu muốn dầu không cũng phải trở làm vợ Tiểu Đệ, không cần phải đợi nhắc.

Bởi vậy, sau khi đã âm thầm bàn tính với nhau xong, Tôn Tú và Tiểu Đệ mới bày ra cuộc đi săn rồi cắt riêng hai dững sĩ theo hầu cận để chờ cơ hội thuận tiện, xô Viên ngoại xuống núi cho rồi đời.

Và quả đúng như lời Thiết Ngưu sau khi tìm ra hai dững sĩ đã đoán đúng rõ ràng, quả bọn Tôn Tú và Tiểu Đệ trong lúc cho thi hành thủ đoạn ấy đã khéo xếp đặt hẳn hoi, vì chúng còn sợ hai dững sĩ đó một ngày kia thế nào cũng sẽ làm bại lộ âm mưu của mình, nên Tôn Tú không quên giao cho một dững sĩ thứ ba, bí mật theo dấu hai dững sĩ nọ, hễ thấy họ ra tay hạ sát Nùng Viên ngoại rồi thì lập tức giết họ đi và còn dặn riêng dững sĩ rằng :

— Vì đây là một hành động bí mật, không hề được dùng lời nói, dầu một tiếng cũng không cho lọt ra ngoài, vậy nên, khi đã hoàn thành sứ mạng đã giao phó rồi, lập tức trở về cho hay, và bằng cách dựa cây giáo lên trời.

Do đó, sau khi đã đâm ngã hai dững sĩ xô Viên ngoại xuống núi, dững sĩ thứ ba liền phi ngựa chạy về...

Chiều hôm ấy, Tôn Tú và đoàn dững sĩ đi săn cũng vừa phản hồi, tuy nhiên, cung ná vẫn còn sẵn sàng, cho nên, vừa thấy dững sĩ thứ ba bay ngựa đến và

đưa cây giáo lên trời, Tôn Tú biết ngay là công việc đã xong rồi, nhưng...

Thay vì ban khen cho đúng số thứ ba ấy, Tôn Tú lại thừa dịp la hoảng lên :

— Có biến ! Có biến !

Và cũng liền sau tiếng tri hô ấy, Tôn Tú sẵn chiếc ná còn lên dây, tức thì lắp tên bắn cho đúng số một mũi ngay yết hầu, nhào xuống ngựa chết không kịp la một tiếng.

Thế là âm mưu xô Viên ngoại xuống núi, khi đã giết luôn tên đúng số thứ ba ấy thì hoàn toàn được giữ kín, bởi ngoài Tôn Tú và Tiểu Đệ ra chẳng còn một ai được hay biết.

Đã vậy, Tôn Tú và Tiểu Đệ lại không quên xếp đặt trước, nên sau khi Tôn Tú bắn nhào đúng số thứ ba rồi thì liền có Tiểu Đệ bay ngựa tới, cho mọi người hay rằng, Viên ngoại đã bị đúng số thứ ba vừa xô té xuống núi và có lẽ va còn định trở về thích khích Tôn Tú may là Tôn Tú đã lẹ tay bắn ngã được nó đó.

Thiệt là một vụ âm mưu đã được tổ chức, xếp đặt hết sức khéo léo ; thậm chí, mọi người đều cho rằng cái chết của đúng số thứ ba rất đáng và đồng thời không khỏi thương tiếc, có kẻ còn khóc than cho Viên ngoại xấu số.



Song le, đối với cái tội của dũng sĩ thứ ba phản trắc, dường như không quan hệ lắm, vì phạm nhơn đã bị giết và bề nào Viên ngoại cũng không còn, vậy điều quan hệ hơn hết là ngay bây giờ phải kéo binh về, phòng có xảy ra sự bất trắc gì.

Nhứt là không thể bỏ trống ngôi Viên ngoại trong một ngày vì theo thủ tục ở Lĩnh Nam từ xưa đến bây giờ, luôn luôn là cái ngôi Viên ngoại phải có người kế vị và đời nào đến đời nào, người ta thường vẫn lo cử hành lễ cử người lên ngôi thay thế rồi mới lo đến việc tổng chung Viên ngoại qua đời.



*Nhưng ý định của Đại Huỳnh thì như thế mà liệu rằng khi về đến Lĩnh Nam có thiết hiện được đúng.*

*Các bạn muốn biết, tình hình Lĩnh Nam khi ấy ra sao và Tiều Đệ vừa lên ngôi kế nối ép Yến Nga phải làm vợ như thế nào.*

*Nhứt là trận kịch chiến giữa « Đàng Rừng Xanh » và quân cổ thủ Lĩnh Nam, ai thắng ai bại.*

*Xin mời các bạn đón xem « GIANG HỒ KỶ HIỆP » tập XV sẽ rõ.*

TẬP  
15

Ngũ Lang

# GIANG HỒ KỶ-HIỆP



Như  
GIÁ 1 \$

Nhà xuất bản  
**LÊ PHẢI**

≡ **GIANG HỒ KỶ HIỆP** ≡  
*KIẾM HIỆP TIÊU THUYẾT*

## HỒI THỨ MƯỜI TÁM

(Tiếp theo)

*Trong đêm gấp rút đề lên ngôi  
Sáng ngày lật đặt làm lễ cưới*

**T**HẾ nên, hơn có việc  
Tôn Tú bắt thóc đủ  
sĩ thứ ba, Tiểu Đệ liền cho hội ngay binh sĩ lại rồi  
công bố rằng :

— Đây có lẽ là âm mưu của kẻ ngoài, của Đại  
Huynh không chừng nên mới có những dững sĩ phản  
nghịch, ám sát Viên ngoại còn toan thích khách Tôn  
Tú giữa ban ngày...

Rồi Tiểu Đệ bắt huộc tất cả dững sĩ còn lại  
phải tuyên thệ trung thành, kẻ nào không tuân thì  
dem ra giết liền.

Cố nhiên là tất cả dũng sĩ và binh sĩ đều tuyên thệ trung thành và chờ tuyên thệ xong, Tiều Đệ và Tôn Tú ra lệnh nhờ trại kéo binh về Lĩnh Nam nội đêm đó.

Chừng độ canh hai thì đoàn săn bắn về tới và mặc cả đã rồi, Tiều Đệ vẫn cho nổi trống hội dân chúng rồi lên diễn đàn kể sơ lại việc đã xảy ra, Viên ngoại bị ám sát và không quên đổ tội cho Đại Huyên đã bí mật nhúng tay vào cái chết bất ngờ và đau đớn của Viên ngoại thân mến.

Tiếp theo đó, Tiều Đệ công bố mình lên ngôi thay thế, đồng thời không quên ra yết thị đề truyền rao khắp dân chúng, kẻ nào đồng lõa hoặc vọng tưởng dấn Đại Huyên đều bị xử tử hết.

Trong dịp này Tôn Tú cũng cho nhơn dân được biết, hiện có người ở lại núi để tìm xác Viên ngoại nay mai sẽ đưa về lo chôn cất.

Cố nhiên, với một điều hứa hẹn ấy không phải là khó giải quyết vì Tôn Tú chỉ chờ Tiều Đệ lên ngôi xong, còn việc ấy, nay mai sẽ cho người giả kiếm được thi hài Viên ngoại rồi đưa một linh cữu không có ai ở trong hết đem về làm lễ tống chung thì ai lại được biết.

Vì mọi việc, Tôn Tú và Tiều Đệ đều dàn cảnh

khéo léo, nên các giả dối trong những hành động ấy mọi người đều tin theo hết ; thậm chí Yến Nga cũng không ngờ đến.

Tuy nhiên, cái tin Viên qua đời cách khó hiểu và đau đớn, Đại Huynh lại bị lên án càng làm cho Yến Nga thêm sanh nghi bọn Tiểu Đệ, Tôn Tú ; nhứt là thấy Tiểu Đệ lật đật làm lễ lên ngôi nội đệ nầy mà không chờ sáng và vừa lên ngôi xong là đã lo chái hai mươi tỳ nữ đến hầu Yến Nga để kịp ngày mai làm lễ cưới (theo tục lệ Lĩnh Nam khi ấy).

Nghĩa là, rất tiếc Tiểu Đệ không thể làm lễ động phòng với Yến Nga trong đêm đó, chớ nhè không vì lễ phải theo đúng nghi thức của tôn giáo thì có lẽ Tiểu Đệ đã cho rước Yến Nga về làm vợ chớ không dễ mất ngày giờ như thế.

Cho nên, đứng trước những hành động như không có gì rõ rệt, rõ ràng của bọn Tiểu Đệ và Tôn Tú, lại thêm bọn chúng như cố đem cái tên của Đại Huynh để buộc tội ám sát Viên ngoại mà Yến Nga vốn được biết, chồng mình là một bậc quân tử, anh hùng thêm chí hiếu, không vì lẽ gì mà đi làm một chuyện đồ máu, bất lương, can danh phạm nghĩa như vậy chớ ?

Vì vậy mà Yến Nga đã nhứt định quyết sinh, nàng đem theo ba liều độc được rồi lên bọn tỳ nữ



vào phòng đóng kín cửa nẻo lại, ở luôn trong đó một mình và định tâm, đợi chừng nào Tiều Đệ đến nàng sẽ mắng nhiếc và trước khi Tiều Đệ phá cửa vào thì nàng sẽ nuốt ba liều độc dược ấy mà giữ tròn trinh tiết với Đại Huynh.

Và cũng vì đã tự giam mình vào trong phòng, nên từ sáng hôm sau đó Yến Nga không còn được hay biết những chuyện gì đã xảy ra ở bên ngoài..

Vì mặc dầu trong đêm Tiều Đệ đã lên ngôi đèn sáng hôm ấy có làm lễ cưới Yến Nga cho kịp giờ, nhưng cũng đã trễ rồi...

Bởi vừa tỉnh sương thì đội tiền phong của Mạc Vô đã về tới trước ngưỡng cửa thành, Mạc Vô cho quân sĩ loan truyền cùng khắp mọi nơi và kẻ nọ nói lại với người kia mà không bao lâu ai nấy đều được biết là Nùng Viên ngoại đã bị bọn Tôn Tú, Tiều Đệ đưa đi sẵn rồi xô té xuống núi và bỏ đó, đề lập tức về soạn ngôi.

Nội bấy nhiêu, lòng dân đủ nổi lên phẫn uất, lại nghe nói chính Đại Huynh đã tìm được thi hài Viên ngoại đem tần liệm và hiện đưa linh cữu sắp về đến nơi, thôi thì thiên hạ xôn xao, kêu rú nhau kéo ra ngoài thành để đón tiếp, cũng có người muốn đi xem quá có thiệt như vậy hay không cho biết.

Thiệt không ngờ, Mạc Vĩ vừa mở trận tấn công... tinh thần mà đã được kết quả mạnh mẽ như thế, vì trong thành chỉ còn một số rất ít người ở lại để xem lễ cưới thì hầu hết đều ùng ùng kéo ra thành để được chiêm bái linh cữu của Viên ngoại đưa về gần đến.

Thình lình thấy thiên hạ xôn xao, dân tâm huyên náo; ban đầu bọn Tiểu Đệ, Tôn Tú còn ngỡ là họ sửa soạn đi xem lễ cưới, đến chừng hay ra là họ đi nghinh quan tảo Viên ngoại; làm bọn Tiểu Đệ lúng lúng...  
Tôn Tú liền ra lệnh đóng kín cửa thành lại để ngăn lòng sóng dân chúng, và truyền rao sẽ bỏ luôn những người đã ra ngoài cho họ chết đói.

Nhưng lệnh bế thành đến đây đã không còn được, các toán quân giữ cửa nghe theo, bởi vì số người vừa đi ra có cả cha mẹ vợ con anh em của họ trong ấy, hơn nữa là chính họ cũng đang nao nức đón xem coi phải chính Nùng Đại Huynh sẽ đưa linh cữu Viên ngoại về đến.

Túng cùng, Tôn Tú liền cắt ra một đạo binh gồm có ngàn dũng sĩ kéo theo ra ngoài thành để phá tán, một mặt dẹp bọn Mạc Vĩ, một mặt lừa dân chúng trở vào.

Không dè, đạo dũng sĩ khi kéo ra tới ngoài, gặp Mạc Vĩ chặn lại cho họ biết là Tôn Tú và Tiểu

Đệ đã gây nên chuyện tài trời, nay Đại Huynh đưa linh cứu đồng thời kéo binh về đề trị tội hai tên con giặc tôi loạn rồi khuyên cả bọn nên theo mình tức là theo về với lẽ phải, vì vậy mà hơn phân nửa đạo binh dũng sĩ đều « trở cò ».

Chỉ còn độ lối hơn bốn trăm dũng sĩ trung thành .. với Tôn Tú quyết không nghe lời, chúng rượt theo đám dân chúng và ra tay đánh đập tội bởi.

Song le, đạo binh thứ nhì của « Đãng Rừng Xanh » từ Mai Hoa Lộc sơn kéo về, do Thiết Ngưu cầm đầu cũng vừa kịp tới nơi này, thấy dân chúng kéo ra, Thiết Ngưu đã có lòng mừng, chùng gặp bọn dũng sĩ hoành hành, thôi thì khỏi phải nói, Thiết Ngưu giận quá, hét lên một tiếng như trời gầm và ra lệnh cho kỵ binh xông vào kịch chiến liền.

Phần Thiết Ngưu thì vừa chém giết vừa la hét cho mọi người được biết mình sở dĩ không chừa một mạng bọn chúng là vì lẽ gì..

Đám kỵ binh cũng theo gương chúa tướng đánh nhăm vào đám dũng sĩ một cách quyết liệt không lúc nào bằng, làm bọn dũng sĩ đang kiêu hãnh thành lính bị tấn công đột ngột và mạnh tợn quá nên lớp chết lớp bị thương bỏ chạy trốn vào rừng.

Vì vậy mà đến khi đoàn xe đưa linh cứu do Đại Huynh hướng dẫn tiến đến gần thì bấy giờ không còn

phải gặp sức phản động gì, mà trước mắt là một con đường dài chật ních dân chúng đi tiếp đón mình.

Cảm động quá, Đại Huynh cho đoàn xe dừng lại để mọi người đều được đến chiêm bái quan tài và trong lúc đó, Đại Huynh vừa lau nước mắt vừa khóc Nùng Viên ngoại vừa kể tội bọn Tôn Tú và Tiểu Đệ, làm ai nấy đều khóc theo và chừng đó cả thầy mới hay ra, bấy lâu Đại Huynh mắc nạn, bèo dạt nơi đất khách quê người rồi cả thầy đều tình nguyện theo sau Đại Huynh để đưa linh cữu Viên ngoại vào thành.

Đến đây, thấy lòng dân đã không bỏ mình, Đại Huynh liền ra lệnh cho đạo binh Thiết Ngưu lập tức đột nhập liền, với trọng trách là bắt sống cho kỳ được Tôn Tú và Tiểu Đệ để về sau trị tội một cách rõ ràng.

Và cũng đợi cho ba đạo binh ở phía sau kéo tới, Đại Huynh ra lệnh cho Hắc Miêu tấn công cửa Bắc, Phi Thử cửa Tây, Độc Giác Long cửa Nam, nhưng cấm không được giết hại dân chúng và nên cố khuyên binh sĩ đầu hàng ; một khi đã hãm thành, vào trong rồi thì lập tức chiêu an, gìn giữ trật tự, nhất là đóng thủ các cửa thành không cho một tên can loạn tới giặc nào chạy thoát.

Nói về bên trong thành Lĩnh Nam sáng hôm ấy, bọn Tôn Tú và Tiều Đệ đã chuẩn bị đâu đó xong xuôi mọi nghi thức về lễ cưới, nhưng sáng ra chưa kịp thi hành thì đã có tin bên ngoài báo biến.

Và sau khi Tôn Tú đã sai một ngàn dũng sĩ ra thành thị oai, dẹp loạn mà hèn lâu không thấy trở về, kể lại được tin cho hay đạo binh của « Đãng Rừng Xanh » do tướng Thiết Ngưu cầm đầu đã phá cửa phía Đông mà tràn vào, thế giặc mạnh như nước vỡ bờ, binh sĩ cổ thủ bên trong đều vỡ chạy tứ lán hết.

Kể lại được cấp báo liên tiếp từ các cửa Nam, Tây và Bắc cho hay cửa nào cũng đã bị giặc tràn vào, quân giặc lại chiếm giữ các cửa không cho ai chạy thoát ra ngoài.

Khỏi phải nói, đến đây thì Tôn Tú đã đón biết là cái lực lượng bên ngoài của Đại Huynh hùng hậu mạnh mẽ thế nào rồi ; vả lại tình thế đã như một ngôi nhà đương sụp đổ thì dầu có muốn chở che nâng đỡ cũng không kịp nữa rồi.

Cho nên Tôn Tú nghĩ ra chỉ còn có một cách là đổ hết tội lỗi cho Tiều Đệ hoặc may Đại Huynh có tha chết cho mình.

Mà muốn đổ lỗi cho Tiều Đệ, Tôn Tú phải làm



cách nào ; nếu Tiều Đệ lại khai ra là bao nhiêu việc thúï tha tồï bại đã gây nên trong nội thành là đều do một tay Tôn Tú xếp đặt và thi hành ?

Nghĩ vậy, Tôn Tú liền lên ngựa xách đao chạy kiếm Tiều Đệ, trong lúc Tiều Đệ đang đến kêu cửa Yến Nga và kêu không được, còn đứng bên ngoài hăm he, đập phá rầm rầm.

Thấy vậy, xuất kỳ bất ý, Tôn Tú tiến đến gần và vụt chém Tiều Đệ một đao bay đầu.

Chém Tiều Đệ xong, Tôn Tú bỏ đó, lên ngựa chạy vừa kêu gọi quân lính cùng dân chúng theo mình, hò hét vang rân, lên án Tiều Đệ rồi kéo đi ra cửa phía Đông, gọi là để tìm Đại Huynh được dựng thành, đồng thời rước linh cữu Viên ngoại vào.

Nhưng Tôn Tú vừa kéo quân dân ra chưa tới cửa thành thì đã gặp ngay Mạc Vổ và đoàn dũng sĩ mở đường để cho Đại Huynh đưa linh cữu vào, các dũng sĩ trông thấy Tôn Tú ý chừng họ cũng muốn lập đầu công nên tức thì xông đến chém nhào, kẻ chặt lấy đầu, người lột gươm, giựt máo làm tơi bời.

Sau đó Đại Huynh đưa linh cữu vào và hối hả chạy về dinh để tìm Yến Nga coi ở đâu mà không thấy thân ra đón chào.

Đến trước cửa phòng, Đại Huynh còn thấy tử thi của Tiều Đệ bị chém chổï nằm ở phía ngoài, nhưng



Đại Huynh kêu cửa cũng không được nên phải cho binh sĩ phá tung bốn phía vách đề vào trong thì... đã trể rồi.

Vì từ nghe Tiểu Đệ đập cửa rầm rầm, Yến Nga ở bên trong đã uống hết ba liều độc dược và gặp thuốc mạnh quá đã vật mình, nên khi Đại Huynh bước tới ôm vợ khóc thì Yến Nga chỉ còn giương hai mắt lên được một lần sau chót và nhỏ ra đôi giòng lệ rồi... từ trần.

Ba tháng mười ngày sau khi làm lễ an táng, Nùng Viên ngoại và Yến Nga, Đại Huynh lên thay cha sửa trị, đem lại thanh vương thái bình, một hôm, nhớ đến gia quyến ông Lý Sơn, Đại Huynh liền sai Thiết Ngưu sắm sanh đủ mọi lễ vật đưa ra tận Hàng cối đề tạ ơn và gởi kèm theo một bức tâm thư yêu cầu ông Lý Sơn gả Lý Cô Nương về Lĩnh Nam để cùng yên vui hạnh phúc với mình.

Nhưng trước khi lãnh mạng ra đi, Thiết Ngưu không quên xin thêm Đại Huynh một điều, là xuất phát lương thực trong kho và cấp cho năm trăm binh sĩ để áp giải ra Còn lôn chân bản.

Rồi hôm ấy, một sáng tinh sương Thiết Ngưu tươi vui ngồi trên lưng ngựa chầm chậm ra khỏi cửa

thành, có Mạc Vô theo đưa đường cùng binh gia rần rộ đẩy các xe lương thực hướng về phía Đông đi hoài và đi ra khỏi Lĩnh Nam ba dặm đường, Thiết Ngưu gò cương ngựa dừng lại đề chào từ giả Mạc Vô quay trở về vừa vỗ vai Mạc Vô mà nói rằng :

— Phiền Mạc tướng quân về thưa lại với Đại ca, Thiết Ngưu ra đi lần này không trở lại nhưng... khi nào còn cần dùng tới thì Đại ca cứ cho người ra Côn Lôn và tìm đến quán Lão Đẽ thì luôn luôn sẽ có Thiết Ngưu ở tại đó.

Nói xong hai người đưa cao roi ngựa lên đề... chia tay và trong lúc Mạc Vô không ngớt ngạc nhiên thì Thiết Ngưu cũng vừa thúc ngựa đi vừa ngửa mặt nhìn đến phía trước thênh thang một bầu trời đất giang hồ mà phá lên một trận cười sung sướng.



Đề tiếp theo, bạn nhớ đón đọc :

**LĨNH NAM**

**ANH KIÊT**

*VÔ HIỆP TIÊU THUYẾT*

**Sẽ tiếp tục đăng trong tập sau**

— MỘT TRÌNH THÁM TIỂU THUYẾT —

---

**HIỆP PHỐ**

**CHÂU HUỒN**

*Tiếp theo « Viên Ngọc Quý », cam đoan còn  
sôi nổi hơn nhiều.*

**HIỆP PHỐ CHÂU HUỒN**

*Vẫn do « Lê Phải » xuất bản như thường lệ*

---

*Các bạn đã đọc : Giang Hồ Kỳ Hiệp.*

*Các bạn càng nên đọc tiếp theo :*

## ***Lĩnh Nam Anh Kiệt***

Một bộ truyện dài võ hiệp, hấp dẫn sôi  
nổi ngay từ lúc đầu cho đến chung cuộc.

-:- Cùng một tác giả -:-

— NGŨ LANG —

---

***SẮP XUẤT BẢN :***

---

**Quỳnh Hoa Đại Nương**

Của PHONG KHANH

**Hồng Y Khách**

Của PHƯƠNG ĐỒNG

**Tiêu Chúa Sơn Lâm**

của NGŨ LANG

**Phi Thiên Quái Khách**

Của CỔ VIỆT TỬ

---

***Thơ từ và bưu phiếu xin đề :***

---

**Bà HUỲNH THỊ SANG**

224, đường Gia Long — SAIGON

---

Giấy phép số 897/TXB ngày 15-10-53 của NTTNV

In tại nhà in Tấn-Phát, 70 Amiral Roze — Saigon